RAYMOND CHANDLER

Doamna din lac

"RAYMOND CHANDLER IS A MASTER" —*THE NEW YORK TIMES*

Raymond Chandler

Doamna din lac

Traducere şi note de Const. C. Popescu

1

Clădirea Treloar era, sau este, pe Olive Street, aproape de Sixth Street, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese făcut din dale de asfalt alb şi negru[1]. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului, iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de administrator de bloc, privea operaţiunea cu aerul că-l doare inima. Am trecut de ei, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, piedestale cu mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite, iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triunghiulară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglinzi strălucitoare, vitrina părea să conţină toate flacoanele şi cutiile fanteziste făcute vreodată.

Erau expuse la vedere creme, pudre, săpunuri şi apă de colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfumuri în sticluţe înalte şi subţiri care păreau gata să se prăbuşească

[1] Acţiunea romanului se petrece în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Înainte de intrarea Statelor Unite în război, vechile cauciucuri de maşină fuseseră folosite pentru a se face pavaje. Din cauza crizei de cauciuc din timpul războiului, pavajele au fost „reciclate" invers, fiind folosite pentru cauciucuri noi.

la o adiere, parfumuri în fiole minuscule, în culori pastelate, prinse la gât cu panglici elegante de mătase, ca fetițele la lecțiile de dans.

Exponatul cel mai prețios era un obiect foarte mic și foarte simplu, o sticluță turtită de culoarea chihlimbarului. Se afla exact la înălțimea privirii și avea spațiu în jur. Eticheta te informa că priveai „Gillerlain Regal. Șampania Parfumurilor". Hotărât lucru, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropița gâtului și perlele roz ale doamnelor începeau să cadă pe lângă tine ca o ploaie de vară.

O blondă mărunțică și nostimă ședea într-un colț îndepărtat la o centrală telefonică, dincolo de un grilaj, la adăpost de orice primejdie. În dosul unui birou neted, în linie cu ușa, se afla o damă arătoasă, înaltă, brunetă și subțirică, al cărui nume, judecând după placa gravată solemn pe birou, era domnișoara Adrienne Fromsett.

Era îmbrăcată într-un taior gri deschis de lucru, cu o bluză albastru închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanță mai palidă. Marginile batistei împăturite ce-i ieșeau din buzunarul de la piept al taiorului, erau atât de ascuțite încât puteai tăia pâinea cu ele. La încheietura mâinii avea o brățară, aceasta fiind singura ei bijuterie. Părul negru, pieptănat cu cărare, i se revărsa ușor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat, ca de fildeș, sprâncene destul de severe, iar ochii mari și negri lăsau impresia că s-ar putea însufleți la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită, nu cea cu mitraliera în colț, și i-am spus că doream să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită și m-a întrebat:

— Ai întâlnire cu patronul?

— Nu.

— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley, dacă chestiunea nu e aranjată dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingsley te cunoaște cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. Poate o fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliție M'Gee.

— Dar domnul Kingsley îl știe pe locotenentul M'Gee?

A pus cartea de vizită alături de un teanc de scrisori bătute de curând la mașină, cu antetul companiei. Apoi s-a lăsat pe spate, și-a pus un braț pe birou și a început să bată în el darabana cu un mic stilou de aur. I-am rânjit. Telefonista blondă și-a ascuțit urechile și a zâmbit ușor și nesigur. Părea glumeață și gata de acțiune, deși nesigură, ca o pisicuță într-o casă nouă unde locatarii urăsc pisicile.

— Sper că da, i-am răspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci și să-l întrebi.

Și-a pus rapid semnătura pe trei scrisori ca să nu zvârle cu stiloul în mine. Apoi a vorbit fără să mă privească.

— Domnul Kingsley e într-o conferință. Am să-i trimit cartea dumitale de vizită când voi avea ocazia...

I-am mulțumit și m-am așezat într-un fotoliu din crom și piele, mult mai confortabil decât părea la prima vedere. Timpul s-a scurs și s-a așternut tăcerea. Nimeni n-a venit și nimeni n-a plecat. Mâna elegantă a domnișoarei Fromsett a alunecat peste hârtii și clinchetul surd produs de pisicuța-telefonistă întrerupea tăcerea de câte ori trebăluia la centrala telefonică.

Am aprins o țigară și am tras lângă mine o măsuță cu o scrumieră pe ea. Minutele păşeau pe vârful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ți faci o părere despre o astfel de companie. S-ar fi putut să câștige milioane sau să aibă poliția în camera din dos, gata să sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră și trei sau patru țigări, ușa din spatele domnișoarei Fromsett s-a deschis și doi bărbați au ieșit mergând cu spatele și râzând. Un al treilea bărbat ținea ușa deschisă și îi îndemna să râdă. Și-au dat mâna încântați, iar primii doi au traversat biroul și au plecat. Cel de-al treilea și-a abandonat zâmbetul acru de pe față, de parcă n-ar fi zâmbit niciodată. Era un individ înalt, într-un costum gri și nu părea să aibă chef de glumă.

— M-a căutat cineva?, a întrebat el cu o voce aspră și arogantă.

Domnişoara Fromsett a răspuns încet:

— Un domn Marlowe vrea să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc!, s-a răstit bărbatul înalt. A luat cartea mea de vizită fără să se uite la ea şi a intrat în birou. Uşa s-a închis automat cu un pocnet dispreţuitor. Domnişoara Fromsett mi-a zâmbit trist şi dulceag, iar eu i-am răspuns cu un rânjet obscen. Am mai fumat o ţigară şi timpul a trecut din nou împletindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inimă.

Peste zece minute aceeaşi uşă s-a deschis şi patronul a ieşit din birou cu pălăria pe cap, mârâind ceva în legătură cu o vizită la frizer ca să se tundă. A pornit pe covorul chinezesc cu un pas atletic şi vioi şi a parcurs cam jumătate din distanţa până la uşă, când brusc a făcut stânga împrejur şi s-a apropiat de fotoliul meu.

— Vrei să stăm de vorbă?, s-a răţoit el la mine.

Măsura peste doi metri şi nimic nu era molatic în persoana lui. Ochii de culoarea gresiei scânteiau cu o lumină rece. Trupul masiv umplea un costum gri de flanel moale, cu dungi albe, discrete, şi era purtat cu o eleganţă supremă. Aerul lui sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă.

M-am ridicat din fotoliu.

— Dacă sunteţi domnul Derace Kingsley, da, vreau să stăm de vorbă.

— Cine dracu ai crezut că sunt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund şi i-am întins o altă carte de vizită care avea pe ea şi profesiunea mea. A luat-o în mâna lui masivă şi s-a strâmbat la ea.

— Cine-i M'Gee?, s-a răstit el la mine.

— Un tip pe care îl cunosc.

— Fascinant, a răspuns el, şi s-a uitat peste umăr la domnişoara Fromsett. Aceasta părea încântată. Foarte încântată. N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M'Gee. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse, cu miros de violete. E un bărbat solid, cu păr cărunt şi fin şi o gură dulce, bună de sărutat copii mici. Când a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru, elegant, pantofi maro cu tocuri înalte, o pălărie cenuşie moale şi fuma opium cu o pipă din spumă de mare.

— Nu-mi place atitudinea dumitale, a zis Kingsley cu o voce atât de dură că puteai sparge nuci cu ea.

— E în regulă, i-am răspuns, nu-i de vânzare.

S-a tras înapoi de parcă i-aș fi vârât sub nas un peşte striat. Apoi mi-a întors spatele şi mi s-a adresat peste umăr.

— Îți acord exact trei minute. Nu ştiu de ce-o fac.

A călcat apăsat pe covor, a trecut pe lângă biroul domnişoarei Fromsett, s-a apropiat de uşă, a deschis-o cu un gest brusc şi a lăsat-o să vibreze în fața mea. Gestul i-a plăcut domnişoarei Fromsett şi am avut impresia c-am zărit un zâmbet vag şi răutăcios în ochii ei.

2

Biroul lui arăta exact aşa cum ar trebui să arate orice birou. Era lung, întunecat şi liniştit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise şi cu jaluzelele lăsate întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenuşii se asortau cu mocheta cenuşie. Într-un colț trona un seif mare, vopsit în negru cu argintiu, la un loc cu nişte fişete scunde perfect asortate. Pe perete atârna o fotografie enormă, colorată de mână, reprezentând un domn în vârstă, cu un chip fin sculptat, cu favoriți şi guler tare. Mărul lui Adam care răzbătea din gulerul tare părea mai dur ca bărbia celor mai mulți oameni. Placa de sub fotografie avea o inscripție: „Domnul Matthew Gillerlain. 1860-1934."

Derace Kingsley a păşit țanțoş în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari şi s-a lăsat într-un fotoliu cu spătar înalt, îmbrăcat în piele. A luat o țigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, i-a retezat vârful şi a aprins-o cu o brichetă mare, tot de bronz, de pe birou. Operația s-a desfăşurat lent. Nu-i păsa de timpul meu. Când ceremonia s-a încheiat, s-a aplecat pe spate, a scos un nor de fum şi a zis:

— Sunt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită îmi spune că eşti detectiv particular cu atestat. Fă-mi dovada că-i adevărat.

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmânat mai multe documente ca să-i fac dovada. Le-a privit rapid şi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de plastic transparent în care se afla certificatul a căzut pe mochetă. Nu s-a sinchisit să-şi ceară scuze.

— Nu ştiu cine e M'Gee, a zis el. Îl cunosc doar pe şeful de poliţie Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la biroul şefului la comisariatul din Hollywood. N-aveţi decât să verificaţi.

— Nu-i nevoie. Poate că eşti competent, dar să nu fii obraznic cu mine. Şi nu uita că cel pe care îl angajez lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun şi îşi ţine gura. Altminteri îl dau pe uşă afară. E clar? Sper că nu-ţi par prea brutal?

— Hai să lăsăm baltă povestea asta, i-am răspuns.

S-a încruntat. Apoi m-a întrebat arţăgos:

— Cât vrei pe zi?

— Douăzeci şi cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenţi de kilometru dacă folosesc maşina.

— Ridicol, a spus el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E mai mult decât suficient. Am să achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenuşiu de fum de ţigară şi i-am făcut vânt cu mâna. Nu i-am răspuns. A părut puţin surprins că nu i-am răspuns.

S-a aplecat peste birou şi şi-a îndreptat ţigara de foi spre mine.

— Nu te-am angajat încă. Dacă am s-o fac, treaba e absolut confidenţială. Nu vreau să trăncăneşti despre ea cu amicii de la poliţie.

— Ce vreţi în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanţă are? Te ocupi cu tot felul de anchete, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Mi-a aruncat o privire directă şi şi-a încleştat fălcile. Ochii lui cenuşii au căpătat o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorţuri, i-am spus. Şi vreau o sută de dolari ca acont... Mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, a spus el cu o voce brusc îmblânzită. Aha!

— În ce privește chestiunea că ați fost prea brutal cu mine, cei mai mulți dintre clienții mei încep fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a răcni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă devin cu toții rezonabili, dacă mai sunt în viață.

— Aha, a repetat el cu aceeași voce blândă și a continuat să se uite fix la mine. Îți pierzi mulți clienți?, m-a întrebat el.

— Nu prea mulți, dacă se poartă frumos cu mine.

— Servește-te cu o țigară de foi.

Am luat o țigară de foi și am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau să-mi găsești soția. Lipsește de o lună.

— Perfect. Am s-o găsesc.

A răpăit din nou pe birou cu ambele mâini. Apoi m-a privit țintă.

— Sper c-ai să reușești. Apoi a rânjit. N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba. Îmi place discuția asta. Zău că-mi place.

Și-a plimbat mâna prin părul negru și des.

— Lipsește de-o lună. Se afla la cabana noastră din munți. Lângă Puma Point. Știi unde vine Puma Point?

I-am spus că știam unde e Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri și jumătate de sat. Se ajunge acolo pe un drum privat. E lângă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să îmbunătățim proprietățile. Lacul ne aparține nouă, celor trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltată și, firește, nici n-are să fie dezvoltată așa de curând. Prietenii mei au case acolo, ca și mine, și un oarecare Bill Chess, împreună cu soția, stau pe gratis într-o căsuță și se îngrijesc de locuința mea. Bill e invalid de război și primește pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soția mea a plecat la munte pe la jumătatea lui mai, s-a întors de două ori la sfârșit de săptămână, iar pe 12 iunie era așteptată la o petrecere și n-a sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Și ce-ați întreprins?

— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo.

S-a oprit aşteptând să-l întreb de ce n-a făcut-o.

— De ce nu v-aţi dus?, l-am întrebat.

Şi-a împins înapoi fotoliul ca să deschidă un sertar încuiat. A scos dinăuntru o hârtie împăturită şi mi-a înmânat-o peste birou. Am despăturit-o şi am văzut că era o telegramă. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora nouă şi nouăsprezece minute dimineaţa. Era adresată lui Derace Kingsley, pe Carson Drive, numărul 965 în Beverly Hills şi avea următorul conţinut:

Trec frontiera în Mexic pentru divorţ. Stop. Mă mărit cu Chris. Stop. Noroc şi la revedere. Stop.

Crystal

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hârtie lucioasă şi reprezentând un bărbat şi o femeie aşezaţi pe nisip sub o umbrelă de plajă. Bărbatul purta şort de baie, iar femeia un fel de costum de baie microscopic, dintr-un fel de mătase albă. Era o junăblondă, subţirică, cu trup atrăgător şi zâmbea. Bărbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri şi picioare solide, păr negru gumat şi dinţi albi. Doi metri de crai distrugător de căsătorii. Braţe care să te strângă la piept şi toată inteligenţa întipărită pe faţă. Ţinea în mână ochelarii de soare şi zâmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert şi degajat.

— Femeia e Crystal, a spus Kingsley, iar tipul este Chris Lavery. N-are decât să-l păstreze, iar el poate să facă acelaşi lucru cu ea, lua-i-ar dracu pe amândoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regulă. Care e problema?

— Chestia e că nu avem telefon acolo la lac şi că petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanţă. Am primit telegrama şi nu i-am dat prea mare atenţie. Nu m-a surprins. Mariajul nostru scârţâia de ani de zile. Ea cu viaţa ei, eu cu a mea. Are banii ei, o groază de bani. Vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporaţie cu terenuri petrolifere în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbaţi şi ştiam că Lavery

era unul din amanții ei. M-a surprins c-avea intenția să se mărite cu el, pentru că tipul nu-i altceva decât un crai de profesie. Până acum, totul mi părut normal, dacă mă înțelegi.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Două săptămâni nu s-a întâmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott din San Barnardino, prin care am fost informat că un automobil Packard Clipper, aparținând unei anume Crystal Kingsley se afla de mai multe zile în garajul lor, fără să fie reclamat de cineva, și doreau să știe ce să facă. Le-am spus să țină mașina acolo și le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soția mea părăsise California, iar dacă plecaseră cu mașina, atunci o folosiseră pe a lui Lavery. Alaltăieri însă, m-am lovit de Lavery în față la Athletic Club, aici în colț, la doi pași. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley mi-a aruncat o privire rapidă și a întins mâna după o sticlă și două pahare ce se aflau pe birou. A umplut paharele și a împins unul spre mine. L-a ridicat pe al lui în direcția luminii și a vorbit încet:

— Lavery mi-a spus că n-a fugit cu ea, că n-a mai văzut-o de două luni și că nu mai are nici o legătură cu ea.

— Și l-ați crezut?

A dat afirmativ din cap, a golit paharul și l-a împins la marginea biroului. Am luat și eu o înghițitură. Era *scotch*. Un *scotch* nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, a spus Kingsley, am făcut probabil o greșeală fiindcă nu e genul de om pe care îl poți crede. Departe de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care își închipuie că-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi să se laude. Sunt convins că ar fi fost încântat să mă insulte, spunându-mi că mi-a luat nevasta și intenționa să fugă cu ea ca să mă facă de râs. Cunosc eu acești crai, și pe el îndeosebi. A fost comis-voiajor la noi o vreme și avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stăpâni să nu facă curte funcționarelor din birou. Pe deasupra, primisem și telegrama de la El Paso de care i-am pomenit și nu văd ce interes ar fi avut să mă mintă.

— S-ar putea ca el s-o fi abandonat, am spus. Asta l-ar fi rănit în amorul lui propriu, în complexul lui de Casanova.

Kingsley s-a mai luminat la față, dar nu prea mult. A clătinat îndoit din cap.

— Sunt tentat să-l cred, a spus el. Fă-mi dovada că mă înșel. De asta te-am angajat. Există însă și un alt aspect mult mai neplăcut. Conduc o firmă și am o slujbă bună, dar nu-i decât o slujbă. Nu-mi pot îngădui un scandal. Îmi pierd postul pe loc dacă soția mea e vârâtă într-un scandal cu poliția.

— De ce cu poliția?

— Pentru că printre alte activități ale ei, a spus Kingsley posac, soția mea găsește timp să fure din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă când începe să bea. Am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reușit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă așa ceva se petrece într-un oraș unde n-o cunoaște nimeni... Și-a ridicat mâinile și le-a lăsat să cadă cu o bușitură pe birou. S-ar putea să ajungă la închisoare, nu-i așa?

— I-au luat vreodată amprentele?

— N-a fost niciodată arestată.

— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiție a renunțării la darea în judecată dreptul de-a lua amprentele. Tactica sperie pe amatori și pune la dispoziția directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociațiilor profesionale. Când amprentele apar de mai multe ori, vine ziua răfuielii.

— N-am cunoștință să se fi întâmplat vreodată așa ceva...

— Atunci cred că e cazul să renunțăm la ipoteza furtului, cel puțin deocamdată. Dacă a fost arestată, atunci a fost și percheziționată. Chiar dacă poliția îi îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteți fi sigur c-ar fi luat legătura cu dumneavoastră. Și ar fi început să urle după ajutor în clipa când a intrat la apă. Am bătut cu degetele în telegrama alb-albastră. Iar această telegramă e veche de o lună. Dacă lucrul la care vă gândiți s-ar fi petrecut acum o lună, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima oară, ar fi scăpat cu o mustruluială și o condamnare suspendată.

Și-a turnat un alt pahar ca să-și mai atenueze grijile.

— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, a spus el.

— Multe lucruri s-ar fi putut întâmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery și apoi s-au despărțit. C-a fugit cu un alt bărbat și telegrama e o glumă proastă. C-a plecat de una singură sau cu o altă femeie. Că s-a îmbătat și a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc despre care nu știm nimic. C-a fost omorâtă.

— Oh, Doamne, nu pomeni de așa ceva!, a exclamat Kingsley.

— De ce nu? Trebuie să faceți față situației. Am o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tânără, drăguță, imprudentă și dezechilibrată. Bea de stinge și când bea face lucruri primejdioase. E o fraieră în ce privește bărbații și s-ar putea să se înhăiteze cu un necunoscut, care e și escroc. Cum vi se pare descrierea?

— Perfectă, a spus el dând din cap.

— Cam câți bani ar fi putut să aibă asupra ei?

— Îi place să aibă sume mari. Are cont la bancă. Ar putea avea orice sumă.

— Aveți copii?

— Nu.

— Vă ocupați de administrarea fondurilor ei?

— Câtuși de puțin. Soția mea nu e în afaceri. Depune cecuri și le încasează ca să le cheltuiască. Nu investește un sfanț. Iar banii ei nu-mi sunt, firește, de niciun folos, dacă la asta te referi. S-a oprit și apoi a continuat: Să nu crezi că n-am încercat. Sunt un om normal și nu mă amuză să văd douăzeci de mii de dolari duși pe apa sâmbetei an de an, aruncați pe mahmureală și amanți de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveți cu banca ei? Puteți obține o listă a cecurilor scrise în ultimele două luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat o dată să obțin astfel de informații când mă bătea gândul că cineva o șantaja și n-am reușit să aflu nimic.

— Se poate obține, am răspuns, și va trebui s-o facem. Asta înseamnă să mergem la Biroul de persoane dispărute. Nu cred că v-ar plăcea.

— Dacă mi-ar fi plăcut, n-aș fi apelat la serviciile dumitale.

Am dat din cap, am strâns hârtiile de pe birou şi le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aibă mai multe complicaţii decât văd acum, dar am să încep prin a avea o discuţie cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake să mă interesez şi acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery şi de o notă către îngrijitorul casei de lângă lac.

A luat o scrisoare cu antet, a scris câteva rânduri şi mi-a înmânat-o. Iată ce spunea nota:

Dragă Bill,

Purtătorul acestei scrisori e domnul Marlowe care doreşte să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa şi ajută-l cât e cu putinţă.

Cu stimă,
Derace Kingsley

Am împăturit-o şi am vârât-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre celelalte cabane de lângă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul dintre proprietari lucrează pentru guvern, la Washington, iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soţiile lor sunt cu ei.

— Am să vă rog să-mi daţi adresa lui Lavery.

S-a uitat în gol la ceva de deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poţi obţine de la domnişoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ţi trebuie. Deşi are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă m-aţi călcat pe nervi mai înainte.

A rânjit. M-am ridicat şi am rămas o clipă lângă birou, uitându-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeţi nimic sper, nimic important.

Şi-a contemplat degetul mare.

— Nu, nu-ţi ascund nimic. Sunt îngrijorat şi vreau să ştiu unde se află. Sunt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din noapte.

I-am promis c-am s-o fac, ne-am dat mâna și am traversat camera lungă și răcoroasă ca să ajung la biroul unde stătea domnișoara Fromsett.

— Domnul Kingsley a spus să-mi dai adresa lui Chris Lavery, i-am spus și i-am urmărit expresia.

A întins foarte lent mâna după un carnet de adrese îmbrăcat în piele maro și a început să-l răsfoiască. Mi-a răspuns pe un ton rigid și rece:

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery n-a mai lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

I-am mulțumit și am ieșit. La ușă m-am uitat înapoi la ea. Ședea foarte calmă, cu mâinile încleștate pe birou, privind în gol. În obraji îi apăruseră două pete roșii. Avea o privire pierdută și acră.

Am avut impresia că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

3

Altair Street se afla la marginea unui „V" ce ducea într-o înfundătură la capătul unei ravene adânci. La nord se vedea întinderea albastră și adâncă a golfului până la dealurile din Malibu. La sud, orășelul de plajă Bay City se răsfira pe o colină deasupra șoselei naționale de pe coastă.

Era o stradă scurtă, cu nu mai mult de trei sau patru rânduri de case și se înfunda într-un gard înalt de fier care înconjura o proprietate vastă. În dosul sulițelor aurite ale gardului am zărit pomi, boschete și o parte dintr-o peluză, ca și un drum sinuos pentru mașini. Casa nu era la vedere. Pe partea opusă golfului, casele arătau bine, îngrijite și destul de spațioase. De cealaltă parte, pe coama colinei, câteva căsuțe modeste nu făceau mare impresie. În ultimul rând de case, mai scurt, dinaintea capătului fundăturii, se găseau

două locuințe aproape față în față. Cea mai modestă avea numărul 523.

Am trecut de ea, am întors mașina în semicercul pavat de la capătul străzii și am tras lângă un teren viran dinaintea locuinței lui Lavery. Casa era construită pe o pantă, lăsând impresia viței cățărătoare, cu ușa de la intrare puțin sub nivelul străzii, cu un patio pe acoperiș, cu dormitorul la subsol și cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiș de bugainvilea, de un roșu aprins, foșnea în fața zidului de la intrare, iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini mușchi. Ușa era îngustă, cu grilaj și deasupra avea o friză subțire. Sub grilaj era un mâner de fier pentru bătut în ușă. Am ciocănit insistent.

N-a răspuns nimeni. Am apăsat soneria de lângă ușă și am auzit-o sunând nu prea departe în casă. Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu inelul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare și m-am îndreptat spre garaj și am deschis ușa destul ca să văd că înăuntru se găsea o mașină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am întors la ușa de la intrare.

Din garajul de peste drum a ieșit o limuzină Cadillac neagră și elegantă care s-a întors, a trecut pe lângă reședința lui Lavery, a încetinit și un tip slab, cu ochelari de soare întunecați, m-a privit cu atenție, ca și cum n-ar fi fost treaba mea să mă aflu acolo. L-am privit fix la rândul meu și tipul și-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea de la casa lui Lavery și am reluat bătăile în ușă. De data asta cu succes. În ușă s-a deschis o ferestruică și am văzut un individ arătos și cu o expresie vie care mă privea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery și m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea mea de vizită printre gratii. A apucat-o cu o labă mare și cafenie. Ochii lui maronii și strălucitori s-au întors spre mine.

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi particulari.

— Sunt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveți decât să vă duceți naibii amândoi!, a spus el și a trântit fereastra.

Am apăsat pe soneria de lângă ușă, am scos o țigară cu mâna liberă și am aprins un chibrit de lemnul pervazului când ușa s-a deschis brusc și un tip masiv în costum de baie, sandale de plajă și un halat flaușat s-a pregătit să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie și am rânjit la el.

— Ce se întâmplă?, l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă mai umbli la sonerie te arunc în mijlocul străzii!

— Nu fii caraghios. Știi perfect de bine c-am să discut cu tine și tu ai să discuți cu mine.

Am scos telegrama alb-albastră din buzunar și am întins-o înaintea ochilor lui cafenii și strălucitori. A citit-o prost dispus, și-a mușcat buzele și a mârâit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

A deschis ușa larg și am pășit în urma lui într-o încăpere întunecată și plăcută, având pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adânci, câteva lămpi albe rotunde, un radio enorm într-un colț, o sofa extrem de lată, tapisată cu material din lână fină bej cu maron, un șemineu cu un paravan de bronz în față și o poliță din lemn alb deasupra. În dosul paravanului ardea un foc, mascat parțial de un mare buchet de arbuști pereni. Florile se îngălbeniseră pe ici, pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuță joasă și rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac Vat 69, pahare pe o tavă și o mică găleată pentru gheață. Camera dădea în spatele casei și se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste și partea superioară a unei balustrade de fier care ducea la etaj.

Lavery a trântit ușa în urmă și s-a așezat pe sofa. A luat o țigară dintr-o cutie de argint sculptată, a aprins-o și m-a privit iritat. M-am așezat în fața lui și l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, așa cum reieșise și din poză. Avea umeri nemaipomeniți și șolduri magnifice. Ochii de culoarea alunei aveau pupile de un cenușiu albicios. Purta părul cam lung și cu bucle fine deasupra tâmplelor. Tenul cafeniu nu trăda o viață destrăbălată. Era un tip bine, dar

nimic mai mult în ce mă privea. Am înțeles de ce femeile se dădeau în vânt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e?, l-am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred că un detectiv particular are să reușească să mă bată la cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E insistent și obișnuit cu aroganța. E plătit pentru timpul lui și e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, a zis el și s-a aplecat înainte îndreptându-și țigara spre mine. Cunosc telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data când a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici o legătură cu ea. I-am spus același lucru și lui Kingsley.

— N-are nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am de ce să-l mint.

Părea surprins.

— De ce n-ai avea nici un motiv?

— Ascultă, a spus el serios, dacă așa crezi, înseamnă că n-o cunoști pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mână. Și dacă nu-i place purtarea ei, n-are decât să divorțeze. Soții ăștia cu instincte de proprietari mă dezgustă.

— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că știi mai mult. I-am arătat buchetul de arbuști pereni de lângă cămin. I-ai cules la Little Fawn Lake?

— Dealurile din împrejurimi sunt pline, a răspuns el disprețuitor.

— Dar nu au astfel de flori.

Lavery a râs.

— Am fost la lac în timpul celei de-a treia săptămâni din mai, dacă vrei să știi. Presupun că poți să afli. A fost ultima oară când am văzut-o pe Crystal.

— Nu ți-a trecut prin minte s-o iei de nevastă?

A suflat un nor de fum și a vorbit prin el.

— Da, ideea mi-a trecut prin minte. Are bani. Banii sunt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obțin.

Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. S-a uitat la buchetul de flori de lângă cămin, apoi s-a aplecat să scoată un nou nor de fum pe nări și să-mi arate conturul viril al gâtului. Apoi, pentru că nu spuneam nimic, a început să fie nervos. S-a uitat la cartea de vizită pe care i-o dădusem și a spus:

— Deci ai de scormonit în gunoaie. Cum merge?

— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul acolo...

— Și cei mai mulți dintre bani sunt împuțiți, a spus el.

— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că știi unde e nevasta lui și nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.

— Și care variantă ar prefera-o?, m-a întrebat tipul bine bronzat pe un ton batjocoritor.

— Nu cred că-i pasă, atâta vreme cât află ce dorește. Nu-i pasă prea mult ce faceți împreună, unde vă duceți sau dacă va divorța. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă și că soția lui n-are nici un fel de neplăceri.

Lavery a părut interesat.

— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Și-a înmuiat buzele cafenii în propriile lui cuvinte ca să vadă ce gust aveau.

— Ești un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuți afaceri, dar găsești întotdeauna timp de glume. Dacă îți închipui că vrem să te înhățăm pentru c-ai trecut granița statului[1] cu ea, nu-i cazul să-ți faci griji.

— Bați câmpii, deșteptule. Va trebui mai întâi s-o dovedești c-am făcut-o, căci altminteri nu ai nici o șansă.

— Această telegramă trebuie să însemne ceva, am spus cu încăpățânare. Am impresia că mă repet, și încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decât un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăstuia. Toate sunt stupide și unele răutăcioase.

[1] Răpirea de persoane și trecerea graniței dintre state constituie o crimă federală și antrenează automat FBI.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

A scuturat scrumul pe placa de sticlă de pe masă. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte.

— N-am fost la întâlnire, zise el încet. Aşa s-ar putea să se răzbune pe mine. M-a aşteptat să vin la lac la sfârşitul săptămânii. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus şi l-am privit lung şi intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-aţi fi luat la ceartă şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi s-o refaci în felul ăsta?

Pe faţa lui bronzată apărură pete mari roşii.

— La dracu'!, a zis el. Ţi-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poţi să ţii minte asta?

— Am s-o ţin minte când am s-o cred.

S-a aplecat să-şi stingă ţigara. Apoi s-a ridicat suplu, fără nici o grabă, şi-a strâns cordonul halatului şi s-a mutat la capătul sofalei.

— Bine, a zis el rapid şi nervos. Întinde-o! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Îţi pierzi timpul şi îl pierzi şi pe al meu. Asta dacă timpul tău valorează ceva.

M-am ridicat şi i-am zâmbit acru.

— Nu valorează mulţi bani, dar sunt plătit pentru cât valorează. Nu crezi că s-ar putea ca tu să fi dat de dracu' într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

M-a examinat cu mare atenţie, coborându-şi sprâncenele şi strângându-şi buzele.

— Nu ştiu despre ce baţi câmpii, a zis el, deşi părea gânditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am vrut să ştiu. Mersi că m-ai ascultat. Cu ce te ocupi de când ai plecat de la Kingsley?

— Nu te priveşte.

— Fireşte. Dar pot totuşi să aflu, i-am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, a zis el rece. Aştept să fiu angajat în marină în curând.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Şi nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de ușă și am deschis-o. Era înțepenită jos, căci se umflase de la umezeala oceanului. Când am izbutit s-o deschid, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strânși, plini de o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am spus. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care merită discutat.

— Așadar, îți închipui că mint, a zis el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe fețe la viața mea, ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă dai afară.

— Cu plăcere. Data viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta dacă pici în cur și-ți spargi capul.

Apoi, fără să-mi dau seama de ce-a făcut-o, a scuipat pe covor în fața picioarelor.

Gestul m-a șocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul și și-a dat arama pe față. Ca atunci când o femeie aparent rafinată începe să înjure birjărește.

— Salut, frumosule, am spus și am plecat. Am închis ușa tragând-o cu forță după mine și am luat-o pe aleea care ducea la stradă. Acolo, am rămas pe trotuar și m-am uitat la casa de peste drum.

4

Era o casă mare și scundă, cu ziduri de stuc roz decolorat în nuanțe de pastel și cu o bordură de un verde trist la ferestre. Acoperișul era din țigle rotunde, aspre și verzi. Ușa de la intrare era într-o adâncitură și în jurul tocului se afla un mozaic multicolor din piese de ceramică, cu o mică grădină în față, situată în dosul unui gard scund de stuc și cu un grilaj de fier care începuse să ruginească din pricina umidității din golf. Alături de casă era un garaj pentru trei mașini cu o ușă care se deschidea în curte și cu o potecă de beton care ducea la intrarea laterală.

Pe stâlpul gardului era o placă de bronz cu inscripția:

ALBERT S. ALMORE. Medic.

În timp ce stăteam şi mă uitam atent peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte a dat colţul torcând ca o pisică şi a continuat în jos pe stradă. Apoi a încetinit şi a făcut o buclă ca să aibă loc să intre în garaj şi, ajungând la concluzia că maşina mea îi stătea în cale, şi-a continuat drumul până la capul străzii şi a întors în spaţiul larg din faţa gardului de fier ornamental. A parcat încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj. Un tip slab, cu ochelari de soare, s-a îndreptat spre casă, ducând o trusă medicală cu două mânere. La jumătatea drumului a încetinit şi m-a privit atent. M-am îndreptat spre maşina mea. Tipul a ajuns în faţa uşii, a descuiat-o şi s-a uitat din nou la mine peste umăr.

M-am suit în Chrysler şi am rămas acolo fumând şi încercând să mă decid dacă să angajez pe cineva care să-l fileze pe Lavery. Am ajuns la concluzia că nu merită. Cel puţin aşa cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastra de la parter, lângă uşa prin care intrase doctorul Almore, s-au agitat perdelele. O mână subţire le-a tras de-o parte şi am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele au rămas trase o vreme, iar apoi au căzut la loc.

M-am uitat la casa lui Lavery. De unde mă aflam vedeam că veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee în pantă şi la o alta pavată în josul ravenei.

Am mai aruncat o privire locuinţei doctorului Almore, întrebându-mă cât de bine îl cunoştea pe Lavery. Era posibil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zonă. Faptul că era medic nu-mi spunea mare lucru despre el. Când m-am uitat din nou, perdelele închise mai înainte, erau acum complet trase în lături.

Partea mijlocie a triplei ferestre, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de ţânţari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei stând încruntat, în picioare. Mi-am scuturat scrumul pe geamul maşinii, iar el s-a întors brusc şi s-a aşezat la birou. Stătea ţeapăn şi răpăia cu degetele pe birou. A întins mâna după telefon, l-a atins, apoi şi-a retras mâna. Şi-a aprins o ţigară şi a stins chibritul cu un gest violent. S-a apropiat de fereastră şi a început să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiind vorba de un doctor. Doctorii în general sunt oameni lipsiţi de curiozitate. Când

își fac internatul aud destule secrete ca să le ajungă toată viața. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea iritat.

Am întins mâna ca să pornesc mașina, când ușa casei lui Lavery s-a deschis, așa c-am renunțat și m-am lăsat pe spate. Lavery a înaintat grăbit pe aleea din fața casei, a aruncat o privire pe stradă și s-a întors ca să intre în garaj. Era îmbrăcat așa cum îl văzusem. Pe braț ducea un prosop din material aspru și un pled de plajă. Am auzit cum se ridica ușa de la garaj, zgomotul ușii de la mașina care s-a deschis și s-a închis, apoi hârâitul și tusea motorului care pornea. Mașina a urcat străduța cu spatele în timp ce un fum albicios ieșea din țeava de eșapament. Era o mașină decapotabilă, mică și nostimă, cu capota coborâtă, lăsând să se vadă părul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanți și cu brațe albe. Mașina coborî panta în trombă și execută la colț un pas de dans.

Plecarea lui nu m-a preocupat. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Pacific ca să facă plajă și să le ofere fetițelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ținut strâns la ureche în timp ce fuma și aștepta. Apoi s-a aplecat înainte ca atunci când reiei legătura, a ascultat din nou, a închis telefonul și a scris ceva pe un carnet. O carte groasă, cu coperte galbene, a apărut pe biroul lui și a deschis-o la mijloc. În timp ce era ocupat de asta, a aruncat o altă privire pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

A găsit ce căuta în cartea de telefon, s-a aplecat peste ea și nori mici și rapizi de fum s-au înălțat deasupra paginilor. A scris ceva. A împins cartea deoparte și a înșfăcat din nou telefonul. A format un număr, a așteptat, apoi a început să vorbească grăbit, dând din cap și gesticulând cu țigara în mână.

Și-a încheiat conversația și a închis telefonul. S-a lăsat pe spate și a rămas gânditor, cu privirea ațintită la birou, fără însă să omită să se uite pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Aștepta, iar eu la rândul meu am așteptat fără să am un motiv special. Doctorii dau multe telefoane și vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii își exprimă nervozitatea, doctorii au

preocupări şi îşi arată încordarea. Doctorii sunt oameni ca noi toţi, născuţi să sufere şi să se chinuie cu lunga şi trista luptă a vieţii, ca noi toţi.

Dar doctorul Almore avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas şi am hotărât că venise vremea să mănânc ceva, aşa că mi-am aprins o nouă ţigară şi am rămas pe loc.

Au trecut cam vreo cinci minute. Apoi o maşină verde a dat colţul şi a coborât în viteză strada în pantă. S-a oprit în faţa casei doctorului Almore şi antena înaltă a maşinii a vibrat. Un tip blond, vânjos a ieşit din maşină şi s-a apropiat de uşa casei doctorului. A apăsat pe sonerie şi s-a aplecat să aprindă un chibrit pe treptele de lemn. Şi-a înălţat capul şi s-a uitat peste drum la locul unde mă aflam.

Uşa s-a deschis şi blondul a intrat în casă. O mână invizibilă a tras la loc perdelele în biroul doctorului Almore şi camera s-a cufundat în întuneric. Mă uitam la căptuşeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuau să treacă.

Uşa de la intrare s-a deschis şi tipul voinic a coborât agale treptele şi a ieşit pe poartă. A azvârlit mucul şi şi-a trecut mâna prin păr. A dat din umeri, şi-a ciupit bărbia şi a traversat strada în diagonală. Paşii lui au sunat clari şi relaxaţi în tăcerea străzii. În spatele lui, perdelele de la casa doctorului Almore s-au mişcat din nou. Doctorul Almore privea scena de la fereastră.

O mână pistruiată şi mare a apărut la marginea ferestrei maşinii, lângă cotul meu. O faţă lată, cu trăsături pronunţate, şi-a făcut apariţia deasupra mâinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. M-a privit cu atenţie şi mi s-a adresat cu o voce aspră şi adâncă:

— Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu. De ce să aştept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă? M-a aţintit cu o privire dură şi directă. Avea ochii foarte albaştri.

Am făcut un semn cu ţigara la casa de peste drum.

— Deci e nervos şi a dat un telefon. A chemat poliţia după ce-a obţinut numele meu probabil de la Automobil Club,

iar apoi m-a căutat în anuarul de adrese al orașului. Ce se întâmplă?

—Vreau să văd permisul de conducere.

L-am țintuit, la rândul meu, cu privirea.

— Polițiștii nu-și mai arată insigna sau e de ajuns să se poarte brutal ca să fie identificați?

— Dacă devin brutal, ai să-ți dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact și am apăsat pe accelerator. Motorul a pornit.

— Întrerupe contactul!, a răcnit el furios și a pus piciorul pe scara mașinii.

Am întrerupt contactul, m-am lăsat pe spate și l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forța din mașină și să te arunc în mijlocul străzii?

Mi-am scos portvizitul și i l-am înmânat. A luat coperta de plastic și a examinat certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. Apoi l-a vârât disprețuitor la loc. Am vârât portvizitul în buzunar. A vârât și el mâna în buzunar și a scos o insignă albastru cu auriu, de polițist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, a spus el aspru și brutal.

— Încântat de cunoștință, domnule locotenent.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învârți pe aici spionând casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, domnule locotenent. N-am auzit în viața mea de doctorul Almore și nu-mi dau seama ce motiv aș putea avea să-i spionez casa.

A întors capul și a scuipat. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învârtești pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem nevoie de ei în orașul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Așa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliție și aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei?, a întrebat el brusc.

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă a ajuns la pușcărie, scumpule.

— Fac pariu că merita, am spus cu intenţia să ghicesc despre ce era vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l şantajeze, a spus el vag.

— Regret, dar nu ştiu cum s-o fac. Mi se pare un om uşor de şantajat.

— Glumele proaste n-au să te ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el şi nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten şi să admir priveliştea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti mulţumit, hai să mergem la postul de poliţie şi să lămurim lucrurile cu căpitanul de gardă.

Şi-a mişcat greoi piciorul pe scara maşinii şi a părut să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i aşa?, a întrebat el încet.

— Te asigur că nu.

— Atunci tipul ăla e cam ţicnit, a spus el deodată şi s-a uitat peste umăr la casa de alături. Ar trebui să vadă un doctor. A râs însă fără chef, şi-a coborât piciorul de pe scara maşinii şi şi-a trecut degetele prin părul cârlionţat.

— Cară-te de aici, a spus el. Nu mai călca în zona noastră şi n-ai să-ţi faci duşmani.

Am pornit din nou maşina. Când motorul a început să meargă, am spus:

— Ce mai face Al Norgaard?

M-a privit fix.

— Îl cunoşti pe Al?

— Mda. Am colaborat la o anchetă acum doi ani. Când Wax era şeful poliţiei.

— Al e în poliţia militară. Ce n-aş da să fiu şi eu, zise el cu amărăciune. Se îndepărtă, apoi se întoarse brusc pe călcâie. Cară-te de aici până nu mă răzgândesc, se răsti el, călcă apăsat pe stradă şi intră din nou pe poarta doctorului Almore.

Am debreiat şi am plecat. Pe drumul spre oraş, mi-am ascultat gândurile. Se mişcau nervos, ca mâinile doctorului Almore când trăgea de marginea perdelelor.

M-am întors la Los Angeles, am prânzit şi m-am dus la biroul meu din clădirea Cahuenga să văd ce scrisori am primit. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă că e sincer. Am încercat să-l provoc nițel, dar nu m-am ales cu nimic. Sunt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărțit și că mai speră încă să se împace cu ea.

— Atunci trebuie să știe unde se află Crystal.

— S-ar putea să știe, dar atunci lucrurile nu mai au sens. Apropo, mi s-a întâmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu sunt decât două case acolo. Cealaltă aparține unui doctor Almore. I-am relatat pe scurt întâlnirea cam ciudată.

Kingsley a rămas tăcut o vreme, după care a spus:

— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?

— Chiar el.

— A fost doctorul lui Crystal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori când ea... când Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecții. Nevasta lui... stai o clipă să-mi amintesc. A, da, s-a sinucis.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu mai țin minte. Demult, cred. N-am avut relații cu ei. Ce-ai de gând să faci acum?

I-am spus c-aveam de gând să merg la Puma Lake, deși era cam târziu ca să pornesc acum.

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp și că în munți era o oră de lumină în plus.

I-am răspuns c-am înțeles și am închis telefonul.

5

San Bernardino se cocea și sclipea în zăpușeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca să-mi facă bășici pe limbă. Am condus prin oraș gâfâind, m-am oprit doar ca să cumpăr o sticluță de whisky în situația c-aș fi leșinat înainte să ajung la Crestline. După douăzeci de kilometri, șoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci și cinci de kilometri de condus pe munte, am ajuns la niște pini

înalți și la un orășel numit Bubbling Springs, cu un magazin mizerabil și o stație de benzină, dar m-am simțit ca în rai. Începând de acolo, a fost tot timpul răcoare.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la ambele capete și una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut să închid geamurile de la mașină înainte să trec digul. Cam la o sută de metri de dig, o frânghie cu suporți de plută bara drumul bărcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. În afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe își mișcau vâslele pe apa albastră, bărci cu motor se fâțâiau de colo-colo, iar alte șalupe de curse își arătau aroganța ca niște puști obraznici, aruncând în aer jerbe de spumă și făcând viraje bruște. Fetele din bărci scoteau țipete de veselie și își înmuiau mâinile în apa lacului. În urma șalupelor de curse, oamenii care plătiseră doi dolari ca să obțină un permis de pescuit, încercau să amortizeze cheltuiala scoțând la suprafață câte un pește obosit.

Drumul se continua pe lângă o stâncă înaltă de granit și cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră în care creșteau irișii, catifelușe albe și purpurii, vinerițe, căldărușe, precum și flori de deșert. Pini înalți și galbeni cercetau cerul albastru. Șoseaua cobora din nou la nivelul lacului și peisajul se anima cu fete în șorturi bătătoare la ochi, plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase și șolduri late albe. Bicicliștii se bălăbăneau pe șosea și uneori câte un tip cu mutra preocupată trecea vârtej pe un scuter.

La un kilometru și jumătate de sat șoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunț scris pe un lemn grosolan sub numărul șoselei, spunea: „Fawn Lake, la doi kilometri de aici." L-am urmat. În timpul primului kilometru și jumătate am zărit pe colină căsuțe și apoi nimic. În curând, un alt drum foarte strâmt deriva din acesta și am văzut un alt anunț pe o placă de lemn grosolană:

Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă.

Am întors Chryslerul pe acest drum și am înaintat încet și cu grijă, ocolind stânci masive și aride de granit, pe lângă o

mică cascadă și apoi printr-un labirint de stejari negri, fagi și desișuri de arbuști pereni, totul cufundat în tăcere. O gaiță se rățoi la mine de pe o cracă, o veveriță mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ținea. O ciocănitoare cu creasta roșie se opri să cerceteze întunericul, timp suficient ca să mă privească cu un ochi sticlos, să se ascundă în dosul trunchiului pomului și să se uite la mine cu celălalt ochi. Am ajuns la o poartă închisă făcută din cinci stinghii și la un alt anunț.

În dosul porții drumul se continua în serpentină pentru alte câteva sute de metri și, brusc, am zărit dedesubt un lac mic, oval, ascuns printre pomi, stânci și iarbă sălbatică, asemeni unei picături de rouă prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmalâc de sfoară în vârf și cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă de lemn de brad cu scoarța încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum și aproape dacă mergeai pe dig, o cabană mare din lemn de brad roșu domina lacul, iar mai încolo alte două cabane, complet separate. Toate erau încuiate și tăcute, cu perdelele trase. Cea mare avea jaluzele portocalii și o fereastră despărțită în douăsprezece ochiuri, cu vedere la lac.

La capătul opus al lacului, în direcția digului se afla ceva care semăna cu un mic ponton și un pavilion de muzică. Un anunț scris cu litere albe pe lemn curbat te informa că aici era „Domeniul Kilkare". Anunțul nu avea sens în aceste împrejurimi, așa că m-am dat jos din mașină și am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi care spărgea lemne.

Am bătut tare în ușă. Zgomotul a încetat. O voce a strigat ceva de undeva. M-am așezat pe o stâncă și mi-am aprins o țigară. În dosul cabanei au răsunat pași, pași neregulați. Un bărbat brunet și cu mutra aspră apăru ținând în mână o secure cu două tăișuri.

Era un om bine clădit și nu foarte înalt, care șchiopăta și își trăgea piciorul drept descriind un fel de arc. Bărbia întunecată era nebărbierită, ochii albaștri mă priveau ferm, iar părul alb i se ridica în bucle peste urechi și avea nevoie de tunsoare. Purta pantaloni albaștri de bumbac și o cămașă de un albastru deschis, lăsând să se vadă un gât musculos și

bronzat. În colțul gurii îi atârna o țigară. Mi-a zis cu o voce dură și hotărâtă, de om de la oraș:

— Ce dorești?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos scrisoarea lui Kingsley din buzunar și i-am dat-o. A clipit la citirea ei, apoi a intrat bălăbănindu-se în casă și a ieșit cu ochelarii pe nas. A citit nota cu grijă și a recitit-o. A vârât-o în buzunarul de la piept și mi-a întins mâna.

— Încântat de cunoștință, domnule Marlowe.

Ne-am dat mâna. Avea o mână ca o menghină.

— Doriți să vedeți locuința domnului Kingsley? V-o arăt cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru Dumnezeu! M-a privit atent și a arătat cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vândă, am spus. Totul e de vânzare în California.

— Aveți mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roșu. E căptușită cu pin noduros, are acoperiș de gresie, o fundație și o verandă de piatră, cameră de baie și closet, jaluzele de jur-împrejur, cămin mare, sobă de ulei în dormitorul mare – și vă asigur că ai nevoie de ea primăvara și toamna –, mașină de gătit cu gaze și lemne, totul de cea mai bună calitate. A costat cam vreo opt mii de dolari și asta e foarte mult pentru o cabană la munte. Are și rezervor de apă sus pe deal.

— Cum rămâne cu lumina electrică și telefonul?, am întrebat ca să fiu amabil.

— Firește, are lumină electrică. Dar nu și telefon. Nu poți obține telefon astăzi. Dacă reușești, te costă o groază de bani ca să tragi firele până aici.

M-a privit cu ochii lui albaștri fermi și i-am întors privirea. În ciuda înfățișării lui sănătoase, lăsa impresia că bea. Avea o piele lucioasă și îngroșată, vene foarte vizibile și un licăr viu în ochi.

— Locuiește cineva acolo?, am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum o săptămână. A coborât la oraș. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic în privința asta?

Am părut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ține de cabană?

S-a strâmbat de râs, apoi și-a reluat expresia de mai înainte și a izbucnit în hohote. Râsul lui suna ca un rateu de tractor. A sfărâmat tăcerea pădurii.

— La naiba! Ce glumă bună! „Ține de..." A scos un alt hohot de râs și și-a închis gura ca o cursă de animale. Mda, e o locuință frumoasă, a zis el privindu-mă atent.

— Are paturi confortabile?, l-am întrebat.

S-a aplecat înainte și a zâmbit.

— Cum ți-ar plăcea dacă te pocnesc?

L-am privit mirat.

— Mă tem că nu știi de glumă. Nu știu ce vrei să spui.

— De unde vrei să știu eu dacă sunt confortabile?, s-a răstit el, aplecându-se nițel, ca și cum s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn, dacă ar fi reușit.

— Nu știu de ce n-ai ști, am spus. Dar n-am să insist. Pot să aflu singur.

— Mda, a răspuns el supărat. Cred că sunt încă în stare să miros un polițai când văd unul. Am jucat leapșa cu ei în fiecare stat din țara asta. N-ai decât să te duci dracului! Ca și Kingsley! Așadar, a angajat un detectiv să vină aici să vadă dacă-i port pijamalele. Ascultă tipule, am eu un picior țeapăn, dar femeile pe care...

I-am întins mâna cu speranța că n-avea să mi-o smulgă din umeri și s-o arunce în lac.

— N-ai înțeles, am spus. N-am venit aici ca să-ți spionez viața amoroasă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am văzut prima oară azi-dimineață. Ce se întâmplă cu dumneata?

Și-a coborât privirea și și-a frecat cu răutate dosul mâinii de gură ca și cum ar fi dorit să-și facă rău. Apoi și-a ținut mâna în fața ochilor, a strâns-o într-un pumn, apoi a descleștat-o și s-a uitat lung la degete. Degetele îi tremurau ușor.

— Îmi cer scuze, domnule Marlowe, a spus el cu voce scăzută. Am băut aseară și sunt foarte mahmur. Sunt aici de o lună și am ajuns să vorbesc de unul singur. S-a petrecut ceva cu mine.

— Crezi că o duș că poate ajuta?

Și-a țintuit privirea asupra mea și ochii i-au sclipit.

— Ai ceva de băut?

Am scos sticla de whisky din buzunar şi i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe ea.

— Nu-mi merit soarta, a spus el. Zău că n-o merit. Stai să aduc nişte pahare sau poate vrei să intri în casă?

— Îmi place aici. Admir priveliştea.

Şi-a zvâcnit piciorul ţeapăn şi a intrat în cabană de unde s-a întors cu nişte păhărele. S-a aşezat lângă mine. Mirosea a transpiraţie stătută.

Am deşurubat dopul de metal, i-am turnat o duşcă bună şi mie una şi s-a mai înseninat puţin la faţă.

— Grozavă băutură, a spus el. Nu ştiu de ce sunt aşa de nervos. Te apucă pandaliile aici de unul singur. Fără alţi oameni, fără nici un prieten apropiat, fără măcar o nevastă. S-a oprit şi m-a privit pieziş. Mai ales fără nevastă.

Am continuat să mă uit la apa albastră a lacului. De sub o stâncă de deasupra lacului am zărit un peşte care a descris o traiectorie de lumină şi apoi un cerc de ondulaţii tot mai mari pe apă. O briză uşoară a mişcat vârfurile brazilor cu un sunet de val delicat.

— M-a părăsit, a spus el încet. M-a părăsit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am să uit ziua aceea.

Am tresărit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o duşcă de whisky în pahar. Vineri, 12, era ziua când Crystal Kingsley era aşteptată la o petrecere în oraş.

— Sunt sigur că nu te interesează, a spus el. În ochii lui de un albastru decolorat a licărit dorinţa de-a discuta în termeni foarte simpli despre plecarea soţiei.

— E un lucru care nu mă priveşte, am răspuns. Dacă însă asta are să te facă fericit...

A clătinat violent din cap.

— Doi oameni se întâlnesc pe o bancă într-un parc şi încep să discute despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.

— Ştiu asta, am spus.

A băut şi s-a uitat peste lac.

— Era o fiinţă minunată, a spus el încet. Cam rea de gură uneori, dar o fiinţă minunată. Muriel şi cu mine ne-am

îndrăgostit la prima vedere. Am cunoscut-o într-un bar din Riverside acum un an și trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai fi așteptat să întâlnești o fată ca Muriel, dar s-a întâmplat. Ne-am căsătorit. Am iubit-o. Dar am fost prea ticălos ca să fiu cinstit cu ea.

M-am tras lângă el ca să-i arăt că eram încă acolo, dar n-am vorbit de teama de-a nu rupe vraja momentului. Am rămas cu paharul neatins în mână. Îmi place să beau, dar nu atunci când oamenii mă folosesc drept jurnal intim. A continuat trist.

— Știi cum se întâmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea, vrea să aibă și alte femei. Poate că-i urât, dar n-am ce-i face.

M-a privit și i-am răspuns că am mai auzit această părere.

A dat pe gât și cel de-al doilea pahar. I-am oferit sticla. O gaiță a zburat într-un brad, sărind de pe o cracă pe alta, fără să dea din aripi sau să se oprească pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Mda, a zis Bill Chess. Toți acești oameni simpli de pe aici sunt pe jumătate țicniți și eu le urmez exemplul. Uită-te la mine, am aici un aranjament grozav, nu plătesc chirie, o pensie în fiecare lună, jumătate din economii în certificate de război, căsătorit cu o blondă nostimă, cum nu vezi în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit și nu-mi mai dau seama de ce se întâmplă. Mă leg de astfel de femei. A făcut un semn clar cu mâna în direcția cabanei de pini roșii de dincolo de lac. În lumina târzie a după-amiezii, lemnul începuse să capete o nuanță de roșu închis. Chiar acolo, a spus el, în fața casei, chiar sub ferestre, cu o damă infectă care nu însemna nimic pentru mine. Doamne, ce proști pot fi unii oameni!

A băut și cel de-al treilea pahar și a așezat sticla pe o stâncă. A scos o țigară din buzunarul cămășii, a aprins un chibrit pe unghia degetului mare și a început să pufăie rapid. Am respirat în tăcere, ca un spărgător în dosul unei perdele.

— La dracu, a zis el, ai crede că dacă trebuie să alerg după alte femei, ar trebui cel puțin să n-o fac lângă casă și mai ales să caut un alt tip de femeie. Dar damele din oraș nu sunt nici măcar diferite. Cea cu care m-am înhăitat e tot blondă

ca Muriel, aceeaşi talie şi acelaşi gabarit, cu ochi de aproape aceeaşi culoare. Dar te asigur că e foarte diferită. E nostimă, nici vorbă, dar nu mai nostimă ca cele mai multe dame, şi nici măcar pe jumătate atât de drăguţă ca nevastă-mea. Într-o dimineaţă eram ocupat să ard gunoiul şi îmi vedeam de treabă, ca de obicei. Iar dama asta apare la uşa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfârcul roz al sânilor. Şi îmi spune cu vocea ei leneşă şi vulgară:

— Hai să bei ceva, Bill, nu mai munci atât de mult într-o dimineaţă atât de frumoasă ca asta. Iar eu, mare amator de băutură, mă duc la uşa din bucătărie şi iau băutura. Apoi o alta şi o alta şi iată-mă în casă. Şi cu cât mă apropii de ea, cu atât ochii ei devin mai îmbietori.

S-a oprit şi m-a privit direct.

— M-ai întrebat dacă paturile sunt confortabile şi m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulţi. Mi-am amintit însă de ceva. Da, patul în care am fost era confortabil.

S-a oprit din nou din vorbit şi cuvintele au plutit în aer. Apoi au căzut încet, lăsând tăcere în urma lor. S-a aplecat să ia sticla de pe stâncă şi s-a uitat fix la ea. Părea că se luptă cu ceva. Whiskyul câştiga lupta, ca întotdeauna. A băut din nou o înghiţitură lacomă, lungă, apoi a înşurubat strâns dopul, ca şi cum gestul ar fi avut o semnificaţie. A cules o pietricică de pe jos şi a aruncat-o în lac.

— M-am întors acasă pe dig, a spus el încet şi cu o voce îngroşată de alcool. M-am simţit ca un nou-născut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înşela asupra unor fleacuri, nu-i aşa? Ei bine, m-am înşelat când am crezut că nu risc nimic. M-am înşelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind fără ca măcar să ridice vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am ştiut niciodată. Da, n-am riscat nimic.

— Aşa că te-a părăsit, am spus când el a tăcut.

— În aceeaşi noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simţit aşa de prost încât n-am reuşit să nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu şi m-am dus în partea de sud a lacului, şi m-am încurcat cu nişte păcătoase ca mine, şi m-am îmbătat criţă. Asta nu mi-a fost de niciun folos. Pe la patru dimineaţa m-am întors acasă. Muriel plecase, îşi făcuse bagajele

și plecase. Nu-mi lăsase decât o notă pe birou și niște cremă de față pe pernă.

A scos o bucată de hârtie uzată dintr-un portvizit mizerabil și mi-a întins-o. Nota era scrisă cu creionul pe hârtie albastră liniată, ruptă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

Îmi pare rău Bill, dar prefer să mor decât să mai trăiesc cu tine.

Muriel

I-am înapoiat-o.

— Ce s-a întâmplat acolo?, am întrebat arătând peste lac cu privirea.

Bill Chess a luat o pietricică plată și a încercat să o arunce pe suprafața lacului, dar piatra a refuzat să sară.

— Nu s-a întâmplat nimic acolo, a zis el. Și-a făcut și ea bagajele și a plecat în aceeași noapte. N-am mai văzut-o. Și nici nu vreau s-o văd. De o lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvânt. N-am nici cea mai vagă idee unde se află. Poate c-a găsit pe altcineva. Sper să se poarte mai bine cu ea decât am făcut-o eu.

S-a sculat, a scos cheile din buzunar și le-a scuturat.

— Așadar, vrei să mergi dincolo să te uiți la casa lui Kingsley. Nu văd de ce n-ai face-o. Îți mulțumesc că mi-ai ascultat romanul ieftin. Îți mulțumesc și pentru băutură. A luat sticla și mi-a dat-o cu ce mai rămăsese înăuntru.

6

Am coborât panta până la malul lacului și la capătul îngust al digului. Bill Chess și-a aruncat piciorul țeapăn în fața mea, ținându-se de parmalâcul de frânghie susținut de stâlpi de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafața digului cu valuri mici și leneșe.

— Am să-l ridic mâine dimineață, mi-a spus el peste umăr. D-asta avem acest scripete. O companie cinematografică l-a

instalat acum câțiva ani. Au turnat un film aici. Micul ponton de la celălalt cap al lacului e tot opera lor. După filmare, mai tot ce-au construit a fost dărâmat și luat de aici, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul și scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe niște trepte mari și grele de lemn până la pragul cabanei lui Kingsley. Am descuiat ușa și am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzele lăsa dungi subțiri pe dușumea. Camera de zi era lungă și cu un aspect vesel, având pe jos covoare țesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăți de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o dușumea din scânduri, o mulțime de lămpi și un bar în colțul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine și nu părea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem cu un desen mov brodat în țesătură.

— Acesta era dormitorul principal, mi-a spus Bill Chess.

Pe măsuța de lemn vopsit se găseau diferite articole de toaletă și alte accesorii emailate în verde-jad sau de oțel inoxidabil, ca și un asortiment de cosmetice. Mai multe cutii de creme de față aveau pe ele marca aurie ondulată a companiei Gillerlain. Un întreg perete era un dulap de haine cu uși care se mișcau pe șine. Am împins una din ele și am aruncat o scurtă privire înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor care se poartă în stațiunile de munte. Bill Chess m-a privit acru în timp ce le pipăiam. Am închis ușa și am deschis sertarul de pantofi. Înăuntru se aflau cel puțin șase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc și mi-am îndreptat spatele.

Bill Chess stătea crăcănat în fața mea, cu bărbia înainte și cu mâinile lui noduroase pe șolduri.

— Și de ce mă rog, ai vrut să te uiți la lucrurile astea de damă?, m-a întrebat el furios.

— Am motivele mele, am răspuns. De pildă, doamna Kingsley nu s-a dus acasă când a plecat de aici. Soțul ei n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu știe unde se află.

A dat drumul la mâini și a început să le strângă încet.

— Așadar, ești polițai, m-a repezit el. Prima impresie e întotdeauna corectă. Am încercat să mă conving că nu ești. Doamne, ce prostie am făcut când m-am destăinuit. Mă plâng tot timpul. Ce dobitoc sunt!

— Sunt în stare să păstrez confidențele ce mi se fac, i-am spus și am trecut pe lângă el în bucătărie.

Înăuntru se afla o sobă mare în verde și alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuită galben, iar pe veranda din spate un încălzitor de apă automat. De cealaltă parte a bucătăriei era o cameră de mic dejun, destul de veselă, plină de ferestre, cu o masă și scaune scumpe, făcute din material plastic. Rafturile aveau un aer simpatic, cu farfuriile colorate, cu paharele și setul de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de căni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu urme de ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muște. Indiferent de viața ei destrăbălată, doamna Derace Kingsley reușise să trăiască ordonat, fără să lase în urmă o mizerie boemă.

M-am întors în camera de zi, am ieșit pe veranda din față și l-am așteptat pe Bill Chess să încuie. Când a terminat, s-a întors la mine cu un rânjet pe buze. I-am spus:

— Nu ți-am cerut să te destăinuiești față de mine, dar nici n-am încercat să te opresc. Kingsley nu e cazul să știe că nevastă-sa ți-a făcut avansuri, afară de cazul că la mijloc e ceva mai serios decât pare la prima vedere.

— Să te ia dracu, a spus el cu rânjetul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu putință ca soția dumitale și doamna Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a zis el.

— După ce-ai plecat să-ți înec neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la ceartă, pe urmă să se fi împăcat și să fi plâns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o ducă pe soția dumitale cu ea, jos în oraș. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna idiot, dar el a luat-o în serios.

— Nici vorbă de așa ceva. Muriel n-avea obiceiul să plângă pe umărul nimănui. Nu știa să plângă. Iar dacă ar fi avut chef să plângă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. În ce

privește transportul, avea un Ford al ei. Nu știa să conducă mașina mea din cauză că transmisia comenzilor e pe partea opusă din pricina piciorului meu țeapăn.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Dacă îți mai trec și alte idei ca astea, lasă-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care își povestește viața unui necunoscut, ești foarte sensibil, am spus.

A făcut un pas spre mine.

— Vrei să faci caz din asta?

— Uite amice, am spus. Mă chinuiesc să-mi spun că ești în fond un om cumsecade. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

A respirat adânc o clipă, apoi a lăsat să-i cadă mâinile pe lângă trup cu un gest resemnat.

— Ah, văd că mai sunt încă în stare să distrez pe cineva după-amiaza. Vrei să te întorci pe lângă lac?

— Firește, dacă te ține piciorul.

— M-a ținut deseori mai înainte.

Am pornit împreună, prieteni din nou. Prietenia avea să țină probabil vreo cincizeci de metri. Drumul era destul de larg ca să treacă o mașină și se întindea deasupra lacului, șerpuind printre stâncile înalte. Pe la jumătatea drumului până la capătul îndepărtat al lacului, am zărit o altă căsuță clădită pe stâncă. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului, pe un petic de pământ la nivelul solului. Casele erau încuiate și păreau nelocuite de mult.

După câteva minute, Bill Chess a spus:

— Dama aia infectă a dispărut, așadar?

— Așa se pare.

— Ești polițist sau detectiv particular?

— Doar detectiv particular.

— Deci a întins-o cu un altul?

— Mi se pare posibil.

— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-și dea seama. Nevastă-sa avea o groază de prieteni.

— Aici sus?

Nu mi-a răspuns.

— Unul dintre ei se numea cumva Lavery?

— N-am de unde să știu, a zis el.

— Nu-i nici un secret în ce-l privește, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis o telegramă din El Paso spunându-i că ea și Lavery treceau granița în Mexic. Am scos telegrama din buzunar și i-am întins-o. A bâjbâit după ochelari în buzunarul cămășii și s-a oprit ca s-o citească. Mi-a înapoiat-o și s-a uitat lung peste lacul albastru.

— Asta e o confidență ca să-ți mulțumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.

— Lavery a fost aici, o dată, a zis el încet.

— Recunoaște c-a văzut-o acum câteva luni, probabil aici, la cabană. Zice că de atunci n-a mai văzut-o. Nu știm dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem.

— Așadar, nu-i cu el acum?

— Așa zice el.

— Nu cred că dama și-ar pierde timpul cu astfel de amănunte minore, cum ar fi căsătoria, a zis el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.

— Dar nu poți să-mi dai nici o informație exactă, nu-i așa? N-ai mai văzut-o de când a plecat și nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.

— Nu, a zis el. Și dacă aș ști ceva, nu cred că aș spune. Sunt un ticălos, dar nu mă pretez la așa ceva.

— Îți mulțumesc că cel puțin ai încercat.

— Nu-ți datorez nimic, a spus el. Du-te dracului cu toți ăștia care vin să scormonească trecutul.

— Văd că o iei de la început, am zis.

Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo și am pășit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la cap și am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decât doi pereți proptiți unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. Un acoperiș de vreo șaizeci de centimetri, ca o creastă, se sprijinea de pereți. Bill Chess s-a apropiat și s-a aplecat și el peste balustradă.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ți mulțumesc pentru whisky, a zis el.

— Mda. Sunt pești în lac?

— Niște păstrăvi șmecheri. N-au mai adus pești noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peștii. Îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rânjit şi m-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat la apa adâncă şi liniştită. Adâncul ei era verde. În adâncimi s-a petrecut un fel de mişcare şi o siluetă verzuie rapidă s-a mişcat prin apă.

— Ăsta e bătrânul, a zis Bill Chess. Ar trebui să-i fie ruşine că s-a îngrăşat atât de mult.

În fundul apei se vedea ceva care aducea a duşumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei aşa încât debarcaderul a rămas la doi metri sub nivelul lacului.

O barcă cu fundul plat era agăţată de o frânghie uzată la un stâlp al pontonului. Stătea pe apa aproape nemişcată. Aerul era calm, plăcut şi însorit şi conţinea o linişte pe care n-o găseşti la oraş. Aş fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva şi să uit totul despre Derace Kingsley, soţia lui şi amicii ei.

Lângă mine a avut loc o mişcare bruscă şi Bill Chess a spus cu o voce care suna ca un tunet:

— Uită-te acolo!

Degetele lui mari s-au înfipt în braţul meu până când au început să mă doară. Se aplecase mult peste balustradă şi se uita în adâncul lacului ca un nebun, alb la faţă cât îi îngăduia bronzul de vânt. M-am uitat în apă împreună cu el la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafeţe de lemn verzi scufundate, ceva se agita leneş, intrând şi ieşind din bezna adâncului, ezitând şi oscilând înainte şi înapoi sub podea.

Acel ceva semăna prea mult cu un braţ omenesc.

Bill Chess şi-a îndreptat trupul cu o mişcare rigidă. S-a întors fără zgomot şi a înaintat pe ponton. S-a aplecat peste o grămadă de pietriş şi şi-a tras răsuflarea. Gâfâitul lui a ajuns până la mine. A luat un bolovan, l-a ridicat la piept şi s-a întors cu el pe ponton. Bolovanul putea să atârne cincizeci de kilograme. Muşchii gâtului i s-au reliefat ca nişte frânghii sub pielea întinsă şi bronzată. Şi-a încleştat dinţii şi a şuierat printre ei.

Ajuns la capătul pontonului, şi-a recăpătat echilibrul şi a ridicat bolovanul. A rămas o clipă cu el în aer uitându-se

în adâncime și calculând. Un sunet de durere i-a scăpat de pe buze, trupul i s-a aplecat înainte apăsând pe parmalâcul care vibra, și a aruncat bolovanul greu în lac.

Apa a împroșcat peste noi. Bolovanul s-a dus direct la fund cu precizie, dar a apucat să lovească marginea dușumelei scufundate exact în locul unde văzusem acel lucru balansându-se înainte și înapoi.

O clipă apa s-a agitat confuz, apoi valurile s-au destins în depărtare, devenind tot mai mici și lăsând doar o urmă de spumă la mijloc. Am auzit un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce părea să ne parvină la mult timp după ce se produsese. O platformă putredă veche a săltat brusc din apă, și-a expus o parte dintr-un colț ascuțit și s-a prăbușit la loc cu o plescăitură pentru a se îndepărta apoi de noi.

Adâncurile s-au limpezit din nou. Ceva se mișca acolo, ceva care nu era o planșă. Acel lucru s-a ridicat lent, cu o nepăsare infinită și leneșă, ceva alungit, întunecat și răsucit care se rostogolea alene în apă în timp ce se înălța. A ajuns în fine cu ușurință și fără grabă la suprafață. Am văzut lâna înmuiată și înnegrită a unei jachete mai negre decât cerneala și o pereche de pantaloni. Am văzut pantofii și ceva care se deplasa oribil între pantofi și manșeta pantalonilor. Am văzut o masă de păr blond lipit pe cap, rămasă o clipă în suspensie ca un fel de efect căutat, iar apoi prăbușindu-se într-o altă sarabandă de mișcări.

Acel lucru s-a mai rostogolit o dată și un braț a ieșit puțin deasupra, iar brațul se termina cu o mână umflată, mâna unui monstru. Apoi a apărut fața. O masă descompusă, umflată, cenușie și albă, fără trăsături, fără ochi, fără gură. O masă de cocă cenușie, un coșmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gâtul se afla un colier de pietre verzi, pe jumătate îngropate în carne, pietre mari, grele, nefinisate și ținute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess a înșfăcat balustrada și încheieturile mâinilor lui păreau oase lustruite.

— Muriel!, a strigat el cu o voce înfundată. Dumnezeule, e Muriel!

Vocea lui părea să vină de foarte departe, de peste deal, prin tăcerea densă a pădurii.

7

Dincolo de fereastra cabanei de lemn se vedea un capăt al biroului plin de dosare prăfuite. Partea de jos a uşii de sticlă avea pe ea un anunţ scris cu litere negre, cojite:

„Şeful poliţiei. Şeful pompierilor. Poliţistul oraşului. Camera de comerţ."

Un anunţ de la U.S.O.[1] şi o emblemă a Crucii Roşii erau lipite pe colţurile de jos ale geamului.

Am intrat. Într-un colţ se afla o sobă burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru în dosul spaţiului de primire. Pe zid atârna o hartă mare albastră a regiunii şi alături o planşetă cu patru cârlige dintre care unul ţinea un impermeabil jigărit.

Pe marginea biroului, alături de dosarele prăfuite, se găseau obişnuitele tocuri stricate, sugative uzate şi o sticlă murdară cu cerneală groasă. Zidul din fund de lângă birou avea numere de telefon scrise apăsat, care aveau să rămână acolo cât va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn, cu picioarele din faţă şi din spate fixate pe o scândură lată, ca nişte schiuri. O scuipătoare destul de mare ca să pui în ea un furtun se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta o pălărie Stetson, pătată de sudoare, iar mâinile lui mari şi fără păr erau aşezate confortabil pe burtă, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subţiaseră de atâta spălat. Cămaşa i se asorta cu pantalonii, atât că era şi ea decolorată. Era încheiată strâns la nasturi până la gâtul gros şi fără să fie împodobită cu o cravată. Părul era de un cafeniu

[1] United Service Organization. Asociaţie care se ocupă de soldaţii americani înainte de plecarea lor pe front sau după întoarcere.

spre cărunt, mai puțin la tâmple unde avea culoarea zăpezii vechi. Şedea sprijinit mai mult pe şoldul stâng pentru că din buzunarul drept al pantalonului ieşea tocul unei arme calibrul 45, care intra în spatele lui masiv. Steaua de pe buzunarul stâng avea un colț îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoşi, iar fălcile mestecau încet, părând la fel de primejdios ca o veveriță şi mult mai puțin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfățişarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat la mine, a dat din cap şi a scuipat o groază de tutun de mestecat în scuipătoarea de lângă picior. Tutunul a făcut un zgomot urât, ca un obiect care cade în apă.

Mi-am aprins o țigară şi m-am uitat după o scrumieră.

— Pe duşumea, fiule, zise bărbatul masiv şi prietenos.

— Dumneata eşti şeriful Patton?

— Polițist şi şerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. N-au decât să vină alegerile. De data asta doi băieți buni candidează împotriva mea şi s-ar putea să pierd. Slujba aduce douăzeci de dolari pe lună şi include casă, lemne de foc şi lumina electrică. Nu-i de disprețuit în munții ăştia bătrâni.

— Nimeni n-o să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios?, mă întrebă el indiferent şi ochi din nou scuipătoarea.

— Da, cu condiția ca jurisdicția dumitale să cuprindă şi Little Fawn Lake.

— Casa lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău de tot. Şi-a descleştat mâinile şi s-a scărpinat după ureche. S-a ridicat în picioare apucând brațele fotoliului şi dându-i un şut în spate. Odată sculat, am observat că era un bărbat voinic şi dur. Grăsimea lui consta doar din bună dispoziție.

— Cineva pe care îl cunosc?, se interesă el neliniştit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoşti. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill. Vocea i se înăsprise puțin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum

arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecând după împrejurări.

S-a scărpinat după ureche.

— Despre ce împrejurări e vorba? Ochii lui m-au cercetat lent şi calm, dar m-au cercetat. Nu părea deloc grăbit să sune alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului şi a lipsit de acasă câteva ore. Când s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înţeleg. Şi dumneata, fiule, cine eşti?

— Mă numesc Marlowe. Sunt din Los Angeles şi am venit să mă uit la o proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului şi am ajuns până la micul ponton clădit de cineaşti. Stăteam aplecaţi peste balustradă şi ne uitam în apă, când ceva care arăta ca un braţ ne-a făcut semn de sub un planşeu scufundat lângă vechiul debarcader. Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă şi trupul a ieşit la suprafaţă.

Patton m-a privit fără să mişte un muşchi.

— Ascultă şerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă până acolo? Bill e înnebunit de şoc şi e singur.

— Cât whisky avea la el?

— Foarte puţin, când am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut în timp ce discutam.

S-a deplasat la biroul cu cilindru şi a deschis un sertar. A scos dinăuntru trei sau patru sticle şi le-a ridicat în direcţia luminii.

— Sticla asta e aproape plină, zise el, mângâind una din ele. Mount Vernon whisky! Ăsta cred că ar putea să-l ţină în frâu. Şefii nu-mi dau bani pentru whisky în situaţii de urgenţă, aşa că mai confisc câte puţin de ici, de colo. Eu nu beau. Nu i-am putut înţelege niciodată pe cei care se îmbată cu whisky.

A pus sticla la şoldul stâng şi a încuiat biroul. A luat un anunţ şi l-a vârât în spatele geamului de la uşă. În timp ce ieşeam, m-am uitat la anunţ.

Mă întorc în douăzeci de minute. Poate.

— Am să dau o fugă să-l aduc pe doctorul Hollis, a zis el. Mă întorc imediat și te iau și pe dumneata. Ai mașină?

— Da.

— Atunci ține-te după mine când mă întorc.

Se sui într-o mașină cu sirenă deasupra, două faruri roșii, două faruri de ceață, placă roșie și albă de înmatriculare, dispozitiv nou de alarmă sus, trei topoare, doi colaci grei de frânghie, stingător de incendiu pe scaunul din spate, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara mașinii și un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieșea în smocuri urâte, iar praful se întindea, gros de un centimetru, peste ce mai rămăsese din vopseaua mașinii.

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

CETĂȚENI CARE VOTAȚI! ATENȚIE!
REALEGEȚI-L PE JIM PATTON!
E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ!

Porni motorul și o apucă pe o stradă într-un mare nor de praf alb.

8

Se opri în fața unei clădiri de lemn vizavi de autogară. Intră în clădirea albă și ieși în curând însoțit de un bărbat care se urcă în spate, lângă topoare și frânghii. Mașina poliției porni, iar eu am urmat-o. Am trecut pe strada principală, virând printre pantaloni de damă, șorturi, jerseuri de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroși și buze stacojii. După orășel, am urcat un deal prăfuit și ne-am oprit la o cabană. Patton a dat drumul discret la sirenă și un bărbat într-o salopetă albastră decolorată a deschis ușa.

— Suie-te în mașină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră a dat din cap plictisit și s-a repezit înapoi în casă. S-a întors purtând o șapcă de vânătoare de

un cenuşiu deschis şi a luat loc la volan, în timp ce Patton s-a mutat alături. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subţire şi părea cam murdar şi cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake înghiţind destul praf ca să fac plăcinte din el. La gardul cu cinci scânduri, Patton s-a dat jos şi a făcut loc de trecut. Am început să coborâm spre lac. Patton a coborât din nou, s-a apropiat de marginea apei şi s-a uitat la micul ponton. Bill Chess stătea gol puşcă pe ponton cu capul în mâini. Alături de el se afla ceva întins pe scândurile umede.

— Ne putem continua drumul, spuse Patton.

Cele două maşini au mers până la capătul lacului şi am coborât toţi patru până la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul s-a oprit ca să tuşească urât într-o batistă pe care apoi a examinat-o. Era un tip cu o faţă osoasă, cu ochii bulbucaţi şi cu o expresie tristă şi bolnavă.

Ceea ce fusese odinioară o femeie zăcea cu faţa în jos pe scânduri, legată cu o frânghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui ţeapăn, plat şi plin de cicatrice până la genunchi era întins în faţă, în timp ce celălalt stătea cu genunchiul ridicat. Bill îşi sprijinea fruntea de el. Omul nu s-a mişcat şi nici nu ne-a privit când am ajuns lângă el venind din spate.

Patton a luat sticla de whisky Mount Vernon de la coapsă, a deşurubat dopul şi i-a întins-o.

— Ia o înghiţitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, greţos. Bill nu părea să-l observe, ca şi Patton şi doctorul. Omul numit Andy a adus din maşină o pătură cafenie şi a aruncat-o peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, s-a îndepărtat şi a vomat sub un brad.

Bill Chess a luat o înghiţitură bună, şi a rămas cu sticla lângă genunchiul lui îndoit şi gol. A început să vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să privească pe cineva şi fără să se adreseze cuiva anume. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu şi de ceea ce a iscat-o. N-a pomenit de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne-a spus că după plecarea mea, a luat o frânghie, s-a dezbrăcat, a intrat în lac şi a scos cadavrul. L-a tras la mal şi l-a dus la ponton. Nu ştia de ce-o făcuse. Apoi intrase din nou în lac. N-a trebuit să ne spună motivul.

Patton a luat o porție de tutun și a început să-l mestece tăcut, cu ochi calmi și lipsiți de orice expresie. Apoi a strâns din dinți și s-a aplecat să tragă pătura de pe cadavru. A întors trupul cu grijă, ca și cum ar fi putut să se rupă în bucăți. Soarele târziu al după-amiezii sclipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parțial în gâtul umflat al femeii. Pietrele mari erau tăiate grosolan: păreau de steatită sau jad fals. Un lănțișor de aur, cu o închizătoare împodobită cu mici diamante, susținea colierul. Patton și-a îndreptat spinarea lată și și-a suflat nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privință?

— Cauza și momentul morții.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poți să-mi spui absolut nimic?

— Uită-te la asta, sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— De acord. Pare că s-a înecat, recunoscu el. Dar nu poți fi sigur niciodată. Am auzit de cazuri când victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai știu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să pară c-a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de astea pe aici?, se interesă doctorul malițios.

— Singura crimă adevărată pe care am avut-o vreodată aici, a răspuns Patton privind la Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrânul Dad Meacham în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în canionul Sheedy unde vara spăla nisip aurifer într-un loc pe care îl avea în vale, lângă Belltop. Toamna trecută oamenii i-au pierdut urma, apoi a nins solid și acoperișul casei sale s-a prăbușit într-un colț. Așa că ne-am dus acolo să punem acoperișul la loc, închipuindu-ne că Dad coborâse în vale ca să petreacă iarna acolo fără să spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutători de aur. Culmea e că bătrânul Dad nu coborâse în vale. Era în patul lui cu o secure înfiptă în țeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorât. Cineva și-a închipuit că Dad avea un săculeț cu aur, strâns din spălatul nisipului vara și ascuns undeva în cabană.

S-a uitat gânditor la Andy. Tipul cu șapcă de vânătoare își pipăia o măsea cu limba. A spus:

— Firește c-am știut cine e vinovatul. Guy Pope îl omorâse. Atât că Guy murise de nouă zile de o pneumonie până să apucăm să găsim cadavrul lui Dad Meacham.

— De unsprezece zile, a zis Patton.

— De nouă zile, a zis tipul cu șapcă de vânătoare.

— Asta s-a întâmplat acum șase ani, Andy. Așa să fie cum spui tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorât?

— Am găsit câteva grame de aur în cabana lui Guy, împreună cu niște praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunțe mai mari ca nisipul. Dad avea multe piese de aur de mărimea unui bănuț, grozav de multe.

— Așa s-au întâmplat lucrurile, a spus Patton și mi-a zâmbit vag. Oamenii uită întotdeauna câte ceva, nu-i așa? Indiferent cât sunt de grijulii.

— Baliverne de polițai, a spus Bill Chess dezgustat. Și-a îmbrăcat pantalonașii și s-a așezat să-și pună la loc cămașa și pantofii. Când a terminat cu îmbrăcatul, s-a aplecat după sticla de whisky, a luat o înghițitură solidă și a pus-o pe scânduri cu mare grijă. Apoi și-a ridicat încheieturile mâinilor păroase spre Patton.

— Dacă vă închipuiți că așa stau lucrurile, puneți-mi cătușele și hai să terminăm cu treaba asta, a zis el cu o voce fioroasă.

Patton l-a ignorat, s-a apropiat de balustradă, s-a uitat în jos și a zis:

— Ce loc ciudat pentru un cadavru. Nu sunt curenți pe aici și dacă există vreunul, ar fi în direcția digului.

Bill Chess și-a coborât mâinile și a spus încet:

— Și-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sărit în lac, s-a vârât sub planșeu și a tras apă pe nări. Sunt sigur. Nu există o altă explicație.

— N-aș spune asta, Bill, a zis Patton politicos. Figura lui era la fel de inexpresivă ca farfuriile noi.

Andy a dat din cap. Patton l-a privit cu un rânjet șiret.

— Ai început să bați câmpii din nou, Andy?

— Vă spun că n-au fost decât nouă zile. Le-am numărat din nou, a răspuns tipul cu șapcă de vânătoare pe un ton iritat.

Doctorul a ridicat mâinile în semn de disperare și s-a îndepărtat cu mâna la cap. A tușit din nou și și-a examinat batista cu o atenție concentrată.

Patton mi-a făcut semn cu ochiul și a scuipat peste parmalâc.

— Hai să ne apucăm de treabă, Andy.

— Ai încercat vreodată să scoți la suprafață un cadavru care a stat la doi metri sub apă?

— Nu, nu pot să spun c-am încercat, Andy. De ce crezi că n-ar fi trebuit s-o scot cu frânghia?

Andy a dat indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de frânghie, au să rămână urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul ăsta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— Chestiune de timp, a zis Patton. Poate că ucigașul a avut de făcut unele aranjamente.

Bill Chess a rânjit la el și s-a aplecat să ia sticla de whisky. M-am uitat la fețele lor solemne, de oameni de munte și nu mi-am putut da seama ce gândeau.

Patton a spus distrat:

— Cineva a pomenit de un bilet...

Bill Chess a scormonit în portvizit și a scos o bucată de hârtie liniată pe care a scuturat-o în aer. Patton a luat-o și a citit-o încet.

— Nu pare să aibă vreo dată, a observat el.

Bill Chess a dat din cap trist.

— Nu. A plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Te-a părăsit și mai înainte, nu-i așa?

— Mda, recunoscu Bill Chess țintuindu-l cu privirea. M-am îmbătat și am petrecut cu o damă. Înainte de prima zăpadă, anul trecut, în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o săptămână și s-a întors bine dispusă. Mi-a spus c-a trebuit să plece o vreme și că stătuse la o fată cu care lucrase la Los Angeles.

— Cum se numea fata?, l-a întrebat Patton.

— Nu mi-a spus și n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce făcea Muriel.

— Firește. Nota e de atunci, Bill?, l-a întrebat Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, a zis Patton ridicând-o în aer.

— O duc cu mine de-o lună, a zis Bill Chess. Cine ți-a spus că m-a părăsit și mai înainte?

— Am uitat, a spus Patton. Știi cum se întâmplă într-un orășel ca ăsta. Oamenii bagă de seamă aproape orice. Mai puțin poate în timpul verii, când sunt pe aici o groază de necunoscuți.

O vreme n-a mai vorbit nimeni, apoi Patton a reluat distrat:

— Ai spus c-a plecat pe 12 iunie? Sau c-ai crezut c-a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de vizavi de lac erau și ei aici?

Bill Chess s-a uitat la mine și s-a întunecat din nou la față.

— Întreabă-l pe individul ăsta care se vâră în toate... Dacă între timp nu ți-a spus totul.

Patton nu s-a uitat la mine. S-a uitat în schimb la coamele munților de dincolo de lac. Apoi a spus blând:

— Bill... Domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic în afara faptului că un cadavru a ieșit la suprafață și cine era. Și că Muriel a plecat, așa cum ai crezut și tu, și c-a lăsat un bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i așa?

A urmat o altă tăcere și Bill Chess s-a uitat în jos, lângă el, la cadavrul acoperit cu pătura. Și-a încleștat mâinile și o lacrimă mare i s-a scurs pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, a spus el. A coborât în vale în aceeași zi. La restul cabanelor n-a mai fost nimeni. Familiile Perry și Farquar n-au venit în anul acesta.

Patton a încuviințat din cap și a rămas tăcut. În aer plutea un fel de tensiune, ca și cum ceva ce nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toți și nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess a izbucnit:

— Arestați-mă, ticăloșilor! Da, eu am făcut-o! Am înecat-o! Era nevasta mea și am iubit-o! Sunt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, și am să fiu o canalie, dar cu toate

astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum să înțeleagă. Arestați-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Chess s-a uitat la pumnul lui dur și bronzat. L-a ridicat și și-a tras un pumn în față cu toată puterea.

— Sunt un mizerabil!, a șuierat el aspru.

Nasul a început să-i sângereze încet. S-a ridicat și sângele i s-a scurs pe buză, pe lângă gură, până a ajuns la bărbie. O picătură i-a căzut leneșă pe cămașă.

Patton a spus calm:

— Va trebui să te duc jos în orășel pentru interogatoriu, Bill. Știi asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei de la oraș trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess a spus opintit:

— Pot să mă duc să mă schimb?

— Firește. Andy, mergi cu el. Vezi dacă găsești ceva în care să înfășurăm ce avem aici.

S-au îndepărtat pe poteca de la marginea lacului. Doctorul a înghițit în sec, a privit peste lac și a oftat.

— Va trebui să trimiți cadavrul la oraș într-o ambulanță, nu-i așa, Jim?

Patton clătină din cap.

— Nu. Ăsta-i un district sărac, doctore. Am socotit că doamna poate călători mai ieftin, decât dacă am chema o ambulanță.

Doctorul se depărtă furios, spunându-i peste umăr:

— Anunță-mă dacă ai chef să plătesc înmormântarea.

— De ce vorbești așa?, spuse Patton și oftă.

9

Hotelul „Indian Head" era o clădire maronie pe un colț de stradă, alături de noua sală de dans. Am parcat în fața lui și m-am dus la toaletă să mă spăl pe față și pe mâini și să mă pieptăn ca să scot din păr acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul

principal. Încăperea era plină până la refuz de bărbaţi în haine uşoare, mirosind a alcool şi de femei ce râdeau strident, aveau unghii de un roşu închis şi încheieturile de la mâini murdare. Patronul localului, un tip de duzină, cu o expresie dură, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi mestecând o ţigară de foi, dădea târcoale şi cerceta din ochi încăperea.

La casă, un bărbat cu păr spălăcit se căznea să prindă ştirile de pe front la un radio mic, la fel de plin de paraziţi cum e piureul de cartofi plin de apă. În colţul îndepărtat al restaurantului, o orchestră de neciopliţi, formată din cinci muzicanţi, îmbrăcaţi în jachete albe ce le veneau prost şi în cămăşi mov, încerca să se facă auzită prin tapajul de la bar şi zâmbea forţat prin norul de fum de ţigară şi prin gălăgia vocilor cherchelite. Vara la Puma Point, acest sezon minunat, era în plină desfăşurare.

Am înghiţit în grabă mâncarea pe care restaurantul o numea „dineul obişnuit", am băut un coniac ca să se aşeze peste mâncare şi s-o ţină pe loc, şi am ieşit pe strada principală. Era încă lumină, deşi unele din reclamele de neon se aprinseseră, iar seara răsuna de sunetul vesel al claxoanelor, al ţipetelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingilor de cauciuc aruncate la ţintă, al puştilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cântau nebuneşte. Toate acestea erau dominate de vâjâitul bărcilor cu motor şi al celor de curse, într-o aparentă întrecere cu moartea.

În Chryslerul meu, o fată blondă, subţirică şi cu o expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni închişi la culoare, stătea comod şi fuma o ţigară, discutând cu un cowboy ce se sprijinea de scara maşinii. Am ocolit maşina şi m-am suit în ea. Cowboy-ul s-a îndepărtat, trăgându-şi în sus blugii. Fata nu s-a clintit.

— Sunt Birdi Keppel, a spus ea veselă. Coafeză de profesie dimineaţa aici, iar seara gazetară la „Stindardul", ziarul din Puma Point. Îmi cer scuze c-am luat loc în maşina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau doreşti să te duc undeva?

— Mă poți duce mai încolo pe șosea, unde-i mai liniște, domnule Marlowe. Dacă ești așa de amabil să discuți cu mine.

— Ai o bună sursă de informații, i-am spus, și am pornit mașina.

Am trecut de oficiul poștal și am ajuns la un colț de stradă unde o săgeată albastră cu alb, având pe ea cuvântul „Telefon", arăta direcția unui drum îngust spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de oficiul telefonic, care era o cabană de bușteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în față, am depășit o altă căsuță și ne-am oprit în fața unui stejar enorm care își întindea brațele nu numai peste drum, dar și pe o bună distanță mai încolo.

— Aici e mai bine, domnișoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toți îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încântată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la Hollywood, acel loc de pierzanie.

A întins o mână fermă și bronzată, pe care am strâns-o. Tot punând bigudiuri în părul unor blonde grase se alesese cu o mână puternică, asemeni unui clește de mutat blocuri de gheață.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poți da niște amănunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. A coborât în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata ești ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu mă prea pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli?

I-am oferit o țigară și i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întâmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta

lui l-a părăsit şi mi-a arătat biletul pe care i l-a lăsat. Aveam o sticlă de whisky cu mine şi Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simţea singur şi era nerăbdător să vorbească cu mine. Asta s-a întâmplat. Nu-l cunoşteam. Întorcându-ne de la capătul lacului, am mers pe ponton şi Bill a zărit un braţ ce se mişca sub un planşeu de lemn, de pe fundul lacului. Ţinea de ce mai rămăsese din trupul lui Muriel Chess. Cred că asta-i tot.

— Am înţeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, şi aşa mai departe.

— E adevărat, a stat în apă aproape o lună, de când crede el c-a plecat. N-avea nici un motiv să creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucidere.

— Ai vreo îndoială în această privinţă, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziş la ea. Ochii închişi la culoare şi gânditori mă priveau de sub părul şaten. Înserarea începuse să coboare foarte lent. Nu era decât o slabă schimbare în nuanţa luminii.

— Bănuiesc că poliţia are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumitale?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atât cât face.

— L-am întâlnit pe Bill Chess pentru prima oară azi-dimineaţă. Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament violent şi cu apucături dubioase. Se pare însă că îşi iubea soţia. Şi nu mi-l pot închipui rămânând acolo o lună de zile, ştiind că ea putrezeşte în apa de sub ponton. Imaginează-ţi-l pe Bill ieşind afară la lumina soarelui, uitându-se de-a lungul lacului plăcut albastru şi ştiind tot timpul că ea se află la fund şi ce se întâmplă. Şi ştiind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui aşa ceva, a spus Birdie Keppel molatic. Nimeni nu-şi poate închipui. Şi totuşi, ştim că asemenea lucruri se pot petrece şi se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vânzări de locuinţe, domnule Marlowe?

— Nu.

— Îmi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aș prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci când ai fi mărturisit, a spus ea. În afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit când ți-ai declinat identitatea în fața lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al orașului Los Angeles cu toate profesiunile. N-am spus nimănui ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale!

— Și pe deasupra nici n-am intenția s-o fac, dacă așa dorești.

— Și cât mă costă?

— Nu te costă nimic, a spus ea. Nici un sfanț. N-am pretenția că sunt o ziaristă foarte bună. Și nici n-o să publicăm ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pâinea lui Dumnezeu. Atât că nu-i foarte deschis, nu?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greșite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în ce-l privește pe Bill Chess.

— N-ai nici un interes nici în privința lui Muriel Chess?

— De ce m-ar interesa Muriel Chess?

Și-a stins țigara cu grijă în scrumiera de sub bord.

— Cum vrei, a spus ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunând că n-ai făcut-o deja. Acum vreo șase săptămâni a venit aici un polițai pe nume De Soto, un mitocan voinic și cu maniere proaste. Nu ne-a plăcut și nu i-am spus mare lucru. Vreau să spun că noi trei de la ziarul „Standard" nu i-am spus nimic. Avea la el o fotografie și pretindea că e în căutarea unei femei numite Mildred Haviland. Era trimis de poliție. Ne-a zis că avea informații că femeia locuia undeva pe aici. Poza semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roșcat și era coafat altfel decât îl purta ea, iar sprâncenele erau smulse, lăsând doar niște curbe subțiri, iar asta schimbă înfățișarea unei femei mult de tot. Aducea însă destul de mult cu nevasta lui Bill Chess.

Am răpăit pe ușa mașinii și după o clipă am spus:

— Și ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic. Mai întâi, nu eram sigură. În al doilea rând, nu ne-a plăcut purtarea lui. În al treilea rând, chiar dacă am fi fost siguri, n-aveam de gând s-o dăm de gol. De ce s-o facem? Toată lumea face câte ceva și apoi regretă.

În cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Universitatea din Redlands. A râs uşor.

— Ai putea să foloseşti asta drept inspiraţie pentru un articol, am spus.

— Mda, dar aici la munte suntem oameni simpli.

— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?

— Sunt sigură c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însă nimic.

— Ţi-a arătat cumva insigna lui de poliţist?

A reflectat şi a clătinat din cap.

— Nu ţin minte s-o fi făcut. L-am crezut pe cuvânt din cele ce spunea. S-a purtat ca un poliţai brutal de oraş.

— Asta mă face să cred că nu era poliţai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?

A ezitat să răspundă, apoi s-a uitat calm prin parbriz mai înainte de a întoarce capul spre mine cu un gest afirmativ.

— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i aşa?

— Şi ea ce-a zis?

— N-a zis nimic. A râs jenată şi ciudat, ca şi cum aş fi făcut o glumă proastă şi a plecat. Am avut însă impresia că avea ceva straniu în privire, doar o clipă însă. Eşti încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce să fiu? N-am auzit niciodată de ea până am venit aici azi după-amiază. Pe cuvânt de onoare. Şi nici n-am auzit de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraş?

— O, nu, mulţumesc. Am să mă întorc pe jos. Nu-i departe. Îţi rămân recunoscătoare. Aş vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

A ieşit din maşină, a rămas într-un picior, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Se spune că sunt o bună coafeză, a spus ea. Sper să fiu. Dar sunt îngrozitoare atunci când iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună şi a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc, urmărind-o până a ajuns la strada principală, apoi am pierdut-o din vedere. M-am dat jos din Chrysler şi m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

10

O căprioară domesticită, cu o zgardă de piele la gât, mi-a apărut în față pe șosea. I-am mângâiat gâtul păros și aspru și am intrat în clădirea telefoanelor. O fată scundă, cu pantaloni, stătea la un birou mic și lucra la niște hârtii. Mi-a spus cât costă un telefon la Beverly Hills și mi-a dat mărunțiș. Cabina se afla afară, lângă fațada clădirii.

— Sper să vă placă aici, a spus ea. E foarte liniștit și odihnitor.

M-am încuiat în cabină. Pentru nouăzeci de cenți puteam să vorbesc cinci minute cu Derace Kingsley. Era acasă și legătura s-a făcut imediat, deși pe linie se auzeau tot felul de paraziți.

— Ai găsit ceva?, m-a întrebat el cu vocea cuiva care băuse trei whisky-uri. Părea serios și stăpân pe situație.

— Am descoperit prea multe. Dar nimic din ce căutam. Sunteți singur?

— Ce importanță are?

— Niciuna pentru mine. Dar eu știu ce-am să spun, pe când dumneavoastră nu știți.

— Dă-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lungă discuție cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a părăsit acum o lună. S-au luat la ceartă, iar el a plecat și s-a îmbătat criță, și când s-a întors ea plecase. A lăsat o scrisoare spunând ca mai bine moare decât să mai trăiască cu el.

— Știu că lui Bill îi place să bea vârtos, a spus vocea lui Kingsley, sunând foarte îndepărtată.

— Când s-a întors, ambele femei plecaseră. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar de atunci n-a mai apărut. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut să vină, firește, când Bill era beat, deși ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de două mașini ca să coboare împreună. Mi-am spus că poate Muriel și doamna K. puteau să fi plecat împreună, doar că Muriel avea mașina

ei. Această posibilitate, deşi nu e grozavă, a fost infirmată şi de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicăieri. S-a dus pe fundul lacului dumneavoastră. A ieşit la suprafaţă ieri. Am fost de faţă.

— Dumnezeule! Kingsley a părut sincer îngrozit. Fireşte că-i distrus. Lasă cumva impresia că el ar fi... S-a oprit căci operatoarea a intrat pe fir şi a solicitat alţi patruzeci de cenţi. Am vârât în aparat două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi şi legătura s-a restabilit. Ce fel de impresie?

Brusc vocea lui Kingsley a sunat foarte limpede.

— C-ar fi omorât-o?

— Foarte mult, am zis. Jim Patton, poliţaiul local, nu e încântat că scrisoarea nu-i datată. Se pare că Muriel l-a mai părăsit o dată din cauza unei femei. Patton se pare că-l bănuieşte pe Bill c-a păstrat vechiul bilet. În orice caz, l-au dus pe Bill la San Bernardino pentru interogatoriu. Au luat şi cadavrul pentru autopsie.

— Şi care e părerea dumitale?

— Hm. Bill a găsit cadavrul. Nu era obligat să mă ducă la ponton. Muriel ar fi putut să zacă în apă multă vreme, chiar veşnic. S-ar putea ca acel bileţel să pară vechi pentru că Bill îl căra cu el în portvizit şi îl citea din când în când cu tristeţe. Putea să aibă orice dată pe el. Cred că de cele mai multe ori astfel de bileţele n-au dată. Cei care le scriu sunt grăbiţi şi nu-şi pierd timpul cu data.

— Trupul trebuie să fi fost descompus rău. Cum pot să afle cum a murit?

— Nu ştiu de ce echipamente dispun. Cred că pot să afle dacă a murit înecată. Dacă sunt urme de violenţă, apa şi descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împuşcată sau înjunghiată. Dacă articulaţia tiroidă de la gât a fost ruptă se poate presupune c-a fost strangulată. Lucrul important pentru noi e că va trebui să spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la anchetă.

— Nu-mi place treaba asta, a bombănit Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenţionezi să faci acum?

— În drum spre casă am să mă opresc la Prescot Hotel să văd dacă aflu ceva acolo. Soţia dumneavoastră şi Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal e o persoană cu care te înțelegi ușor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Ați cunoscut-o pe Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, a răspuns el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care v-o pun, răspundeți cu o altă întrebare. Nu, nu există nici un motiv s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales dacă n-ați cunoscut-o decât vag pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mâine dimineață.

— Fă-o neapărat, a zis el și a ezitat. Îmi pare rău c-ai intrat în această încurcătură, a adăugat ei și a ezitat din nou. Apoi mi-a urat noapte bună și a închis telefonul.

Telefonul a sunat imediat și operatoarea mi-a spus c-am pus cu cinci cenți prea mult în aparat. I-am răspuns cum merita în asemenea cazuri. Nu i-a plăcut.

Am ieșit din cabină și am tras aer curat în piept. Căprioara domesticită, cu zgardă de piele, stătea într-o spărtură din gardul de la capătul drumului. Am încercat să o împing la o parte, dar s-a lipit și mai mult de mine și n-a vrut să se miște. Așa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu și am plecat în orășel.

La cartierul general al lui Patton ardea încă lumina, deși biroul era gol, iar anunțul cu „Mă întorc în douăzeci de minute" atârna încă pe partea dinăuntru a ușii.

Mi-am văzut de drum până la debarcader și de acolo până la marginea plajei pustii. Câteva bărci cu motor și altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici și galbene au început să clipească în cabanele cocoțate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munților. O turturea stătea pe vârful ascuțit al unui brad înalt de treizeci de metri și aștepta să se întunece destul ca să-și cânte cântecul de noapte bună.

Curând se întunecă destul, turtureaua începu să cânte, apoi dispăru în adâncimile nevăzute ale cerului. Am aruncat țigara în apa nemișcată de lângă mine, m-am suit la loc în mașină și am luat-o din nou spre Little Fawn Lake.

11

Poarta de la drumul pavat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul şi am mers pe furiş pe marginea drumului până când am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de pe cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vârful digului, apa sticlea în timp ce şiroia şi cădea aproape fără zgomot pe panta din spate în pârâul de dedesubt. Am tras cu urechea şi n-am auzit niciun zgomot.

Uşa de la intrarea cabanei era încuiată. Am mers tiptil până în spatele casei şi am descoperit un alt lacăt nesuferit şi la acea uşă. Am apucat-o pe lângă ziduri, pipăind ferestrele cu plasă. Erau toate zăvorâte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus, în partea de nord a casei. Am rămas pe loc şi am început să reflectez. Briza nu mai sufla şi arborii erau la fel de tăcuţi ca umbrele lor.

Am vârât lama briceagului între cele două părţi ale ferestrei celei mici. Nimic de făcut. Cârligul refuza să se deplaseze. M-am sprijinit de zid şi am reflectat, apoi am luat o piatră mare şi am aruncat-o în locul unde cele două ferestre se uneau la mijloc. Zăvorul a sărit din rama uscată cu un zgomot de lemn spart. Fereastra s-a deschis spre întunericul dinăuntru. M-am săltat pe marginea ferestrei, am ridicat un picior ţeapăn şi m-am pregătit să mă strecor prin deschizătură. M-am făcut ghem şi m-am avântat în cameră. M-am sucit, gemând niţel din cauza căzăturii de la acea înălţime şi am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne mi-a lucit direct în ochi. O voce a spus calm:

— Eu unul aş rămâne pe loc. S-ar putea să te fi rănit.

Lanterna mă ţintuia de perete ca o muscă strivită. Am auzit apoi clinchetul unui întrerupător şi s-a aprins o lampă pe masă. Lanterna s-a stins. Jim Patton stătea într-un fotoliu larg de lângă masă. Un fular maro cu franjuri atârna peste marginea mesei şi îi atingea genunchiul solid. Purta aceleaşi

haine de după-amiază, având în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă pe vremea primei președinții a lui Grover Cleveland. În mână nu ținea decât lanterna. Privirea îi era goală. Fălcile i se mișcau liniștite.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am așezat călare pe el, mi-am sprijinit mâinile pe spătarul lui și m-am uitat prin cabină.

— Am avut un plan, am spus, și o vreme mi s-a părut destul de bun, dar cred că va trebui să renunț la el.

Cabana era mai încăpătoare decât arăta pe dinafară. Mă aflam în camera de zi. Conținea câteva piese de mobilă modeste, un covor de cârpă pe dușumeaua de brad și o masă rotundă la peretele îndepărtat, cu două scaune alături. Printr-o ușă deschisă se vedea colțul unei mașini de gătit, mare și neagră.

Patton a dat din cap și m-a privit fără supărare.

— Am auzit o mașină, a spus el. Știam c-are să vină aici. Trebuie să recunosc că mergi fără zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine ești, fiule. Sper că nu te superi că-ți spun „fiule". N-ar trebui să fiu atât de intim, dar am acest obicei și nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă și artrită e un „fiu" pentru mine.

I-am spus că-mi putea spune cum dorește. Nu eram supărăcios. Mi-a rânjit.

— Sunt foarte mulți detectivi în cartea de telefon din Los Angeles. Bill Chess mi-a spus ieri că ești un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit să-mi spui și mie.

— Aș fi făcut-o mai de vreme sau mai târziu. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Nu m-am supărat deloc. Nu mă supăr așa de ușor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul și i-am arătat mai multe acte.

— Păi ești potrivit acestei ocupații, a spus el satisfăcut. Iar fața dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenționai să cercetezi cabana.

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. D-aia m-am întors și m-am repezit aici. Mai exact, m-am oprit câteva minute și apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa.

S-a scărpinat la ureche. La naiba, dacă mai ştiu ce-ar trebui sau nu. Îmi spui şi mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i găsesc nevasta. L-a părăsit acum o lună. A plecat de aici. Aşa că am pornit ancheta tot de aici. Se bănuieşte c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă neagă. Mi-am închipuit c-am să găsesc ceva aici care să mă ajute.

— Şi-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei până la San Bernardino şi de acolo la El Paso. Urma se termină acolo. Dar ancheta e abia la început.

Patton s-a sculat de pe fotoliu şi a descuiat uşa cabanei. Parfumul brazilor a năvălit înăuntru. A scuipat afară, s-a aşezat din nou şi şi-a trecut mâna prin părul şaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sunt doar rareori fără pălărie.

— Înseamnă că n-ai niciun fel de interes legat de Bill Chess?

— Absolut niciunul.

— Bănuiesc că sunteţi ocupaţi cu multe probleme de divorţ. O muncă destul de împuţită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceară ajutorul poliţiei ca să-i găsească nevasta, nu-i aşa?

— Cam aşa. Îşi cunoaşte bine soţia, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai să cercetezi cabana, a zis el cu înţelepciune.

— Sunt unul căruia îi place să-şi vâre nasul peste tot.

— Prostii, a spus el. Caută o altă explicaţie.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess fiindcă e în încurcătură şi e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă şi-a omorât nevasta, atunci există ceva în cabană care să-l trădeze. Dacă n-a omorât-o, atunci e exact acelaşi lucru.

Îşi ţinea capul aplecat ca o pasăre care pândeşte.

— La ce te-ai gândit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci când pleacă şi nu intenţionează să se mai întoarcă.

S-a lăsat încet pe spate.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici, iar dacă mai sunt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi știut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative.

— Dacă însă a omorât-o, atunci ar fi trebuit să se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ea dacă ar fi plecat cu adevărat.

— Și cum ți-ai închipuit c-a făcut asta, fiule? Lumina galbenă a lămpii făcea ca o parte a chipului său să pară de bronz.

— Am înțeles că avea un Ford al ei. Exceptând mașina, m-aș fi așteptat ca Bill să ardă tot ce putea și să îngroape în pădure tot ce nu reușea să ardă. Aruncatul în lac ar fi fost primejdios. Dar nu putea să-i ardă și să-i îngroape mașina. Putea oare s-o conducă?

Patton a părut surprins.

— Nici vorbă. Nu-și poate îndoi piciorul drept de la genunchi, așa că nu poate să folosească frâna de picior. Dar ar fi putut folosi frâna de mână. Fordul lui Bill nu se deosebește decât prin faptul că frâna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amândouă cu același picior.

Am scuturat scrumul țigării într-un borcan mic, albastru, care conținuse odinioară o jumătate de kilogram de miere de portocale, judecând după mica lui etichetă aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de mașină. Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă și, pur și simplu, n-ar fi vrut să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem în centrul din San Bernardino, mașina avea să fie găsită și identificată foarte repede. N-ar fi vrut să se întâmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vândă unuia care cumpără mașini furate, dar probabil că nu cunoaște un asemenea om. Așa că exista șansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanță de aici, de unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanță în cazul lui nu poate fi prea mare.

— Pentru unul care spune că nu-i interesat, toate aceste deducții nu sunt rele, zise Patton scurt. Avem, așadar, mașina ascunsă în pădure? Ce se întâmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în considerație posibilitatea că va fi găsită. Pădurea e un loc fără multă lume, doar agenții silvici și tăietorii de lemne mai merg din când în când pe acolo. Dacă dau de mașina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înăuntru. Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilități de scăpare – niciuna grozavă, dar fiecare cumva acceptabilă. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în așa fel încât să-l implice pe Bill când se va găsi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis pe bune, dar a avut grijă mai înainte ca tot el să fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton a reflectat la toate astea cu calm și grijă. S-a îndreptat spre ușă și a descuiat-o din nou. S-a așezat la loc și și-a plimbat mâna prin păr. Părea că e pradă unui scepticism nervos.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, a recunoscut el. Și nu am pe cine să folosesc în această afacere. Va trebui să lămuresc și acea mică poveste cu nota lăsată.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, așa cum a crezut el, fără să lase un rând. La o lună de la plecarea ei, și fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat și de nesigur și să înceapă să arate vechea scrisorică, crezând că-i va oferi protecție în cazul că i s-a întâmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar poate s-a gândit la ea.

Patton clătină din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. A spus încet:

— În ce privește cealaltă posibilitate, e pur și simplu stupidă. Să te sinucizi și să aranjezi lucrurile în așa fel ca cineva să fie acuzat că te-a omorât nu se potrivește deloc cu ideile mele simple asupra firii omenești.

— Atunci ideile dumitale asupra firii omenești sunt prea simple, am răspuns, pentru că astfel de lucruri s-au întâmplat și au fost opera unor femei.

— Nu cred, a spus el. Sunt un om de cincizeci și șapte de ani, și am văzut o puzderie de țicniți, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece și c-a scris biletul, dar că Bill a prins-o mai înainte de-a pleca, s-a înfuriat pe ea și a omorât-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întâlnit-o niciodată, am spus. Așa că n-am nici cea mai mică idee de ce-ar avea de gând să facă. Bill mi-a spus c-a întâlnit-o într-un bar la Riverside, cam în urmă cu un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung și complicat până atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă când se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de când era cu Bill. O fată liniștită care știa să păstreze secretele. Bill zice că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. În schimb, l-am văzut pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza lui Mildred Haviland?

Fălcile au încetat să mai mestece și gura i s-a închis strâns. Apoi și-a reluat mestecatul încet.

— La naiba, a zis el, va trebui să am mare grijă astă-seară înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu ești ascuns acolo. De unde ai primit această informație?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdi Keppel. Mi-a luat un interviu în timp ce făcea pe reporterul la un ziar local. S-a întâmplat să pomenească de un polițai din L.A. numit De Soto care a arătat o poză prin orășel.

Patton s-a bătut cu palma peste genunchiul bun și s-a aplecat înainte.

— Am făcut o greșeală în acel caz, a zis el sumbru. O mare greșeală. Polițaiul de la oraș a arătat poza la aproape toată lumea din orășel înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atât încât să poți fi sigur. L-am întrebat de ce-o caută. Mi-a spus că era o treabă de poliție. I-am răspuns că eram și eu în poliție, deși pe scară mai mică și cam ignorat, la țară. Mi-a spus că avea instrucțiuni s-o găsească pe doamnă și că nu știa mai mult. Poate c-a făcut o greșeală că s-a purtat așa de urât cu mine. Bănuiesc că și eu am făcut o greșeală când i-am spus că nu

cunoşteam pe nimeni care semăna cu femeia din acea mică poză.

Omul vânjos şi calm zâmbi vag în direcţia unui colţ al tavanului, apoi îşi coborî privirea şi mă aţinti cu ea.

— Am să-ţi fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidenţial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— E înapoi, cam la o jumătate de kilometru, spuse el arătând cu degetul mare peste umăr. E un drum mic şi strâmt de pădure care o ia spre apus. Poţi să treci cu maşina pe alături şi să nu vezi pomii. De acolo drumul urcă vreo trei sute de metri şi ajunge la Coon Lake. E un loc foarte frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucuri. Sunt şi vreo două-trei lacuri mai mici pline de trestie. E zăpadă acolo chiar şi acum, în locurile umbrite. Mai sunt şi nişte cabane de brad vechi, tăiat de mână, pe cale să se prăbuşească din câte mai ţin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot din lemn, pe care acum zece ani Montclair University o folosea pentru vacanţa de vară a studenţilor. Clădirile n-au mai fost folosite de mult timp. Clădirea universităţii e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împădurită. În spatele ei se află o spălătorie cu un încălzitor de apă ruginit, iar alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o uşă ce aluneca pe rotile. A fost construită drept garaj, dar au ţinut lemne de foc înăuntru, şi au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de acolo mai fură lemne de foc, dar una e să le iei dintr-o grămadă, şi alta să forţezi un lacăt. Cred că bănuieşti ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut că te-ai dus jos la San Bernardino.

— M-am răzgândit. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las pe Bill să meargă în oraş împreună cu cadavrul soţiei pe locurile din spate ale maşinii. Aşa că am trimis cadavrul la oraş cu ambulanţa doctorului şi Andy l-a luat pe Bill în maşina lui. Mi-am spus însă că merită să mai arunc o privire pe aici mai înainte de a înştiinţa şeriful şi procurorul.

— Maşina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu două geamantane pline de haine împachetate cam în grabă, mi s-a părut. Îmbrăcăminte de damă. Vreau

să spun, fiule, că un necunoscut n-ar fi știut de o astfel de magazie.

I-am dat dreptate. Și-a vârât mâinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele și a scos un mic ghem de hârtie satinată. L-a netezit în palmă și mi-a întins palma.

— Uită-te la asta.

M-am apropiat și m-am uitat. În hârtie se afla un lănțișor de aur subțire cu o închizătoare doar puțin mai mare ca lanțul. Lanțul fusese tăiat, dar închizătoarea rămăsese neatinsă. Era lung cam de vreo cincisprezece centimetri. O pudră albă se lipise de lanț și de hârtie.

— Unde crezi c-am găsit asta?, m-a întrebat Patton.

Am luat lanțul și am încercat să potrivesc cele două capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra și am gustat-o.

— Într-un borcan sau cutie de zahar pudră. Lanțul e un model de purtat la gleznă. Unele femei nu-l scot niciodată, ca verighetele. Cine l-a scos pe ăsta n-a avut cheie.

— Și ce părere ai de acest lucru?

— N-am nici o părere prea clară, am răspuns. N-are sens ca Bill să taie lanțul de pe glezna lui Muriel și să lase acel colier verde la gâtul ei. De asemenea, nu are nici un sens să crezi că l-a tăiat Muriel – presupunând că ar fi pierdut cheia –, iar apoi l-a ascuns pentru a fi găsit. Nimeni n-ar întreprinde o cercetare atât de asiduă, dacă mai întâi trupul ei n-ar fi fost găsit. Dacă Bill ar fi tăiat lănțișorul, l-ar fi aruncat în lac. Dacă Muriel dorea să-l țină și să-l și ascundă de Bill, atunci ascunzătoarea are sens.

Patton a părut uimit de data asta.

— Cum adică?

— Pentru că e ascunzătoarea preferată a femeilor. Zahărul pudră e folosit la blatul tortului. Un bărbat n-ar căuta niciodată în cutia de zahăr. Foarte isteț din partea dumitale, șerifule, să-l descoperi.

Mi-a zâmbit modest.

— La naiba, am răsturnat cutia din greșeală și zahărul s-a risipit pe jos, a spus el. Dacă nu se întâmpla asta, nu l-aș fi găsit. A făcut sul hârtia din nou și a vârât-o în buzunar. S-a

sculat cu un aer hotărât. Vrei să rămâi aici sau te întorci în oraş, domnule Marlowe?

— Mă întorc în oraş. Până când ai să mă chemi la anchetă. Presupun că va trebui s-o faci.

— E hotărârea procurorului, firește. Dacă ai să închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa şi am să încui uşa.

Am făcut ce mi-a cerut, iar el şi-a aprins lanterna şi a stins lampa. Am ieşit din cabană şi Patton a încercat uşa în urmă, ca să fie sigur că e încuiată. A închis şi uşa cu plasă şi a rămas pe loc, uitându-se la lacul luminat de lună.

— Nu cred că Bill a avut intenţia s-o omoare, a zis el trist. E în stare să strângă de gât o femeie până o omoară, dar fără intenţie. Are mâini foarte puternice. Acum va trebui să-şi folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să acopere crima. Îmi pare tare rău, dar nu pot schimba nici faptele şi nici probabilităţile. E un lucru simplu şi firesc şi lucrurile simple şi firești se dovedesc adevărate.

— Eu unul aş crede că Bill ar fi putut să fugă. Nu văd cum a rezistat să rămână pe loc.

Patton a scuipat în umbra catifelată şi întunecată a unui tufiş peren. A răspuns încet:

— Primeşte pensie de la guvern şi ar fi însemnat să renunţe la ea. Iar cei mai mulţi oameni sunt în stare să confrunte ce au de confruntat atunci când sunt puşi în faţa unei probleme. Aşa cum o fac toţi oamenii din lume azi. Noapte bună, acum. Am să cobor până la acel mic ponton, am să stau acolo la lumina lunii şi am să mă simt prost. Ce noapte frumoasă, şi noi trebuie să discutăm despre crime.

S-a pierdut încet în umbră şi s-a contopit cu ea. Am rămas pe loc până l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat şi l-am sărit din nou. M-am suit în maşină şi am apucat-o în jos pe drum, căutând un loc unde să mă ascund.

12

La trei sute de metri de poartă se făcea o cărare acoperită cu frunze de stejar din toamna trecută, care șerpuia pe lângă un masiv de granit și se pierdea apoi din vedere. Am luat-o pe acolo și am mers hurducăind peste pietre și rădăcini de pomi cam vreo treizeci de metri, apoi am întors mașina în dosul unui pom lăsând-o cu fața în direcția din care venisem. Am stins farurile și am rămas pe loc, așteptând.

A trecut o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a părut un timp nesfârșit. Apoi, în depărtare, am auzit o mașină pornind și zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor au măturat drumul de mai jos de mine. Zgomotul s-a pierdut și a plutit o vreme în aer, lăsând în urmă un miros uscat de praf.

Am coborât din mașină și m-am dus înapoi la poartă, la cabana lui Chess. Am împins fereastra ușor și de data asta s-a deschis. Am încălecat pervazul și am intrat în odaie, îndreptând lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins-o, am tras o clipă cu urechea fără să aud ceva, și m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lângă sobă era plină de lemne tăiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe sobă nici urmă de cratițe rău mirositoare. Fie că se simțea singur sau nu, Bill Chess își ținea casa în ordine. Din bucătărie dădea o ușă în dormitor, iar de acolo, o altă ușă, foarte îngustă, într-o cameră de baie minusculă care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de ceramică noi de pe pereți. Camera de baie nu mi-a furnizat niciun indiciu.

Dormitorul avea un pat dublu, o comodă de pin cu oglinda rotundă pe peretele de deasupra, un birou, două scaune cu spătare drepte și un coș de hârtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cârpă, câte unul de fiecare parte a patului. Pe pereți, Bill Chess prinsese cu piuneze două hărți de război din „National Geographic". Pe măsuța de toaletă se afla un volan caraghios, roșu cu alb.

Am căutat prin sertare. Am văzut o cutie de bijuterii din imitație de piele, plină cu fleacuri bătătoare la ochi. Apoi lucrurile obișnuite pe care le folosesc femeile pentru față și mâini, unghii și sprâncene și am avut impresia că erau prea multe. Dar nu era decât o impresie. În sertarele biroului erau puține lucruri de îmbrăcăminte de damă și bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămașă în pătrate stridente, cu guler asortat și apretat. Sub o acoperitoare de hârtie fină, albastră, am găsit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloți de damă crem, aproape nou-nouți. Împodobiți cu dantelă. Chiloții de mătase nu erau un articol pe care o femeie să-l abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate mințile.

O altă dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gândise Patton despre chiloți.

M-am dus în bucătărie și am cercetat rafturile deschise de lângă chiuvetă. Erau pline de cutii și borcane, ca și de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie pătrată, albastră, cu un colț rupt. Patton încercase să curețe zahărul risipit pe raft. Lângă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu și așa mai departe. Ceva putea fi ascuns în fiecare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanț de gleznă ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii și am pipăit la întâmplare, ajungând în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei pentru lemne de foc, l-am întins și am deșertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o mare cantitate de bicarbonat și nimic altceva. Am făcut ziarul pâlnie și l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afară de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deșertat amidonul. Pe ziar s-a răspândit o groază de pudră fină, dar nimic în afară de amidon.

Zgomotul unor pași îndepărtați mi-a înghețat sângele în vine. Am întins mâna și am stins lanterna, m-am furișat la loc în camera de zi, întinzând mâna după comutator. Era prea târziu pentru a-mi mai fi de folos. Pașii au răsunat din nou, încet și prudent. M-a cuprins groaza.

Am așteptat în beznă cu lanterna în mână. Au trecut două minute nesfârșite. Am continuat să respir, deși nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la uşă, ar fi deschis-o şi mi-ar fi ordonat să ies afară. Paşii grijulii şi tăcuți păreau să se mişte în toate direcțiile, urmați de o pauză, o altă mişcare şi o altă pauză. Am dat uşa de perete şi am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei au apărut scânteile aurite ale unor ochi. A urmat un salt şi bocăneala surdă a unor copite printre pomi. Fusese doar o căprioară curioasă.

Am închis uşa şi am urmat raza lanternei până în bucătărie. Spotul s-a oprit direct pe cutia cu zahăr pudră.

Am aprins din nou lumina, am luat cutia de pe raft şi am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsise ceva accidental, îşi închipuise că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar mai fi trebuit să fie ceva.

Un alt ghem de hârtie satinată a apărut în pudra albă şi fină a zahărului. Am luat hârtia, am scuturat-o, şi am netezit-o. Conținea o inimioară de aur, cât unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul la loc în cutie, am aşezat cutia la loc pe raft şi am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de zi şi am aprins lampa de pe măsuță. În lumina ei vie, mica inscripție de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe. Era scrisă de mână:

De la Al lui Mildred, 28 iunie 1938. Cu toată dragostea.

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare unei Mildred Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă, la două săptămâni după ce o căutase un polițai numit De Soto.

Am rămas pe loc întrebându-mă ce legătură putea să aibă cu investigația mea. M-am tot întrebat şi n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara într-un şervețel, am părăsit cabana şi am coborât în orăşel.

Patton se afla la biroul lui, vorbind la telefon, când am ajuns acolo. Uşa era încuiată. A trebuit să aştept până a

terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul şi a venit să descuie uşa.

Am trecut pe lângă el, am pus ghemul de foiţă pe biroul lui şi l-am deschis.

— N-ai căutat prea bine în zahărul pudră, am spus.

S-a uitat la inimioară, apoi la mine, a ocolit biroul şi a luat de pe el o lupă ieftină. A studiat spatele inimioarei. Apoi a pus lupa pe birou şi s-a încruntat la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenţionai să cercetezi cabana, aveai s-o faci!, s-a răstit el. Sper să nu am greutăţi cu tine, fiule, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să observi că cele două capete ale lănţişorului nu se potrivesc.

M-a privit trist.

— Fiule, n-am ochii tăi. A dat la o parte inimioara cu degetele lui scurte şi boante. M-a ţintit cu privirea şi n-a vorbit.

— Dacă îţi închipui că acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie să-ţi spun că şi eu am crezut la fel, cu condiţia ca Bill să fi ştiut de ea. Dar la repezeală, sunt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată şi nici n-a auzit vreodată de o Mildred Haviland.

Patton a spus încet:

— Se pare că-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i aşa?

— Dacă ai să-l mai vezi vreodată.

S-a uitat lung şi absent la mine şi i-am întors la rândul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiule. Sunt aproape sigur că ai o idee nouă.

— Mda. Bill nu şi-a omorât soţia.

— Ah, nu?

— Nu, a fost omorâtă de cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o căsătorită cu altcineva şi lucrul nu i-a plăcut. Cineva care cunoaşte regiunea, cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici, şi care ştia un loc bun unde să ascundă maşina şi hainele. Cineva care urăşte şi ştie să-şi ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el şi, când totul a fost gata şi biletul a fost scris, a înşfăcat-o de gât şi a pedepsit-o aşa cum credea el, apoi a aruncat-o în lac şi şi-a văzut de treabă. Cum îţi place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complică lucrurile, a zis el cu înțelepciune. Nu-i așa? Dar nu-mi pare deloc imposibilă. Cătuși de puțin.

— Când ai să te plictisești de ea, anunță-mă, i-am zis. Am să vin cu altceva.

— Sunt convins c-ai să vii, a spus el și, pentru prima oară de când ne întâlnisem, a râs.

I-am urat din nou noapte bună și am ieșit, lăsându-l să reflecteze cu încăpățânarea tenace a unui proprietar de casă care se luptă să scoată un buștean din pământ.

13

În jurul orei unsprezece, am coborât la poalele muntelui și am parcat mașina la San Bernardino, într-unul din spațiile în diagonală din marginea Hotelului Prescott. Am scos un geamantan mic din portbagaj și am urcat trei trepte, când un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipușcă, cămașă albă și papion negru, mi-a smuls geamantanul.

Funcționarul de la recepție era un tip de intelectual lipsit de orice interes față de mine sau de oricine altcineva. Purta o haină din pânză de in și a căscat în timp ce mi-a înmânat stiloul de la contoar, privind pierdut în gol, ca și cum ar fi încercat să-și amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am intrat într-un lift de un metru și jumătate pe un metru și un sfert până la etajul doi, apoi am apucat-o pe un coridor cât două străzi, dând colțuri. În timp ce mergeam, s-a făcut tot mai cald. Băiatul a deschis o ușă într-o cămăruță cu fereastra spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colț al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agățată de el flutura slab, atât cât să arate că ceva se mișca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab, galben la față și nu prea tânăr, calm ca o friptură de pui în aspic. Morfolea gumă de

mestecat. Mi-a pus valiza pe un scaun, s-a uitat la climatizator şi a rămas în picioare cu ochii la mine. Avea ochii spălăciţi.

— Poate c-ar trebui să cer o cameră mai ca lumea, am spus, asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-aţi avut noroc s-o găsiţi şi pe asta. Oraşul geme de vizitatori.

— Adu pentru noi nişte gin tonic, pahare şi gheaţă, am spus.

— Adică şi pentru mine?

— Exact, dacă din întâmplare îţi place să bei. Cred că meritä să rişti la o oră atât de târzie.

A ieşit din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămaşa, maioul şi m-am fâţâit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la uşa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziş în camera de baie – atât era de îngustă uşa – şi m-am stropit pe faţă cu apă rece, stătută. Respiram ceva mai liber când tânărul înalt şi apatic s-a întors cu o tavă. A închis uşa în urmă şi a scos o sticlă de whisky. A amestecat două băuturi, ne-am zâmbit nesincer unul altuia şi am băut. Transpiraţia a început să-mi curgă pe ceafă, să se prelingă pe şira spinării şi era la jumătatea drumului spre şosete când am apucat să pun paharul jos. M-am simţit totuşi mai bine. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la tânăr.

— Cât timp poţi să stai aici?

— În ce scop?

— Ca să-ţi aminteşti.

— Nu sunt deloc bun la asta, a zis el.

— Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate. Mi-am scos portvizitul din buzunarul de la spate al pantalonilor şi am întins pe pat nişte hârtii obosite de un dolar.

— Vă cer iertare, a zis băiatul. Am crezut că sunteţi poliţist.

— Nu fi caraghios. Ai văzut vreodată un poliţai făcând pasienţe cu hârtii de un dolar? Ai putea să spui că sunt un anchetator.

— Mă interesează. Alcoolul mă ajută să gândesc.

I-am dat un dolar.

— Vezi cum îți ajută mintea. Pot să te chem Big Tex din Houston?

— Sunt din Amarillo, a zis el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi tărăgănat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit că unora le place.

— Nu renunța la el. N-am pierdut încă un dolar.

A rânjit și a vârât dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor.

— Mai ții minte ce făceai vineri, 12 iunie?, l-am întrebat. După-amiaza târziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

A sorbit din băutură și s-a gândit mișcând cubul de gheață în gură încet și bând pe lângă guma de mestecat.

— Am fost aici în tura de la șase la douăsprezece noaptea.

— O femeie subțirică, o blondă nostimă a tras la hotel și a rămas aici până a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren, căci a fost la El Paso duminică dimineață. A sosit aici într-o mașina Packard Clipper, înregistrată pe numele de Crystal Kingsley, Carson Drive, numărul 965 în Beverly Hills. S-ar putea să se fi prezentat la hotel sub acest nume sau un altul. Mașina e încă aici, în garajul hotelului. Aș vrea să vorbesc cu băieții care au fost de față când a sosit și a plecat. Mai câștigi un dolar dacă încerci să-ți amintești.

Am extras un alt dolar dintre cei de pe pat și l-a vârât în buzunar cu zgomotul omizilor care se luptă între ele.

— Pot să vă ajut, a zis el calm.

A pus paharul jos și a ieșit din cameră închizând ușa în urma lui. Mi-am terminat băutura și mi-am turnat încă una. Am intrat în camera de baie și m-am stropit din nou cu apă călduță pe spinare. În decursul acestei operații, a sunat telefonul de pe perete și m-am vârât cu greu în spațiul dintre telefon și ușa camerei de baie, ca să răspund.

— A fost Tony, a spus vocea din Texas. Atât că l-au luat la armată săptămâna trecută. Un alt băiat, căruia îi zicem Les, a fost de serviciu când a plecat doamna. E aici.

— În regulă. Vrei să-l trimiți la mine?

Mă delectam cu cea de-a doua băutură și mă gândeam la o a treia, când am auzit o bătaie în ușă. Am deschis-o și în fața

mea a apărut un şoricel cu ochii verzi şi cu o gură strânsă de fetiţă. A intrat în cameră aproape dansând şi m-a privit cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o băutură?

— Sigur, a răspuns el cu răceală. Şi-a turnat o duşcă bună, a adăugat puţin gin tonic şi a dat totul pe gât dintr-o înghiţitură, apoi a vârât o ţigară între buzele lungi şi catifelate şi a aprins-o cu un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. A suflat fumul şi a continuat să se uite la mine. A văzut banii cu colţul ochilor fără să se uite la ei. Deasupra buzunarului de la cămaşă, în locul unui număr, era brodat: „Căpitan".

— Tu eşti Les?, l-am întrebat.

— Nu!, a spus şi s-a oprit. Nu ne plac copoii pe aici, a adăugat el. Avem unul la hotel şi n-avem chef să ne pierdem timpul cu cei care lucrează pentru alţii.

— În regulă, i-am spus. Asta-i tot.

— Ce?

Gura lui mică s-a strâmbat neplăcut.

— Întinde-o!

— Am crezut că vreţi să vorbiţi cu mine, a mârâit el.

— Eşti şeful băieţilor de serviciu?

— Corect.

— Voiam să-ţi ofer o băutură. Voiam să-ţi dau un dolar. Uite, am spus şi i-am întins unul. Îţi mulţumesc că te-ai deranjat.

A luat dolarul şi l-a vârât în buzunar fără un cuvânt de mulţumire. A rămas pe loc cu fumul ţigării ieşindu-i pe nas şi privindu-mă cu ochii lui mici şi răi.

— Eu dau ordine aici, a spus el.

— Atât cât poţi întinde plapuma, am spus. Adică nu foarte mult. Ţi-ai luat băutura şi ţi-ai primit bacşişul. Aşa că fă bine şi întinde-o.

A făcut stânga împrejur rapid, a dat din umeri şi a ieşit pe uşă pe tăcute.

După patru minute am auzit o nouă bătaie la uşă, foarte discretă. Băiatul înalt a intrat cu un zâmbet ironic. M-am depărtat de el şi m-am aşezat pe pat.

— Nu v-aţi înţeles cu Les, nu-i aşa?

— Nu grozav de bine. E mulţumit?

— Așa cred. Știți cum sunt căpitanii. Vor o parte din bacșișuri. Eu sunt Les, domnule Marlowe.

— Așadar, tu ai fost de serviciu și ai făcut formele de plecare.

— N-a fost decât o șmecherie. Nu s-a înregistrat la recepție. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez mașina și să am grijă de bagaje până la plecarea trenului. A cinat aici. Un bacșiș de un dolar te ajută să ții minte în orașul asta. Apoi au fost și discuții despre mașina care a fost lăsată acolo atât de mult.

— Ce părere ți-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb cu negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb cu negru. Era o doamnă nostimă, cum ați spus. Mai târziu a luat un taxi ca să se ducă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau inițiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ți le poți aminti. Ar fi fost greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vârstă crezi că avea?

A clătit paharul și și-a amestecat o băutură ca lumea.

— Azi e greu de știut vârsta unei femei. Aș zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puțin.

Am vârât mâna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă și i-am întins-o.

A privit-o cu atenție, a îndepărtat-o de la ochi, apoi a apropiat-o.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoști sau nu.

— Nu va fi cazul, a zis el dând din cap. Blondele astea micuțe seamănă atât de mult, încât chiar dacă se îmbracă diferit și le privești într-o altă lumină sau le vezi cu alte machiaje, arată la fel sau nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează?, l-am întrebat.

— Mă gândeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce știi, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul cu care a vorbit în holul hotelului și cu care a luat apoi masa. Era un crai înalt și bine, genul unui boxer de categorie ușoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Ești absolut sigur?

S-a uitat la banii de pe pat.

— Foarte bine, cât mă costă?, am întrebat plictisit.

S-a îmbăţoşat, a pus poza pe masă şi a scos din buzunar cele două hârtii de un dolar împăturite şi le-a aruncat pe pat.

— Mulţumesc pentru băutură, a zis el, şi să te ia dracu'! S-a îndreptat spre uşă.

— Ascultă, stai jos şi încetează să mai fii atât de susceptibil, am bombănit eu.

S-a aşezat şi m-a privit cu ochi duri.

— Hai să renunţăm la manierele astea din sud, am spus. De-a lungul anilor am cunoscut tot felul de băieţi de serviciu la hotel. Dacă acum n-am dat de unul care a încercat să mă tragă pe sfoară, e în regulă. Dar să nu-ţi închipui c-am să cred că există vreunul care să nu încerce să mă tragă pe sfoară.

A zâmbit vag şi a dat din cap. A luat poza din nou şi m-a privit peste ea.

— Tipul ăsta arată grozav în poză, a zis el. Mult mai bine ca doamna. Dar mai există ceva care m-a făcut să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamna n-a fost prea încântată când a întâmpinat-o în hol.

Am reflectat la cele spuse şi am tras concluzia că nu reprezentau mare lucru. Ar fi putut să fi întârziat sau ratat întâlniri mai devreme. Am spus:

— Există un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?

Mi-a spus că nu băgase de seamă.

— Avea părul scurt sau lung, cârlionţat sau ondulat? Era o blondă naturală sau avea părul vopsit?

— Nu-i uşor să răspund la ultima întrebare, domnule Marlowe. Când părul e blond natural, femeile îl vor şi mai deschis la culoare. În ce priveşte restul de întrebări, ţin minte că părul era cam lung, aşa cum se poartă acum, ondulat, dar şi pieptănat lins. S-ar putea să mă înşel. S-a uitat din nou la poză. Aici are părul legat la spate. Greu de zis.

— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat era ca să mă asigur că nu exagerezi în observaţii. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puţină încredere

ca martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventează jumătate din amănunte. Te-am verificat și ai trecut cu bine examenul, ținând seama de împrejurări. Mii de mulțumiri.

I-am dat înapoi cei doi dolari și am mai adăugat o hârtie de cinci ca să le țină companie. Mi-a mulțumit, și-a terminat brusc băutura și a plecat discret. Am dat și eu paharul pe gât, l-am clătit și mi-am zis că ar fi mai bine să merg acasă, decât să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămașa și haina din nou și am coborât la parter cu geamantanul.

Șobolanul roșcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu din hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepției și tipul n-a schițat nici un gest ca să mi-l ia din mână. Recepționerul cu aer de intelectual m-a ușurat de doi dolari fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca să petreci o noapte în mizeria asta, am spus, când aș fi putut dormi gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită și frumoasă.

Recepționerul a căscat, n-a reacționat la spusele mele imediat și a zis:

— Se răcorește și aici destul de bine la trei dimineața. După aceea, până la ora opt sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am șters transpirația de pe ceafă și am ieșit împleticindu-mă la mașină. La miezul nopții până și scaunul mașinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea și Hollywoodul mi s-a părut o ghețărie. Până și la Pasadena simțeam răcoarea.

14

Am visat că mă aflam în adâncurile înghețate și verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braț. Cadavrul avea păr blond și lung care plutea în fața mea. Un pește enorm, cu ochi bulbucați, umflați și cu solzii lucind de putreziciune, înota pe lângă mine rânjind ca un bătrân pervers. Exact în clipa când eram gata să explodez din cauza lipsei de

aer, trupul de la subsuoară a căpătat viață și s-a îndepărtat de mine. În minutul următor m-am luptat cu peștele, în timp ce cadavrul se rostogolea întruna în apă, învârtindu-și părul lung.

M-am trezit cu cearșaful în gură și cu mâinile încleștate de rama patului de care trăgeam vârtos. Când i-am dat drumul, mușchii au început să mă doară, așa că m-am sculat, m-am plimbat prin cameră și am aprins o țigară, călcând pe covor în picioarele goale. Când mi-am terminat țigara, m-am dus iar la culcare.

Era ora nouă când m-am trezit. Soarele mă lovea în față. Camera era fierbinte. Am făcut un duș, m-am bărbierit și, îmbrăcat numai pe jumătate, am pregătit pâine prăjită și am făcut niște ouă jumări și o cafea în bucătărie. Când eram pe cale să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în ușa apartamentului.

M-am dus să deschid cu gura încă plină de pâine prăjită. La ușă se afla un tip subțirel, serios la vedere și îmbrăcat într-un costum gri sever.

— Floyd Greer, locotenent la Biroul Central de Detectivi, a spus el și a intrat în odaie.

Mi-a întins o mână uscată și i-am strâns-o. S-a așezat pe marginea unui scaun, așa cum fac de regulă oamenii ca el, și-a învârtit pălăria în mână și m-a privit fix și calm cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernardino în legătură cu afacerea de la Puma Lake. Femeia înecată. Se pare că erai acolo când a fost descoperit cadavrul.

Am dat afirmativ din cap și i-am spus:

— Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Mi-am luat micul dejun exact acum două ore.

Mi-am luat ceașca cu cafea și m-am așezat în colțul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, a zis el. Să le dăm informații despre dumneata.

— Firește.

— Zis și făcut. Se pare că ai o bună reputație în ce ne privește. Ce coincidență ciudată că un om cu meseria dumitale se afla acolo când a fost descoperit un cadavru.

— Așa sunt eu – am zis – norocos din fire.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să vin să te văd și să te salut.

— Bun, încântat de cunoștință, domnule locotenent.

— O coincidență ciudată, a repetat el dând din cap. Te aflai acolo în exercițiul funcțiunii, cum se spune.

— Dacă mă aflam, funcțiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din câte îmi dau seama.

— Dar nu poți fi complet sigur?

— Până nu termini un caz, nu poți fi sigur de ramificațiile lui, am spus. Nu-i așa?

— Ai dreptate. Și-a plimbat degetul de jur-împrejurul panglicii de la pălărie, ca un cowboy timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aș dori să fiu sigur că dacă ramificațiile de care ai pomenit se întâmplă să te amestece în cazul femeii înecate, ai să mă ții la curent.

— Sper că te poți bizui pe asta, am spus.

— Am dori ceva mai substanțial decât o speranță. N-ai chef să ne spui nimic mai mult în clipa de față?

— În clipa de față nu știu nimic mai mult decât știe Patton.

— Cine-i Patton?

— E polițistul de la Puma Lake.

Tipul subțirel a zâmbit îngăduitor. A pocnit încheietura mâinii și a vorbit după o pauză:

— Procurorul din San Bernardino ar dori să vorbească cu dumneata înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curând. Am încercat să obținem niște amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta va fi greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operație care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăți din pielea degetelor, le întăresc într-o soluție de

tanin şi le transformă în amprente. De obicei, reuşesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut cazier judiciar?

— Luăm întotdeauna amprentele de pe cadavre, a zis el. Ar fi trebuit să ştii asta.

— N-o cunosc pe doamna asta. Dacă îţi închipui că am cunoscut-o şi că de asta m-am dus acolo, te înşeli.

— Dar nu vrei să ne spui ce făceai acolo, a insistat el.

— Aşadar, îţi închipui că mint.

Şi-a rotit pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înţels bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm şi descoperim lucruri. E o operaţie obişnuită. Ar fi trebuit să ştii. Eşti de destulă vreme în branşă. S-a ridicat şi şi-a pus pălăria pe cap.

— Anunţă dacă pleci din oraş. Îţi rămân îndatorat.

I-am promis c-am s-o fac şi l-am condus până la uşă. A ieşit cu o uşoară plecăciune a capului şi cu un surâs discret şi trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor şi cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceaşcă. Am pus lapte şi zahăr în ea şi mi-am luat ceaşca cu mine la telefon. Am sunat la cartierul general al poliţiei din centru şi am cerut să-mi dea legătura cu biroul de detectivi, iar apoi cu locotenentul Floyd Greer.

— Locotenentul nu-i acum în birou. Vrei să vorbeşti cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Am repetat numele.

— Ce rang are şi în ce secţie lucrează?

— În secţia de detectivi în civil, sau aşa ceva.

— Aşteaptă o clipă.

Am aşteptat.

Vocea graseiată s-a întors în final şi a spus:

— Ce fel de glumă e asta? N-avem niciun De Soto aici. Cine e la telefon?

Am închis telefonul, mi-am luat cafeaua și am format numărul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă și politicoasă, domnișoara Fromsett mi-a zis că domnul Kingsley tocmai sosise și mi-a dat legătura cu el fără să murmure.

— Aha, a zis el cu o voce puternică și precisă ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?

— A fost într-adevăr la hotel și Lavery a întâlnit-o acolo. Băiatul de serviciu care mi-a dat informațiile a pomenit de Lavery fără să-l fi îndemnat eu. Au cinat împreună, apoi au plecat cu mașina care a dus-o la gară.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, a spus Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins când i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele. Altceva?

— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un polițai azi-dimineață. M-a examinat cum au obiceiul și m-a prevenit să nu plec din oraș fără să-l anunț. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus, și, întrucât nu părea să știe despre existența lui Jim Patton, e clar ca Patton n-a spus nimic nimănui.

— Jim are să încerce să facă tot posibilul să se poarte frumos, a zis Kingsley. De ce m-ai întrebat aseară despre un nume... Mildred sau așa ceva?

I-am spus pe scurt. I-am povestit despre mașina lui Muriel Chess și despre hainele ei, cum și unde fuseseră găsite.

— Asta-i rău pentru Bill, a zis el. Cunosc Coon Lake. Bine, dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să folosesc acea veche magazie... sau măcar să mă gândesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.

— Nu sunt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult timp să caute un ascunziș potrivit. Bill e limitat în acțiuni de distanță.

— S-ar putea. Ce vrei să faci acum?, m-a întrebat el.

— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, firește.

A fost de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi a adăugat:

— Această istorie tragică nu ne privește, nu-i așa?

— Afară de cazul când soţia dumneavoastră ştia ceva despre ea.

Mi-a răspuns cu o voce tăioasă:

— Ascultă-mă Marlowe, cred că pot să înţeleg că instinctele dumitale de detectiv te împing să faci legătura între tot ce s-a întâmplat într-un caz, dar nu te lăsa dus de asta. Viaţa nu e deloc aşa... Cel puţin nu viaţa pe care am trăit-o eu. E mai bine să laşi afacerile familiei Chess pe seama poliţiei şi să-ţi foloseşti creierul pentru familia Kingsley.

— În regulă, am răspuns.

— N-am avut intenţia să fiu arogant, a spus el.

Am râs din toată inima, mi-am luat rămas bun şi am închis telefonul. Am terminat cu îmbrăcatul şi am coborât la garaj să-mi iau Chryslerul. M-am îndreptat din nou spre Bay City.

15

Am trecut de intersecţia cu Altair Street şi am continuat să merg până când strada care o intersectase ajungea la marginea canionului şi se termina într-un spaţiu de parcare semicircular, având în jur un trotuar şi un gard alb de lemn. Am rămas în maşină o vreme reflectând, uitându-mă la ocean şi admirând desfăşurarea gri şi albastră a munţilor ce se întindeau spre Pacific.

Am încercat să mă decid cum să-l tratez pe Lavery: delicat ca pe un fulg sau să-l plesnesc peste mutră şi să fac scandal. Am hotărât că n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blândă. Dacă nu mergea, şi nu credeam c-avea să meargă, urma să las natura să-şi urmeze cursul şi să demolăm mobilierul.

Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de stradă, pe partea abruptă a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe strada următoare de pe deal, câţiva copii se jucau cu un bumerang, alergând în urma lui, îmbrâncindu-se şi urlând

unii la alții, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi și de un zid de cărămidă roșie. În curtea din spate se vedeau rufe puse la uscat, iar pe acoperiș doi porumbei se fâțâiau de colo-colo, dând din cap. Un autobuz albastru cu crem s-a târât anevoie pe stradă și a ajuns în fața casei de cărămidă unde s-a oprit. Un om foarte bătrân s-a dat jos cu mare grijă și a bătut de câteva ori în pământ cu un baston greu înainte de-a începe urcușul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineața era calmă. Am lăsat mașina pe loc și am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din față și locuința avea un aer adormit. Am călcat pe mușchiul de pe peluză și am sunat. Am observat că ușa era întredeschisă. Ieșise puțin din balamale. Mi-am amintit că ieri, când plecasem de acolo, ușa se înțepenea.

Am împins ușor și ușa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Totul era în întuneric, deși câteva raze de lumina pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni n-a răspuns la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins ușa puțin mai mult și am pășit înăuntru.

Odaia mirosea a cald și a stătut, mirosul de dimineață într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de whisky Vat 69 de pe noptieră era aproape goală și o alta plină aștepta alături. Vasul de bronz în care se ținea gheața avea pe fund puțină apă. Se folosiseră două pahare și o jumătate de sifon.

Am închis ușa la loc așa cum o găsisem și am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gândit să risc și să cercetez casa. N-aveam niciun fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era suficient ca să-l împiedic să cheme poliția.

Timpul s-a scurs în tăcere. A trecut în bâzâitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat de pe Aster Drive, în zumzetul de viespe al unui avion dincolo de dealuri și deasupra canionului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră și am rămas pe loc, uitându-mă în jur și trăgând cu urechea fără să aud altceva afară de acele zgomote obișnuite ale caselor care nu au nimic de-a face cu

oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mână înmănuşată a apărut pe grilajul alb de metal de la capătul arcadei unde scările începeau să coboare. A apărut şi s-a oprit.

S-a mişcat şi am văzut o pălărie de damă, apoi un cap. Femeia a coborât calm scările. A ajuns în cameră, a trecut prin arcadă fără să pară că mă vede. Era subţirică, de o vârstă incertă, cu păr şaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roşu-aprins, cu prea mult fard pe obraji şi cu ochii înnegriţi de rimel. Un taior albastru de lână aspră arăta ca dracu cu pălăria mov care se chinuia să-şi menţină echilibrul pe creştetul ei.

M-a văzut, dar nu s-a oprit şi nici nu şi-a schimbat câtuşi de puţin expresia. A înaintat încet în încăpere, cu mâna dreaptă departe de trup. Mâna stângă purta mănuşa cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuşa de pe mâna dreaptă era încleştată pe patul unui mic revolver.

Apoi s-a oprit, trupul i s-a încovoiat şi un sunet rapid şi trist i-a scăpat dintre buze. A chicotit nervos şi strident. A înaintat hotărâtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul şi să nu urlu.

Femeia s-a apropiat. Când s-a aflat destul de aproape ca să poată vorbi confidenţial, a îndreptat arma spre stomacul meu şi a spus:

— N-am venit decât să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chiriaş ordonat. N-am vrut să rămână prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată şi nefericită a întrebat-o politicos:

— Cu câte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Două sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuinţă atât de frumos mobilată ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineaţă. La telefon. Vreau să spun c-a promis că mi-l dă azi-dimineaţă.

— La telefon, am zis. Azi-dimineaţă.

M-am fâțâit nițel fără ca ea să observe. Mă gândeam să mă apropii destul de mult de ea ca să-i dau una peste mână mai înainte ca să aibă timp să îndrepte arma în direcția mea. N-am avut niciodată mare noroc cu manevra asta, dar merita s-o încerc din când în când. Acum mi se părea ocazia cea mai potrivită.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul ca să încerc ceva.

— Sunteți proprietara?, am întrebat-o. Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranță, o foarte vagă speranță, că doamna nu-și dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Da, sunt doamna Fallbrook. Cine ai crezut că sunt?

— Mi-am închipuit că sunteți proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie și de altele. Dar n-am știut cum vă numiți. M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi fost păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine ești dumneata?

— Am venit în legătură cu ratele de la mașină. Ușa era întredeschisă și am împins-o. Nu știu de ce-am făcut-o.

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la bancă ca să încaseze rata la mașină. Puțin dur, dar gata să zâmbesc încântător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la mașină?, m-a întrebat ea părând neliniștită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung până la ea și dispuneam de iuțeala necesară. Nu-mi mai rămânea decât să-i dau una peste mână și să schimb direcția armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor.

— Știi ceva?, a spus ea. Uite ce armă ciudată am găsit pe scări. Oribilă și uleioasă, nu-i așa? Iar mocheta de pe scări e de lână gri. Foarte scumpă.

Mi-a întins arma.

Mâna mi s-a întins spre revolver, țeapănă cum e coaja oului și la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna a mirosit cu greață mănușa care fusese încleștată pe patul armei. A continuat să vorbească pe același ton de logică dementă.

— Firește, pentru dumneata e mult mai simplu. În legătură cu mașina, vreau să spun. O poți lua înapoi oricând, dacă n-ai altă cale. Nu-i deloc așa de ușor să iei cu tine o casă frumos mobilată. Îți ia timp și bani ca să evacuezi un chiriaș. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc și mult sânge rău, și lucrurile încep să se spargă uneori intenționat. Covorul de pe podeaua asta mă costă două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decât un covor de iută, dar ce nuanță superbă, nu-i așa? Nimeni n-ar bănui că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l folosești orice obiect devine de ocazie. Culmea e c-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la mașină, cum ne cere guvernul. Aș fi putut să iau autobuzul pentru jumătate din drum, dar blestemata de mașină nu sosește niciodată, afară de cazul când merge în direcția opusă.

Nu i-am dat prea mare atenție. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcătorul. Era gol. Am întors-o și m-am uitat pe țeavă. Am mirosit țeava. Mirosea urât.

Am vârât arma în buzunar. Un revolver automat cu șase gloanțe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanțele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu mai mult de-o jumătate de oră.

— Arma a fost folosită?, a întrebat doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită?, am întrebat-o.

Vocea îmi era calmă, dar mintea confuză.

— L-am găsit pe scară, a zis ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr! Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci, nu-i acasă?

— O, nu. A clătinat din cap și a părut decepționată. Și nu găsesc că e frumos din partea lui. Mi-a promis cecul și apoi a plecat.

— Când i-ați telefonat?, am întrebat-o.

— Păi, aseară.

S-a încruntat, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Și-a ațintit privirea între sprâncenele mele șatene.

— Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsam gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Și nu că mi-ar face plăcere să spun asta. Sper că nu l-ai împușcat fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i așa?

S-a așezat pe marginea unui scaun și și-a mișcat vârful limbii pe buzele rujate ale gurii subțiri.

— Vai, ce sugestie oribilă!, a spus ea mânioasă. Nu cred că ești un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cândva. Toate revolverele au fost cândva încărcate. Acesta nu e încărcat.

— Păi, în acest caz...

A făcut un gest de nerăbdare și și-a mirosit din nou mâna cu mănușa pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înșelat. N-a fost decât o glumă. Domnul Lavery nu era acasă și ai cercetat locuința. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut de gând să mă amestec, a zis ea mușcându-și un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să știu cum stau lucrurile.

— Bun, știi care e situația. Și ești sigură că nu-i aici?

— Nu m-am uitat sub pat și nici în frigider, a spus ea rece. L-am strigat din capul scărilor când n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborât în holul de la parter și l-am strigat din nou. Am aruncat până și în dormitor o privire.

Și-a coborât ochii timid și și-a sucit mâna pe genunchi.

— Deci așa stau lucrurile, am spus.

A dat din cap fericită.

— Chiar așa. Și cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance[1].

— Și pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sunt șomer. Până când șeful poliției intră din nou la apă.

A părut surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la mașină.

— Asta nu-i decât o ocupație suplimentară. Ca să-mi ocup timpul. S-a ridicat în picioare și m-a privit ferm.

[1] Philo Vance. Detectivul erudit al unei serii de romane polițiste scrise de scriitorul american S.S. Van Dine.

— În acest caz cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gândit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să aflu ceva care ți-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, a răspuns ea. Asta-i casa mea și am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Și dacă nu plec, ai să chemi pe cineva care să mă determine? Ia loc, doamnă Fallbrook. Am să arunc doar o privire prin casă. Arma asta, știi, mi se pare ciudată.

— Dar ți-am spus c-am găsit-o pe scară, a replicat ea furioasă. Nu știu nimic altceva în legătură cu ea. Nu știu absolut nimic despre armele de foc. N-am folosit niciodată una. A deschis poșeta mare albastră, a scos o batistă din ea și s-a șters la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am spus, și nu sunt obligat s-o cred.

Mi-a întins mâna stângă cu un gest patetic, asemeni soției necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată!, a strigat ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

— N-ar fi trebuit să-mi îngăduiți să descopăr că arma e goală. Până atunci aveați toate atuurile.

A bătut cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Ești un tip absolut oribil!, a strigat ea. Să nu faci un singur pas spre mine! Să nu îndrăznești să mă atingi! N-am să mai rămân un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îți permiți să mă insulți așa...

Și-a ridicat vocea în aer și a întins-o ca pe un elastic. Apoi și-a lăsat capul în jos, cu pălăria mov pe el și a rupt-o la fugă spre ușă. În timp ce trecea pe lângă mine, am întins un braț, ca și cum aș fi vrut s-o imobilizez, dar nu era destul de aproape, iar eu am rămas nemișcat. A trântit ușa de perete și a ieșit în trombă din casă, luând-o la fugă în sus pe stradă. Ușa s-a mișcat încet la loc și am auzit zgomotul de pași rapizi în timp ce ușa se închidea în clanță.

Mi-am pipăit cu unghia dinții și mi-am dat încet un pumn în bărbie, trăgând în continuare cu urechea. N-am auzit nimic

care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu șase gloanțe, toate trase.

— Ceva, am spus eu cu voce tare, e în neregulă pe scena asta.

Casa mi s-a părut anormal de liniștită. Am păşit pe covorul roz prin arcadă ca să ajung la capătul scărilor. Am rămas pe loc şi am tras iar cu urechea.

Am ridicat din umeri şi am început să cobor resemnat scările.

16

Holul de jos avea câte o uşă la fiecare capăt şi două la mijloc. Prima era a unui dulap de rufe, iar următoarea era încuiată. Am mers până la capătul coridorului şi am intrat în dormitorul de oaspeți, unde jaluzelele fuseseră lăsate şi odaia nu părea să fi fost folosită. M-am întors la partea opusă a coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă simplă dintr-un lemn uşor, o oglindă rotundă în dreptul unei măsuțe de toaletă şi o lampă cu lumină fluorescentă deasupra. Într-un colț, pe o altă măsuță cu suprafață de oglindă, se afla un ogar de cristal şi alături o cutie de țigări, tot din cristal.

Pe măsuța toaletei era presărată pudră. Prosopul care atârna peste coşul de hârtii vădea petele lăsate de un ruj de buze de culoare închisă. Pe pat erau perne cu adâncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul o batistă de damă. La capătul patului atârna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de Chypre, destul de persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook despre aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap din perete. Uşa era vopsită alb şi avea o clanță de cristal. Am întors clanța cu batista şi m-am uitat înăuntru. Dulapul

căptuşit cu lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros plăcut şi prietenos de haine de gabardină. Dulapul nu era totuşi plin până la refuz cu haine bărbăteşti.

Înăuntru atârna şi un taior de damă în alb cu negru, dar mai ales alb, pantofi alb cu negru dedesubt, iar pe un raft deasupra o pălărie de pai cu o panglică în alb cu negru. Mai erau şi alte haine de damă, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi am ieşit din dormitor cu batista încă în mână pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lângă dulapul cu rufe, cea încuiată, trebuie să fi dat în camera de baie. M-am aplecat şi am observat că în mijlocul clanţei era o deschizătură mică şi strâmtă. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiau împingând un buton care se afla în mijlocul clanţei dinăuntru şi că deschizătura strâmtă era pentru o cheie de metal, fără dinţi, care deschidea uşa pe dinafară dacă cineva ar fi leşinat în baie sau dacă copiii se încuiau înăuntru şi se apucau de năzbâtii.

Cheia de la camera de baie se află de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. Am revenit în dormitor şi am luat o pilă de unghii de pe măsuţa de toaletă. S-a potrivit. Am deschis uşa de la baie.

Pijamaua crem a unui bărbat zăcea peste un coş de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi necăptuşiţi. Pe marginea chiuvetei era o lamă de bărbierit şi un tub deschis de cremă de ras. Fereastra era închisă, iar în aer plutea un miros puternic care nu semăna cu niciun alt miros.

Pe dalele verzi ale camerei de baie luceau viu şi metalic trei cartuşe goale, iar în fereastra cu geam jivrat era vizibilă o gaură. La stânga şi puţin deasupra ferestrei se aflau două zgârieturi în zid unde se vedea albul de sub vopsea şi unde ar fi putut pătrunde ceva, cum ar fi de pildă un glonţ.

Perdeaua de mătase verde, impermeabilă, de la cabina duşului atârna pe inele lucioase de crom şi era închisă. Am tras-o şi inelele au scos un sunet neplăcut, de zgârietură care, nu ştiu de ce, mi s-a părut scandalos de tare.

În timp ce mă aplecam, am simțit că-mi trosnește ușor gâtul. Era acolo, n-avea unde să fie în altă parte. Ghemuit în colț, sub două robinete lucioase. Apa îi picura încet pe piept din dușul cromat de deasupra.

Ținea genunchii îndoiți, dar destinși. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru închis, ambele destul de aproape de inimă pentru a-l fi ucis. Sângele părea să se fi scurs prin gaura de evacuare a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie și plină de așteptări, ca și cum ar fi mirosit cafeaua de dimineață și ar fi ajuns la concluzia că avea să fie bună.

O operație curată și eficientă. Tocmai ai terminat bărbieritul, te-ai dezbrăcat ca să faci un duș și te sprijini de perdeaua de la cabină ca să reglezi temperatura apei. Ușa din spate se deschide și cineva intră în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o armă. Te uiți la armă și doamna te împușcă.

Primele trei gloanțe ratează ținta. Pare imposibil la o distanță atât de mică, dar s-a mai întâmplat. Poate că se întâmplă tot timpul. Nu prea sunt la curent.

N-ai unde fugi. Poți să te repezi la ea și să-ți încerci norocul, dacă ești acel gen de om și ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duș, ținând perdeaua închisă, n-ai cum să-ți menții echilibrul. Există de asemenea posibilitatea să înghețți de frică, dacă ești ca toți ceilalți oameni. Așa că n-ai unde să te ascunzi, afară de cabina de duș.

Așa că te ascunzi acolo. Te faci cât poți de mic și nu mai ai mult de trăit. Apoi alte două împușcături, poate chiar trei și aluneci pe lângă zid, iar ochii nu-ți mai exprimă frica. Sunt doar ochii pustii ai morților.

Doamna întinde mâna și oprește apa de la duș. Încuie camera de baie. În drum spre ieșire, aruncă arma fără gloanțe pe mocheta scărilor. De ce să-și facă griji? E probabil arma ta.

Adevărat? Trebuie să fie adevărat.

M-am aplecat și l-am tras de braț. Gheața n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieșit din camera de baie

lăsând uşa neîncuiată. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru poliţiştilor.

M-am dus în dormitor şi am scos batista de sub pernă. Într-un colţ erau brodate două iniţiale mici: „A.F."

— Adrienne Fromsett, am spus. Am râs. Era un râs cam sinistru.

Am scuturat batista ca să scot mirosul de Chypre din ea, apoi am împăturit-o într-un şervеţel şi am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de zi şi am căutat prin biroul de lângă perete. Biroul nu conţinea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de indicii. Sau dacă a conţinut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuţă lângă peretele unde era căminul. Avea un fir aşa de lung, încât domnul Lavery îşi putea îngădui să stea cu spatele lăsat pe sofa, cu o ţigară între buzele lui catifelate şi cafenii, cu o băutură alcoolică rece pe măsuţa de alături, având timp berechet pentru o lungă, nostimă şi agreabilă conversaţie telefonică cu o amică. O discuţie alene, destinsă, plină de cochetărie şi de glume naive, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversaţie la care s-ar fi priceput.

Ce păcat că ratase totul! M-am îndepărtat de telefon şi m-am îndreptat spre uşă, am potrivit zăvorul ca să pot intra din nou, am închis uşa ferm, trăgând-o după mine peste prag până când clanţa s-a închis cu un clic. Am înaintat pe alee şi m-am uitat la locuinţa doctorului Almore.

Nimeni n-a urlat şi n-a ieşit în goană pe uşă. Nimeni n-a fluierat după poliţie. Totul era calm, însorit şi liniştit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decât Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. Am ajuns s-o fac foarte bine. Marlowe, un cadavru pe zi, aşa îi zic oamenii. Duba de la morgă se ţine după el ca să ridice ce găseşte pe drum.

Un tip destul de nostim şi destul de onest.

M-am înapoiat la intersecţie, m-am suit în maşină, am pornit motorul, am dat înapoi şi am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club s-a întors în trei minute și mi-a făcut semn să-l urmez. Am urcat cu liftul până la etajul patru, am dat un colț și mi-a arătat o ușă întredeschisă.

— Cotiți la stânga, domnule. Cât puteți de liniștit. Câțiva membri dorm.

Am pătruns în biblioteca clubului. Avea cărți în spatele unor uși de sticlă și reviste risipite pe o masă lungă din centru, ca și un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupația principală părea să fie însă dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creau mici alcovuri cu fotolii de piele cu spătar înalt, de o mărime și moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii, domni bătrâni, cu fețe violacee din cauza presiunii arteriale ridicate, dormeau liniștiți și sforăiau subțire și chinuit prin nările strânse.

Am săltat peste câteva picioare și m-am furișat la stânga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colțul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lângă altul, cu fața spre colț. Capul lui brunet și mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat și l-am salutat scurt.

— Vorbește încet, a zis el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întâmplat? Când te-am angajat am sperat c-ai să mă scuteşti de probleme și n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut să anulez o importantă întâlnire de afaceri.

— Știu, i-am răspuns și mi-am apropiat fața de a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. Ea l-a împușcat.

Sprâncenele i s-au arcuit brusc și fața i-a devenit impenetrabilă. A răsuflat ușor și și-a strâns pumnul pe genunchi.

— Continuă, a spus el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrânelul cel mai apropiat dormea buștean, suflând înainte și înapoi părul fin din nări.

— Nimeni nu răspundea acasă la Lavery, am spus. Uşa era uşor deschisă. Ieri însă, observasem că se înţepeneşte în ramă. Am împins-o şi s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa – foarte liniştită. În momentul următor, o doamnă subţirică şi brunetă, care îşi spune doamna Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările cu un revolver în mâna ei înmănuşată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca să intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-şi bage nasul pretutindeni prin casă. I-am luat arma şi am descoperit că fusese folosită recent, dar nu i-am spus. A zis că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o şi a plecat val-vârtej. S-ar putea să cheme poliţia, dar e mult mai probabil c-are să se ducă să prindă fluturi şi să uite tot ce s-a întâmplat, mai puţin chiria.

M-am oprit. Kingsley şi-a întors capul spre mine şi am văzut că îşi încleştase atât fălcile, cât şi dinţii. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborât la parter. Semne că o femeie îşi petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudră şi aşa mai departe. Uşa de la baie era încuiată, dar am deschis-o. Trei cartuşe pe jos, două în perete şi unul în fereastră. Lavery în cabina duşului, gol şi mort.

— Dumnezeule, a şoptit Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el aseară şi că ea l-a împuşcat azi-dimineaţă în timp ce făcea duş?

— Ce-aţi crezut că vreau să vă spun?, l-am întrebat.

— Vorbeşte încet, a bombănit el. E, firește, un şoc. De ce în cabina de duş?

— Vorbiţi încet, am spus. De ce nu în cabina de duş? Puteţi să vă gândiţi la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai uşor?

— N-ai cum să ştii dacă l-a împuşcat o femeie, a zis el. Vreau să spun, n-ai cum să fi sigur, nu-i aşa?

— Nu, am spus. Aveţi dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenţionat la întâmplare ca să lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, dar spre strada din spate şi nu cred că împuşcăturile dinăuntru ar putea fi uşor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut

noaptea acolo s-ar fi putut să plece, dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparențele ar putea fi ușor de măsluit. L-ați fi putut împușca chiar dumneavoastră.

— De ce Dumnezeu să-l împușc?, aproape c-a răcnit el, strângându-și genunchii în pumni. Sunt un om civilizat.

— Nu mi s-a părut că merită să discutăm. Soția dumneavoastră poseda o armă?, l-am întrebat.

A întors o față trasă și tristă spre mine și a spus cu o voce găunoasă:

— Dumnezeule, nu poți să-ți închipui așa ceva!

— Are armă sau nu?

A pronunțat cuvintele fragmentar, aspru și scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-ați cumpărat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat, la o petrecere din San Francisco. Nu i l-am mai înapoiat. Și-a ciupit tare bărbia până când încheieturile degetelor s-au înălbit. Probabil că nu-și mai amintește cum și unde l-a pierdut. Atât era de beat.

— Asta e o poveste mult prea convenabilă, am spus. Ați putea recunoaște arma?

S-a gândit mult, împingând bărbia înainte și închizându-și ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate, peste fotolii. Unul din babalâcii care sforăiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. A tușit, s-a scărpinat la nas cu o mână subțire și uscată și a scos un ceas de aur din buzunarul vestei. S-a uitat la el trist și l-a pus la loc, după care și-a reluat somnul.

Am vârât mâna în buzunar și i-am dat lui Kingsley arma. A privit-o foarte deprimat.

— Nu știu, a zis el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Numărul de înregistrare e pe partea cealaltă, am zis.

— Nimeni nu ține minte numerele de înregistrare ale armelor.

— Am sperat că n-o să vi-l amintiți, am spus. Altminteri m-ar fi neliniștit foarte tare.

Și-a încleștat mâna pe revolver și apoi l-a pus alături pe fotoliu.

— Canalia, a zis încet. Presupun că s-a debarasat de ea.

— Nu mai înțeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră, fiindcă sunteți un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soție.

— Nu e vorba de aceleași motive!, s-a răstit el. Iar femeile sunt mult mai impetuoase decât bărbații.

— Așa cum pisicile sunt mai impetuoase decât câinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sunt mai impetuoase decât unii bărbați. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiți un motiv mai bun dacă vreți ca soția dumneavoastră să fi săvârșit crima.

Și-a întors capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colțurile gurii i-au apărut semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliției această armă. Crystal avea permis și arma a fost înregistrată. Așa că au să știe numărul, chiar dacă eu nu-l știu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook știe că am revolverul.

A clătinat din cap cu încăpățânare:

— Va trebui să riscăm. Da, știu că-ți asumi un risc. Intenționez să te recompensez pentru asta. Dacă condițiile ar fi fost propice unei sinucideri, aș propune să pui arma la loc. Dar din câte îmi spui, ne e cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanțe când a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să mușamalizez o crimă chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gândeam la mai mult decât zece dolari, a spus el calm. Mă gândeam la cinci sute de dolari.

— Și ce vă așteptați să cumpărați cu ei?

S-a aplecat spre mine. Ochii îi erau serioși și triști, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soția mea a fost acolo recent?

— O roche în alb cu negru și o pălărie pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernardino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care habar n-am. Vor fi cu siguranță amprente digitale. Spuneți că nu i s-au

luat niciodată amprentele, dar asta nu înseamnă că n-au să i le ceară ca să le compare. Dormitorul ei de acasă trebuie să fie plin de amprentele ei. Ca și cabana de la Little Fawn Lake. Ca și mașina.

— Ar trebui să luăm mașina..., a început el să spună. L-am oprit.

— Nu folosește la nimic, sunt prea multe locuri. Ce fel de parfum folosește?

— „Gillerlain Regal. Șampania Parfumurilor", a spus el fără emoție. Uneori Chanel.

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de Chypre cu lemn de santal.

— Dormitorul putea a Chypre. Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin?, a strigat el profund jignit. Doamne! Cum poate fi ieftin? Șaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci kilograme.

Și-a trântit mâinile pe genunchi și a clătinat din cap.

— Mă refer la bani, a spus el. Cinci sute de dolari. Îți scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învârtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalâcii din spatele nostru s-a ridicat împiedicându-se și a ieșit, bâjbâind obosit prin încăpere.

Kingsley a spus grav:

— Te-am angajat ca să mă ferești de scandal și, firește, s-o ferești și pe soția mea, la nevoie. Fără să fie vina dumitale, șansa de-a evita un scandal s-a dus. În momentul de față e în joc viitorul soției mele. Nu cred că ea l-a împușcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sunt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparțină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Polițiștii din oraș n-au să-și bată capul să creadă asta, am răspuns. Dacă cel pe care l-am întâlnit e un om onest, au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc și au să tabere pe ea cu bastoanele lor de cauciuc. Iar capul doamnei

Kingsley va fi cu siguranță primul pe care au să-l vadă când au să înceapă să ancheteze cazul.

Și-a încleștat mâinile. Disperarea lui avea un aer teatral, așa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, am spus. Aranjamentul din casa lui Lavery e prea bun pentru a fi adevărat la prima vedere. Soția dumneavoastră și-a lăsat acolo hainele pe care le purta și care probabil pot fi identificate. Și-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut c-ar putea fi atât de proastă.

— Mă încurajezi nițel, a spus Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvârșesc crime pasionale sau omoară din ură, săvârșesc crima și nu le pasă. Tot ce-am auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nechibzuită și ridicolă. În casă nu exista nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contră, totul indica o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo ca s-o implice pe soția dumneavoastră, poliția tot are să facă legătura între ea și Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soției dumneavoastră are să apară cu siguranță la anchetă și atunci când vor afla că dânsa a dispărut de o lună, copoii au să-și frece fericiți mâinile slinoase. Firește, au să identifice arma și...

Mâna i s-a repezit la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deștept și foarte atașat de dumneavoastră personal, dar nu-și poate îngădui să ascundă o dovadă atât de vitală ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soția dumneavoastră este evident suspectă, deși s-ar putea ca această evidență să fie falsă.

S-a ghemuit și a întins mâna lui cu arma. Am luat revolverul și l-am pus în buzunar. Apoi l-am scos din nou și i-am spus scurt:

— Dați-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe a mea. Aș putea fi percheziționat.

Mi-a întins o batistă albă apretată cu care am șters arma peste tot, cu mare grijă, după care am vârât-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Amprentele mele nu sunt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămână pe armă. Iată singurul lucru pe care îl pot face. Am să mă întorc acolo, am să pun arma la loc și am să chem poliția. Îmi asum toate riscurile și am să aștept să văd ce are să se întâmple. Adevărul are să iasă la iveală. De ce mă aflam acolo și ce făceam. În cazul cel mai rău, au s-o găsească pe soția dumneavoastră și au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede ca mine și atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce de fapt înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sunteți de acord până aici?

A clătinat încet din cap, apoi a spus:

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedești că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aștept să-i câștig, i-am spus. Ar trebui să înțelegeți asta. Cât de bine îl cunoștea domnișoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Fața i s-a strâns ca un cârcel. Degetele i s-au încleștat pe coapse. N-a spus nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată când i-am cerut adresa lui ieri dimineață.

A răsuflat încet.

— Ca un gust prost în gură, am spus. Ca o romanță perimată. Sunt prea brutal?

Nările i-au fremătat și răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi s-a destins și a spus calm:

— L-a cunoscut destul de bine... cândva. E o fată care face ce vrea când e vorba de astfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce?, a întrebat el brusc. În obraji i-au apărut pete roșii.

— Nu vă privește. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbeşte cu ea, a zis el. De altminteri, ea îi cunoştea pe cei doi Almore. Pe soţia lui Almore, cea care s-a sinucis. Lavery o cunoştea şi el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu ştiu. Sunteţi îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— M-aş căsători cu ea mâine, a spus el îndârjit.

Am dat din cap şi m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul opus, alţi doi babalâci continuau să sforăie. Restul băieţilor din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus uitându-mă la Kingsley. Poliţaii devin foarte ostili dacă întârzii să-i chemi când e vorba de o crimă. Există o întârziere de data asta şi or să existe şi altele. Aş vrea să mă duc acolo ca şi cum m-aş fi dus pentru prima oară. Cred c-am să reuşesc, dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-şi mai amintea bine la cine mă refeream. Cine dracu e? Ah, da, îmi amintesc...

— Nu-i cazul să vă amintiţi. Sunt aproape sigur că n-au s-audă un cuvânt de la ea. Nu-i genul de femeie care ar vrea să aibă de-a face cu poliţia din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, a zis el.

— Atunci gândiţi-vă cum o să răspundeţi la întrebări. Au să vă pună întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din câte ştiu. Nu căderi în plasa lor. Dacă se întâmplă astfel, n-am să mai pot descoperi nimic, fiindcă am să fiu la zdup.

— Ai putea să-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte de-a chema poliţia, a spus el rezonabil.

— Ştiu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au să verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc că am venit aici ca să vă previn.

— Înţeleg, a spus el. Te poţi bizui pe mine că o să tratez lucrurile cum se cade.

Ne-am strâns mâna şi l-am lăsat acolo, în picioare.

18

Athletic Club se afla pe colț, cam la jumătate de stradă de blocul Treloar. Am traversat strada și am mers în direcția nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăți de cauciuc. Zona era înconjurată de un gard având un pasaj de trecere strâmt care deservea clădirea. Trecerea era ticsită de funcționarii care se întorceau la birou după masa de prânz.

Biroul de recepție de la Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceeași blondă pufoasă opera într-un colț la centrala telefonică. Mi-a zâmbit precar și i-am răspuns întinzând un deget spre ea, simulând o armă în mână, în stilul bandiților din filmele western care își rotesc cocoșul pistolului. A râs copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decât se distrase toată săptămâna.

Am arătat cu mâna spre biroul domnișoarei Fromsett, iar micuța blondă a dat din cap, a vârât o fișă în tablou și a vorbit în microfon. O ușă s-a deschis și domnișoara Fromsett a intrat balansându-se elegant spre biroul ei, s-a așezat și m-a privit calm și curios.

— Ce dorești, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? S-a uitat la mine gânditoare. O mulțime de bărbați încercaseră să-i arate ceva, chiar și gravuri. În alte împrejurări, n-aș fi ezitat să-mi încerc norocul făcându-i curte.

— Treburi, am spus. Treburile domnului Kingsley.

S-a ridicat și a deschis portița care o despărțea de sala de așteptare.

— Am putea merge atunci în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis uşa. În timp ce treceam pe lângă ea am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus: „Gillerlain Regal. Şampania Parfumurilor".

A zâmbit vag şi a continuat să ţină uşa deschisă.

— Din salariul meu!

— N-am pomenit nimic de salariul dumitale. Nu arăţi ca o femeie care trebuie să-şi cumpere singură parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să ştii, detest să mă parfumez când sunt la birou. El mă obligă.

Am păşit în camera lungă şi întunecată şi s-a aşezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am aşezat unde mă aşezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gât. Arăta ceva mai dezgheţată, dar departe de-a fi incendiară.

I-am oferit una din ţigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu bricheta lui şi s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercând să fim şmecheri, am spus. Cred c-ai aflat între timp cine sunt şi cu ce mă ocup. Dacă n-ai ştiut-o ieri de dimineaţă e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ştabul.

S-a uitat la mâna care i se odihnea pe genunchi, apoi şi-a ridicat privirea şi a spus aproape timid:

— E un bărbat foarte bine, în ciuda pozei de om important pe care o afişează. Şi dacă ai şti cât a suferit de pe urma acelei târfe – a descris un cerc cu ţigara –, dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că-i ştii pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întâlnit-o de două ori.

— Unde ai întâlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gând să devii obraznic, domnule Marlowe.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am să discut doar despre afaceri şi nu pe tonul diplomaţiei internaţionale.

— Perfect. A dat uşor din cap. Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo... uneori. Când avea câte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoștea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Almore?

S-a roșit ușor la față.

— Da, o cunoaște foarte bine.

— Cunoștea, de asemenea, o mulțime de alte femei... foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoștea și pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Își spuneau pe numele mic. Știi, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an și jumătate.

— Există vreo îndoială în privința sinuciderii?

Și-a ridicat sprâncenele cu un gest care mi s-a părut făcut, ca și cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai un motiv deosebit să-mi pui această întrebare? Cu alte cuvinte, are vreo legătură cu... ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu știu dacă are sau nu legătură. Ieri însă doctorul Almore a chemat poliția fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a mașinii cine eram. Polițaiul s-a purtat foarte urât cu mine, doar fiindcă eram acolo. Nu știa ce făceam și nu i-am spus că-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie să fi știut. Mă văzuse în fața casei lui Lavery. Vrei să-mi spui de ce era nevoie să cheme poliția? Și de ce polițaiul s-a crezut dator să-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l șantajeze pe Almore a ajuns la pușcărie? Și de ce polițaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adică ale doamnei Almore, m-au angajat? Dacă ai putea să-mi răspunzi la vreuna din aceste întrebări, aș fi în măsură să judec dacă sunt sau nu treaba mea.

A reflectat la cele spuse, aruncându-mi o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Am întâlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, a spus ea încet. Cred că pot să-ți răspund la întrebări, la toate întrebările. Ultima oară când am întâlnit-o a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulțime de oameni. Se bea mult și se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soții lor, iar bărbații nu erau cu soțiile lor, presupunând că aveau soții. Am dat acolo de un tip numit Brownwell care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum.

O cicălea pe doamna Almore în privința practicii medicale a soțului ei. Părea să insinueze că Almore era dintre acei doctori care aleargă toată noaptea cu o trusă de seringi și fiole ajutând bețivii din localitate să nu vadă elefanți roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasă cum își câștigă banii soțul ei, atât timp cât avea o groază de bani și îi putea cheltui. Era cam beată și nu prea simpatică, după părerea mea. Era una din acele femei șirete și elegante, care râd prea mult, se lăbărțează în fotolii și își expun picioarele până sus. O blondă cu păr foarte deschis și cu ochii nepermis de albaștri. Brownwell i-a răspuns că să nu-și facă nici o grijă, căci o astfel de practică e întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la un pacient și un venit între zece și cincisprezece dolari de vizită. Îl deranja un singur lucru, a spus el. Cum putea un doctor să obțină atâtea droguri fără să aibă relații? A întrebat-o pe doamna Almore dacă avea mulți gangsteri simpatici la masă. Florence i-a aruncat un pahar de vin în față.

Am zâmbit acru, dar domnișoara Fromsett s-a reținut. Și-a stins țigara în scrumiera masivă de sticlă și cupru de pe biroul lui Kingsley și m-a privit grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afară de cazul că Brownwell avea pumnii solizi, nu văd de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Câteva săptămâni mai târziu, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj la o oră foarte înaintată. Ușa garajului era închisă și motorul mașinii mergea. S-a oprit și și-a umezit discret buzele. Chris Lavery a găsit-o. Se întorcea acasă la o oră târzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton, în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea și țeava de eșapament a mașinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul c-a murit subit. S-a mușamalizat bine.

Și-a ridicat mâinile împreunate și apoi le-a lăsat în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Așa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai târziu, am auzit ceva care ar fi putut s-o explice. Am dat de acest Brownwell pe Vine Street și mi-a oferit să bem ceva.

Nu-mi plăcea, dar aveam la dispoziție o jumătate de oră. Am stat în spate la Lev's Bar și m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în față. Am răspuns că da. În continuare, conversația a mers cam așa:

Brownwell: Amicul nostru Chris Lavery o încurcă dacă rămâne fără amante pe care să le stoarcă de bani.

Am răspuns: Nu înțeleg ce vrei să spui.

El a spus: Poate că nu vrei să înțelegi. În noaptea în care a murit, doamna Almore fusese la tripoul lui Lou Condy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat și a acuzat că ruleta fusese aranjată și a făcut scandal. Condy a trebuit s-o ducă cu forța în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic și, după o vreme, doctorul a sosit. I-a făcut o injecție cu una din seringile lui mici obișnuite. Apoi a plecat, lăsându-l pe Condy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Așa că amicul Condy a condus-o acasă. Infirmiera doctorului a sosit chemată de acesta. Condy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o în pat. Condy s-a întors la fișele lui. A trebuit a fie dusă pe sus în pat și totuși, în aceeași noapte, s-a sculat și a coborât în garajul casei și și-a încheiat viața aspirând gazele din țeava de eșapament. Ce părere ai?, m-a întrebat Brownwell.

Am spus: Nu știu nimic. Dar dumneata de unde știi?

A spus: Cunosc un ziarist la fițuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nicio anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare câte o săptămână. Nu-i greu de aranjat așa ceva într-un orășel, dacă cineva care dispune de influență trage sforile. Iar Condy dispunea de multă influență în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete și nici doctorului nu-i plăcea ideea.

Domnișoara Fromsett s-a oprit din vorbit și a așteptat să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui că-ți dai seama ce-a însemnat asta pentru Brownwell.

— Firește. Au lichidat-o și apoi împreună cu Condy au aranjat să mușamalizeze afacerea. S-a petrecut în locuri mai

corecte decât a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i întreaga poveste, nu-i aşa?

— Nu. Se pare că părinţii doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznic de noapte şi fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea noapte după Chris. Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informaţii, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru că a condus maşina în stare de ebrietate şi condamnat la închisoare.

— Asta-i tot?, am spus.

— Iar dacă te miri de ce îmi amintesc atât de bine, e fiindcă meseria mea îmi cere să-mi amintesc conversaţiile.

— Mă gândeam doar că tot ce-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul dumitale vorbăreţ, domnul Brownwell, pare să creadă că ce s-a întâmplat i-a oferit cuiva o şansă să-l şantajeze pe doctor. Trebuie să existe dovezi mai ales atunci când încerci să şantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de un juriu.

— Aşa cred şi eu, a declarat domnişoara Fromsett. Şi aş dori să cred că şantajul n-a fost una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ţi spun, domnule Marlowe. Acum trebuie să plec.

S-a ridicat de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ţi arăt ceva.

Am scos din buzunar batista mică şi parfumată care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat şi am lăsat-o să cadă pe birou în faţa ei.

19

S-a uitat la batistă, apoi la mine. A scos un creion şi a tras spre ea bucăţica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muşte?, m-a întrebat.

— Am crezut că e un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitație ieftină. Repulsie e un cuvânt mult prea amabil pentru a o descrie. Și de ce vrei să mă uit la această batistă, domnule Marlowe?

S-a lăsat pe spate și m-a privit direct și calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery sub perna din dormitorul lui. Are inițiale pe ea.

A despăturit batista folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Fața i s-a contractat și a devenit gravă.

— Aceste două litere brodate pe ea, a spus ea cu o voce rece și mânioasă, se întâmplă să coincidă cu inițialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am zis. Probabil că are o mulțime de amante cu aceleași inițiale.

— Așadar te-ai decis să fii impertinent, a zis ea calm.

— E batista dumitale sau nu?

A ezitat. A întins mâna peste birou foarte liniștită, a luat o altă țigară și a aprins-o cu un chibrit. A stins chibritul scuturându-l ușor și urmărind flacăra care înainta pe bețișor.

— Da, e a mea. Trebuie să-mi fi căzut când am fost acolo. Demult. Te încredințez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să știi? N-am spus nimic, iar ea a continuat. Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia... căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am făcut o imagine despre femeia aceea. Și nu se prea potrivește cu cea pe care o am despre Lavery.

Și-a arcuit ușor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plac buzele superioare lungi.

— Cred, a spus ea, c-ar trebui să-ți schimbi puțin ideea pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidență.

— Nu vorbești prea frumos despre morți, am spus.

O clipă a rămas nemișcată și m-a privit de parcă n-aș fi spus nimic și se aștepta să mă audă spunând ceva. Un tremur ușor i-a cuprins gâtul și apoi întregul trup. Mâinile i s-au încleștat și țigara s-a îndoit. A privit-o și a aruncat-o în scrumieră cu o mișcare bruscă.

— A fost împușcat în duș, am spus. Și se pare că e opera unei femei care și-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scări și această batistă pe pat.

S-a mişcat uşor în fotoliul ei. Privirea ei îşi pierduse orice expresie. Faţa îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Şi te aştepţi să-ţi dau informaţii în această privinţă?, m-a întrebat ea decepţionată.

— Ascultă, domnişoară Fromsett, aş dori să fiu politicos, distant şi subtil în ce priveşte toate aceste lucruri. Aş dori să mă angajez în acest joc măcar o dată, aşa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu mă lasă, nici clienţii, nici poliţia şi nici cei împotriva cărora fac acest joc. Oricât aş încerca să fiu de cumsecade, termin întotdeauna prost şi sunt gata să jignesc pe cineva.

A dat din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.

— Când a fost împuşcat?, a zis ea şi din nou a tremurat uşor.

— Bănuiesc că azi-dimineaţă. Nu la mult timp după ce se sculase. Am spus că tocmai terminase bărbieritul şi se pregătea să facă un duş.

— Asta înseamnă c-a fost la o oră târzie, a spus ea. Sunt aici de la ora opt şi jumătate.

— Nu cred că l-ai împuşcat dumneata.

— Grozav de amabil din partea dumitale, a zis ea. Dar e batista mea. Nu-i aşa? Deşi nu e parfumul meu. Şi nu cred că poliţia e foarte sensibilă în ce priveşte calitatea parfumului sau a altor lucruri.

— Nu este. Dar asta se aplică şi detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?

— Isuse!, a zis ea şi şi-a acoperit gura cu dosul mâinii.

— S-a tras în el de vreo cinci sau şase ori. Numai două gloanţe l-au nimerit. Era încolţit în cabina duşului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Dovedeşte multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată ori criminală.

— Este uşor să-l urăşti, a spus ea distrată. Şi otrăvitor de uşor să-l iubeşti. Femeile, chiar şi cele decente, fac greşeli atât de teribile în ce priveşte bărbaţii!...

— Vrei să-mi spui că ai crezut că-l iubeai, dar că acum nu-l mai iubeşti şi că nu l-ai împuşcat dumneata?

— Da. Vocea îi devenise uşoară şi aspră, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească pe batistă. Sunt sigură că ai să respecţi confidenţa mea. A râs scurt şi amar. Sărmanul,

egoistul, ieftinul, oribilul, superbul și nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împușcat eu.

Am așteptat să-și termine confesiunea. După o clipă, a spus liniștită:

— Domnul Kingsley e la curent?

Am dat afirmativ din cap.

— Și poliția, firește..., a mai spus.

— Nu încă. Cel puțin nu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.

A luat creionul și l-a înfipt în batistă.

— Domnul Kingsley cred că știe despre zdreanța asta parfumată?

— Nimeni nu știe cu excepția dumitale și a mea, și a celui care a pus-o acolo.

— Ce amabil din partea dumitale, a spus ea ironic. Și ce amabil că ai asemenea gânduri.

— Ai o notă de superioritate și de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gândesc? C-am scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o și am ținut-o la vedere spunând: „Aha, iată inițialele domnișoarei Fromsett, și așa mai departe. Domnișoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem între noi c-a fost atât de intimă cu el pe cât poate mintea mea murdară să-și imagineze. Dar ăsta e un parfum ieftin și domnișoara Fromsett nu folosește parfum ieftin. Iar batista se afla sub perna lui Lavery, iar domnișoara Fromsett nu-și ține batistele sub perna unui bărbat. Așadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnișoara Fromsett. E doar o iluzie optică".

— Termină odată!, a strigat ea.

Am rânjit.

— Ce fel de persoană îți închipui că sunt?, s-a răstit ea.

— E prea târziu ca să-ți mai spun.

A roșit delicat pe întreaga față de data asta.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Am idei, dar nu sunt decât idei. Mă tem că poliția are să considere cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atârnau în dulapul lui Lavery. Și când au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn

Lake, mă tem c-au să pună mâna pe cătuşe. Mai întâi însă trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-are să fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, a spus ea absentă. Sărmanul de el, trebuie să îndure şi asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea să existe o explicaţie cu totul diferită, ceva de care nu ştim nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Şi-a ridicat încet privirea şi a clătinat din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri, ţinând seama că e un om care n-are de ce să se teamă. Dar, firește, nu numai cei vinovaţi se tem.

M-am ridicat în picioare, am răpăit cu degetele pe marginea biroului şi m-am uitat în jos la ea. Avea un gât frumos. Mi-a arătat batista.

— Ce se întâmplă cu asta?, m-a întrebat ea mohorâtă.

— Dacă ar fi a mea, aş spăla-o pentru a înlătura acel parfum ieftin.

— S-ar putea să aibă importanţă, nu-i aşa? S-ar putea să aibă mare importanţă.

— Nu cred că are cea mai mică importanţă, am spus râzând. Femeile îşi uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strânge şi le ţine într-un sertar parfumat cu un săculeţ de ierburi mirosind a lemn de santal. S-ar putea să le dea cuiva pentru a se distra pe seama reacţiilor unor femei la vederea iniţialelor. Am impresia că era genul ăsta de canalie. La revedere, domnişoară Fromsett şi îţi mulţumesc c-ai discutat cu mine.

Am pornit spre uşă, dar pe drum m-am oprit şi am întrebat-o:

— Cunoşti cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate acele informaţii?

A clătinat din cap.

— Sau numele părinţilor doamnei Almore?

— Nici asta. Dar aş putea eventual să aflu pentru dumneata. Aş fi încântată s-o fac.

— Cum ai să procedezi?

— Astfel de informații apar de obicei în ferpare. Sunt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale. Mi-am mișcat un deget pe marginea biroului și am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeș, ochi superbi și un păr cât se poate de fin și la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul și am ieșit din birou. Blonda de la panoul telefonic m-a privit plină de speranțe, iar buzele ei mici și roșii s-au deschis așteptând altă glumă.

Cum însă epuizasem rezerva de glume, am ieșit din încăpere.

20

În fața casei lui Lavery nu se vedea nicio mașină a poliției, nimeni nu bătea trotuarul și când am împins ușa de la intrare n-am mai simțit mirosul de țigară de foi sau de țigară obișnuită. Soarele se îndepărtase de fereastre și o muscă bâzâia încet deasupra unuia din paharele de whisky. Am mers până în fundul încăperii și m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu s-a mișcat în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepția picăturilor care se auzeau slab din camera de baie și care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon și am căutat numărul secției de poliție în carte. Am format numărul și în timp ce așteptam am scos micul revolver automat din buzunar și l-am pus pe masă alături de telefon.

O voce bărbătească a spus:

— Poliția din Bay City. Smoot la telefon.

Am răspuns:

— Cineva a fost împușcat la această adresă: Altair Street, numărul 623. Un anume Lavery locuiește aici. E mort.

— Altair Street, numărul șase-doi-trei. Cine ești dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Eşti în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am aşezat pe sofa şi am aşteptat.

Nu prea mult. Undeva departe a urlat o sirenă şi sunetul ei a crescut pe măsură ce se apropia. Cauciucurile au gemut la o cotitură, urletul s-a stins într-un huruit metalic, redus apoi la tăcere în timp ce cauciucurile au scrâşnit din nou în faţa casei. Poliţia din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee au răsunat paşi şi m-am dus la uşa de la intrare şi am deschis-o.

Doi poliţai în uniformă au dat buzna în cameră. Erau de mărime obişnuită, cu acele feţe trecute prin multe şi cu ochii bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub şapcă în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vârstă, puţin încărunţit şi încruntat. Au rămas în picioare privindu-mă plictisiţi, apoi cel mai în vârstă a spus scurt:

— În regulă, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duş.

— Eddie, stai cu el aici.

A păşit rapid prin cameră şi a dispărut. Partenerul lui m-a privit cu atenţie şi a vorbit din colţul gurii:

— Nu te gândi să faci vreo prostie, amice.

M-am aşezat la loc pe sofa. Din ochi poliţaiul a cercetat încăperea. De jos ne-au parvenit zgomote, paşi ce se deplasau. Poliţaiul care rămăsese cu mine a zărit brusc arma de lângă telefon. S-a repezit la ea cu un gest violent, ca un jucător de fotbal.

— Asta-i arma crimei?, aproape c-a urlat el la mine.

— Aşa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha. S-a aplecat deasupra armei, dezvelindu-şi colţii la mine. Şi-a pus mâna pe tocul revolverului. A desfăcut cu degetul încuietoarea şi a apucat patul revolverului negru. Ce ai zis?, m-a repezit el.

— Că aşa îmi închipui.

— Asta-i perfect, a rânjit el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar aşa de perfect, am spus.

S-a tras puţin în spate. M-a privit cu mare atenţie.

— De ce l-ai împuşcat?, a mârâit el.

— M-am tot întrebat și eu.

— Aha, un șmecher.

— Hai să stăm jos și să-i așteptăm pe cei de la criminalistică. Îmi rezerv apărarea.

— Nu face pe nebunul cu mine, a zis el.

— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aș fi împușcat, n-aș fi aici. N-aș fi chemat poliția. N-ați fi găsit arma. Nu te chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.

A părut jignit. Și-a scos șapca și garoafa a căzut pe podea. S-a aplecat și a luat-o, apoi a sucit-o între degete și a aruncat-o în dosul grilajului din fața căminului.

— N-ar trebui să faci asta, am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu și să-și piardă o groază de timp cu ea.

— La dracu! S-a aplecat peste paravan, a apucat garoafa din nou și a vârât-o în buzunar. Ești la curent cu toate, nu-i așa?

Celălalt polițai a urcat scările cu o expresie gravă. A rămas în mijlocul încăperii, s-a uitat la ceasul de mână, a scris ceva în carnet, apoi s-a uitat afară pe fereastră, trăgând de-o parte jaluzelele.

Polițaiul care rămăsese cu mine a spus:

— Pot să merg să mă uit?

— Nu-ți bate capul, Eddie, nu-i domeniul nostru. Ai chemat procurorul?

— Am crezut că secția de criminalistică se va ocupa de acest caz.

— Mda. E adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul și știi că-i place să lucreze cum vrea el. S-a uitat la mine și a spus: dumneata ești Marlowe?

I-am spus că mă numesc Marlowe.

— E mare șmecher, cunoaște toate problemele, a zis Eddie.

Celălalt polițist m-a privit distrat și s-a uitat tot distrat la Eddie, a zărit arma pe masa cu telefonul și s-a concentrat asupra ei, fără să mai fie câtuși de puțin distrat.

— Mda, aia e arma crimei, a spus Eddie. N-am atins-o.

Partenerul lui a dat din cap.

— Văd că poliția nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Eşti un prieten de-al lui? A arătat cu degetul mare spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima dată în viața mea. Sunt un detectiv particular din Los Angeles.

— Aha.

M-a privit cu atenție. Celălalt polițai s-a uitat la mine foarte bănuitor.

— Dumnezeule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observație inteligentă pe care o făcuse. I-am rânjit afectuos.

Partenerul lui s-a uitat din nou pe fereastra din față.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, a spus el.

Eddie i s-a alăturat şi s-a uitat şi el.

— Chiar aşa. Se poate citi placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi...

— Ține-ți gura!, a spus colegul lui şi a lăsat jaluzeaua să cadă. Amândoi s-au întors şi m-au privit posaci.

O maşină a sosit pe stradă, s-a oprit, o uşă s-a închis cu zgomot şi am auzit alți paşi pe aleea de la intrare. Cel mai în vârstă dintre polițai a deschis uşa celor doi polițişti în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

21

Cel care a intrat primul era mic de statură pentru un polițist, un om de vârstă mijlocie cu o față subțire şi cu o expresie de permanentă oboseală. Avea nasul ascuțit şi îndoit nițel într-o parte, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit când conducea o anchetă. Pălăria lui albastră, plată, îi stătea solid pe cap şi pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maro urât şi ținea mâinile în buzunarul hainei, cu degetele mari afară.

Bărbatul din spatele lui era Degarmo, polițaiul solid cu păr blond deschis, cu ochii de un albastru metalic şi cu o figură

sălbatică și ridată, căruia nu-i plăcuse că mă aflasem în fața casei doctorului Almore.

Cei doi polițiști în uniformă s-au uitat la bărbatul mai scund și l-au salutat ducând mâna la șapcă.

— Cadavrul e la subsol, căpitane Webber. A fost împușcat de două opri după câteva rateuri, se pare. E mort de o vreme. Acest tip se numește Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat prea mult.

— Foarte bine, a spus Webber aspru. Avea o voce bănuitoare. Și-a plimbat o privire bănuitoare asupra feței mele și a dat ușor din cap. Sunt căpitanul Webber, a zis el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. Mai întâi o să ne uităm la cadavru.

Au traversat camera. Degarmo m-a privit de parcă nu m-ar fi văzut niciodată și l-a urmat. Au coborât la parter însoțiți de cel mai în vârstă dintre cei doi polițiști. Polițaiul numit Eddie a schimbat cu mine câteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuința doctorului Almore, nu-i așa?, am spus.

Fața lui își pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Și?

— Nimic, am spus. Și am rămas tăcut.

Vocile de dedesubt ne parveneau stins și neclar. Polițaiul a tras cu urechea și a spus pe un ton mai politicos:

— Mai ții minte cazul ăla?

— Doar puțin.

— Au mușamalizat frumos afacerea, a spus el și a râs. Au făcut-o ghem și au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poți ajunge fără să te cațeri pe un scaun.

— Așadar au mușamalizat-o. Mă întreb de ce.

Polițaiul m-a privit încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ți închipui că n-au fost. Cât de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl țineai sub observație?

— Mă ocupam nițel de el. L-ai cunoscut?, l-am întrebat.

Polițaiul zis Eddie a clătinat din cap.

— Nu, nu mai țin minte decât că un tip din casa asta a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în acea noapte.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cât timp e aici?, a zis el.

— Nu știu.

— Cam un an și jumătate, a zis polițaiul gânditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secțiunea „Noutăți din district", am răspuns mai mult ca să mă aflu în treabă.

S-a scărpinat la ureche, apoi a ascultat atent. Niște pași se auzeau pe scară. Fața i-a devenit inexpresivă. S-a îndepărtat de mine și s-a îndreptat de spate.

Căpitanul Webber s-a grăbit să ajungă la telefon, a făcut un număr, a vorbit în aparat, apoi a îndepărtat telefonul de la ureche și s-a uitat înapoi peste umăr.

— Cine-i procuror săptămâna asta, Al?

— Ed Garland, a răspuns locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, a spus Webber la telefon. Spune-i să vină aici imediat. Și spune-le celor de la serviciul antropometric să se grăbească.

A lăsat arma din mână și a lătrat tare:

— Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns.

S-a apropiat pășind precar pe călcâie, a ajuns în fața mea și m-a împuns cu bărbia lui mică și ascuțită. Ținea delicat arma într-o batistă.

— Nu știi că nu trebuie să atingi o armă aflată la locul crimei?

— Firește că știu. Dar când am luat-o în mână n-am știut c-a avut loc o crimă. N-am știut că arma a fost folosită. Zăcea pe scară și am crezut c-a fost lăsată acolo.

— Poveste verosimilă, a spus Webber decepționat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— Ce fel de lucruri?

A continuat să mă privească fix și nu mi-a răspuns.

— Cum să fac să-ți relatez versiunea mea asupra evenimentelor?, am spus.

S-a cambrat și mi-a arătat brusc toată ostilitatea.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări așa cum ți le pun eu?

Nu i-am răspuns. Webber s-a întors brusc și s-a adresat celor doi polițiști în uniformă.

— Băieți, vă puteți întoarce la mașina voastră și luați mai târziu legătura cu dispeceratul.

Cei doi l-au salutat și au ieșit, închizând ușa încet până s-a înțepenit și atunci au devenit foarte nervoși. Webber a așteptat până când mașina lor s-a îndepărtat. Apoi și-a ațintit din nou privirea lui tristă și rea asupra mea.

— Vreau să-ți văd actele de identitate, a spus el.

I-am înmânat portvizitul și a scormonit prin el. Degarmo s-a așezat într-un fotoliu, și-a încrucișat picioarele și s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos din buzunar un chibrit și a început să-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne produc o groază de neplăceri, a spus el.

— Nu neapărat, am răspuns.

A ridicat vocea. Fusese destul de ridicată și mai înainte.

— Am zis că ne produc o groază de neplăceri și este exact ce-am vrut să spun. Dar te asigur de un lucru. N-ai să produci nici o neplăcere la Bay City!

Nu i-am răspuns. A împuns aerul cu degetul mare.

— Ai venit dintr-un oraș mare. Îți închipui că ești deștept și îți închipui că ești dur. Nu-ți face griji. Știm cum să ne ocupăm de dumneata. Suntem un orășel mic, dar suntem foarte bine organizați. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct și rapid. Nu-ți face griji în privința noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji. Încerc doar să câștig și eu un dolar în mod cinstit.

— Și nu încerca să faci pe șmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo și-a coborât ochii din tavan și a îndoit un deget ca să-și privească unghia. A vorbit pe un ton foarte plictisit.

— Ascultă, domnule căpitan. Tipul de la parter se numește Lavery. E mort. Alerga după fuste.

— Ei și?, l-a repezit Webber fără să-și îndepărteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezența unei femei, a zis Degarmo. Știi cu ce se ocupă acești detectivi particulari. Cazuri de divorț. Propun să-l implicăm în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, a spus Webber, aș dori să știu. Nu văd nici un semn că-i speriat.

S-a apropiat de fereastră și a ridicat jaluzelele. Lumina s-a revărsat în cameră aproape orbitoare după lunga perioadă de întuneric. A revenit călcând apăsat, m-a împuns cu un deget subțire și dur și mi-a spus:

— Vorbește.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-și poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soția lui a dispărut și clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat cu Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a se îngrijora. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi luat contact cu oameni dubioși și să fi intrat apoi în încurcătură. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery, dar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai târziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernardino în noaptea când se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informație la mână am revenit să-l confrunt pe Lavery. Nimeni n-a răspuns când am sunat și ușa era deschisă. Am intrat, m-am uitat de jur împrejur, am găsit arma și am cercetat casa. Am dat de el. Exact așa cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, a zis Webber rece.

— Firește că nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gând să ratez această ocazie.

— Cum se numește cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. E directorul unei companii de cosmetice în blocul Treloar, pe Clive Street. „Gillerlain Company".

Webber s-a uitat la Degarmo. Degarmo a scris ceva pe un plic. Webber a citit mesajul, s-a uitat la mine și a spus:

— Ce altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soția lui Kingsley. Se numește Little Fawn Lake, lângă Puma Point, la vreo șaizeci de kilometri de San Bernardino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scria încet. S-a oprit o clipă și mâna a părut să-i atârne în aer țeapănă, apoi a lăsat-o să cadă din nou pe plic și și-a reluat scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună, soția îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soțul ei și l-a părăsit sau așa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber a închis ochii și s-a clătinat pe călcâie. Apoi a spus destul de încet:

— De ce-mi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întâmplat aici?

— Există o legătură în timp. Lavery a fost sus la cabană. Nu știu de nicio altă legătură, dar m-am gândit s-o menționez pe asta.

Degarmo a rămas foarte calm și s-a uitat la podea. Fața i se contractase și părea mai fioroasă ca niciodată. Webber a spus:

— Această femeie care s-a înecat... Este vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crimă. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess, Bill și Muriel Chess, soția lui.

— Nu vreau să fiu amestecat!, s-a răstit Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu avem nimic aici, am spus uitându-mă la Degarmo. Am fost aici de două ori. Prima oară am discutat cu Lavery și n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery și tot n-am aflat nimic.

— Am să-ți pun o întrebare și vreau un răspuns cinstit, a zis Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ți-o pun acum, ți-o voi pune mai târziu. Vreau să primesc, în orice caz, un răspuns. Ai cercetat casa și ai făcut-o, îmi închipui, destul de minuțios. Ai dat de ceva care ar fi putut să sugereze că soția lui Kingsley ar fi fost aici?

— Nu-i o întrebare onestă, am spus, căci implică o concluzie din partea martorului.

— Vreau un răspuns, a spus el încruntat. Nu ești la tribunal.

— Răspunsul este „Da". Am văzut haine de damă în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca cele purtate de doamna Kingsley la San Bernardino în noaptea când l-a întâlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exactă. Un taior alb cu negru, dar cu mai mult alb şi o pălărie de pai cu o panglică alb cu negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe care îl ţinea în mână.

— Dumneata eşti un tip nemaipomenit atunci când lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici când crima a fost comisă, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să găsim criminalul, domnule căpitan.

Webber m-a aţintit cu o privire lipsită de expresie, cu excepţia unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mişcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sunteţi nişte fraieri. Acele haine sunt făcute de comandă şi e uşor să le dai de urmă. V-am scutit să vă mai bateţi capul o oră, dându-vă aceste amănunte, poate chiar mai puţin decât ia o conversaţie telefonică.

— Ce mai ai de spus?, m-a întrebat Webber calm.

Până să apuc să-i răspund, în faţa casei s-a oprit o maşină, apoi o alta. Webber s-a îndreptat în grabă spre uşă şi a deschis-o. În cameră au intrat trei oameni, unul cu păr tăiat scurt şi cârlionţat, altul masiv. Ambii ţineau în mână truse negre de piele groasă. În urma lor se afla un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat într-un costum gri închis şi cu cravată neagră. Avea ochii vii şi o faţă prelungă.

Webber i-a făcut semn cu degetul bărbatului cu păr cârlionţat şi i-a spus:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cât mai multe amprente din toată casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de o femeie. Are să fie o treabă lungă.

— Am să mă ocup de toate, a mârâit Busoni. Împreună cu bărbatul masiv au traversat încăperea şi au coborât scările.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, i-a spus Webber celui de-al treilea bărbat. Hai să coborâm ca să te uiţi la el. Ai chemat duba?

Bărbatul cu ochii vii a dat din cap cu o mișcare scurtă și împreună cu Webber a coborât la parter în urma celorlalți doi.

Degarmo a pus de-o parte plicul și creionul. S-a uitat la mine inexpresiv.

— Crezi c-ar trebui să pomenesc de conversația noastră de ieri sau a fost o tranzacție personală?, am spus.

— N-ai decât să vorbești ce vrei. Avem datoria să păzim cetățenii.

— Atunci vorbește dumneata. Aș dori să am amănunte despre cazul Almore.

S-a înroșit ușor și privirea i-a devenit rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoști pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri și nici n-am știut nimic despre el. De atunci însă, am aflat că Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis. Că Lavery i-a descoperit cadavrul și că tot Lavery a fost bănuit de-a fi încercat să-l șantajeze pe doctor sau de a fi în situația de a-l șantaja. De asemenea, dumneata și colegul ați fost interesați că locuința lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a remarcat că afacerea a fost frumos mușamalizată sau ceva de genul ăsta.

Degarmo a spus încet și hotărât:

— Am să-l concediez pe idiotul ăsta. Trăncănește întruna. Niște cretini.

— Atunci asta nu înseamnă nimic?

Și-a privit țigara.

— Presupunerea e că Almore și-a omorât soția și a dispus de destulă influență pentru a aranja lucrurile.

Degarmo s-a sculat, s-a apropiat de mine și s-a aplecat înainte.

— Vrei să repeți ce-ai spus?, a zis el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste față cu dosul mâinii. Capul mi-a zvâcnit într-o parte. Îmi simțeam fața umflată și mare.

— Repetă, a zis el încet.

Am repetat. Mâna lui m-a lovit peste față din cealaltă direcție.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu pentru a treia oară. S-ar putea ca de data asta să nu mă nimereşti. Mi-am frecat bărbia.

A rămas aplecat spre mine cu buzele întinse, subţiri şi cu o lucire bestială în ochii lui foarte albaştri.

— De fiecare dată când vorbeşti aşa cu un poliţist, ştii la ce să te aştepţi, a zis el. Încearcă din nou şi n-am să folosesc doar dosul mâinii.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am frecat bărbia.

— Dacă îţi vâri nasul în treburile noastre, ai să te trezeşti într-o înfundătură, cu pisicile uitându-se la tine.

Nu i-am răspuns. S-a îndepărtat şi şi-a reluat locul respirând din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia şi mi-am muşcat degetele încet ca să le eliberez de tensiune.

— Am să ţin minte, am spus şi e valabil pentru amândoi.

22

Era aproape seară când m-am întors la Hollywood şi m-am dus la biroul meu. Clădirea se golise de oameni şi coridoarele erau tăcute. Uşile erau deschise şi femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, mături şi cârpe de şters praful.

Am descuiat uşa biroului meu, am ridicat un plic din faţa deschizăturii pentru scrisori şi l-am pus pe birou fără să mă uit la el. Am împins în sus ferestrele şi m-am aplecat în afară privind luminile aprinse devreme şi lucind bizar, mirosind aerul cald, cu iz de mâncare, împins de ventilatorul casei de alături.

Mi-am scos haina şi cravata, m-am aşezat la birou, am scos sticla din fundul sertarului şi mi-am servit o băutură. Fără folos. Am mai băut una cu acelaşi rezultat.

Între timp, Webber trebuie să-l fi văzut pe Kingsley. Înseamnă că se dăduse o alarmă generală în privinţa soţiei lui, iar dacă nu se dăduse încă, n-avea să întârzie mult.

Lucrurile păreau foarte clare poliției. O afacere neplăcută între două persoane neplăcute, prea mult amor, prea multă băutură, prea multă intimitate, toate încheindu-se cu o ură sălbatică, un impuls criminal și apoi moarte.

Mi s-a părut că acest raționament era cam simplist.

Am luat plicul și l-am deschis. Nu avea timbru. Înăuntru era o notă cu acest conținut:

Domnule Marlowe,

Părinții lui Florence Almore sunt domnul și doamna Eustace Grayton care locuiesc acum în blocul Rossmore Arms, pe South Oxford Street, la numărul 640. Am verificat informația sunând la numărul din cartea de telefon.

Cu stimă,
Adrienne Fromsett

Un scris elegant, la fel de elegant ca și mâna care îl scrisese. Am dat plicul la o parte și mi-am turnat o dușcă. Am început să mă simt mai puțin violent. Am împins lucrurile de pe birou. Mâinile îmi erau grele, fierbinți și stângace. Am tras o linie pe colțul biroului și m-am uitat la dâra lăsată. M-am uitat apoi la praful de pe deget și l-am șters. M-am uitat la ceas. M-am uitat în gol.

Am împins sticla și m-am dus la chiuvetă ca să clătesc paharul. Când am terminat, m-am spălat pe mâini și mi-am aruncat apă rece pe față, apoi m-am uitat în oglindă. Roșeața de pe obrazul stâng dispăruse, dar locul arăta puțin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat și m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Fața de sub chica de păr părea bolnavă. O față care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou și am recitit nota domnișoarei Fromsett. Am netezit-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat s-o netezesc, apoi am împăturit-o și am pus-o în buzunarul de la haină.

Am rămas foarte calm, ascultând liniștea crescândă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniștit și eu în deplin acord cu seara.

23

Blocul Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roşu închis, construit în jurul unei curţi enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea şi conţinea o droaie de plante verzi în butoiaşe şi un canar plictisit într-o colivie cât un coteţ de câine. Mirosea a praf stătut în mochetă şi a parfum greţos de gardenii de mult ofilite.

Soţii Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenţionat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii mari, cu perne adânci, clanţe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuţă cu suprafaţă de marmură vârâtă într-un colţ şi draperii de catifea grena la ferestre. Mirosea a tutun, iar dincolo de acest miros l-am simţit pe cel al fripturii de miel cu broccoli.

Soţia lui Grayson era o femeie plinuţă care odinioară ar fi putut avea ochii albaştri ai unui nou-născut. Acum însă se decoloraseră, erau acoperiţi de ochelari şi puţin cam proeminenţi. Avea păr alb cârlionţat. Stătea şi cârpea ciorapi. Avea glezne groase şi picioarele îi ajungeau cu greutate la podea. În poală ţinea un coş mare de răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o faţă gălbuie, umeri înalţi, sprâncene mari şi lipsit de bărbie. Partea superioară a feţei indica superioritate. Partea inferioară îţi spunea doar la revedere. Purta ochelari şi citise nemulţumit şi nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul oraşului. Era contabil şi îşi arăta meseria la perfecţie. Avea degetele pătate cu cerneală, iar în buzunarul vestei deschise erau patru creioane.

A citit cu atenţie cartea mea de vizită pentru a şaptea oară, m-a măsurat din cap până în picioare şi a spus încet:

— Ce doreşti să afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica dumneavoastră a fost soţia doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea când... a murit.

Amândoi și-au ciulit urechile ca niște câini de vânătoare când am ezitat intenționat să pronunț ultimele cuvinte. Grayson s-a uitat la soția lui, iar aceasta a dat din cap.

— N-avem chef să discutăm despre asta, a spus Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am așteptat o clipă și am adoptat același aer lugubru ca și ei. Apoi am spus:

— Înțeleg. Nu vreau să suferiți. Aș dori totuși să iau legătura cu cel pe care l-ați angajat să ancheteze cazul.

S-au uitat din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson n-a mai dat din cap. Grayson m-a întrebat:

— În ce scop?

— Ar fi mai bine dacă v-aș relata o parte din ancheta mea. Le-am spus de ce fusesem angajat, fără să menționez numele lui Kingsley. Le-am relatat incidentul cu Degarmo în fața casei lui Almore, petrecut cu o zi înainte.

Au devenit din nou atenți. Grayson a spus brusc:

— Vrei să-mi spui că doctorul Almore nu te cunoștea și, deși n-ai avut niciodată de-a face cu el, a chemat totuși poliția doar fiindcă te aflai în fața casei lui?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puțin o oră. Adică mașina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, a spus Grayson.

— Aș spune că-i un om foarte nervos, am spus. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia" ei – adică dumneavoastră – m-a angajat. Avea aerul că nu se prea simțea în siguranță.

— Ce vrei să spui prin siguranță?

Grayson m-a privit când mi-a pus întrebarea. Și-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în fundul ei cu un creion mare de metal și a aprins-o din nou.

Am ridicat din umeri și nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nu mă privise nici ea, dar nările îi fremătau.

— De unde știa cine ești dumneata?, m-a întrebat Grayson deodată.

— A notat numărul de înmatriculare, a sunat Auto-Clubul și apoi s-a uitat în anuarul orașului să vadă cine sunt. Eu, unul, așa aș fi procedat și l-am urmărit pe fereastră făcând exact aceleași gesturi.

— Aşadar, poliţia lucrează pentru ei, a zis Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greşeală prima dată, nu vor să fie descoperită acum.

— Greşeală!

Aproape că a râs sinistru.

— Înţeleg, am spus. Subiectul e puţin penibil, dar puţin aer proaspăt are să ne ajute. Aţi fost întotdeauna convinşi că Almore a ucis-o, nu-i aşa? De data asta aţi angajat un detectiv.

Doamna Grayson şi-a ridicat brusc privirea, apoi a lăsat capul în jos şi a împăturit o altă pereche de ciorapi.

Grayson n-a spus nimic.

— Aţi avut cumva o dovadă sau a fost doar faptul că-l urâţi pe Almore?, am întrebat.

— Au existat dovezi, a spus Grayson cu amărăciune şi cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărât totuşi să discute despre caz. Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliţia s-a ocupat să muşamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv şi l-au băgat la închisoare pentru că a condus maşina în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.

— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?

— Nu.

— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că tipul pe care l-aţi angajat nu ştia ce să facă: să vă furnizeze informaţiile sau să le ţină pentru a-l şantaja pe doctor.

Grayson s-a întors spre soţia lui care a spus cu calm:

— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poţi fi niciodată sigur, nu-i aşa?

— Deci se numeşte Talley. Ăsta e unul din lucrurile pe care speram să mi le spuneţi.

— Care erau celelalte lucruri?, m-a întrebat Grayson.

— Cum pot să dau de Talley şi ce v-a determinat să aveţi bănuieli? Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-aţi fi angajat pe Talley ca să vă poată dovedi că şi el avea bănuieli.

Grayson a zâmbit subţire şi delicat. A dus mâna la bărbie şi a frecat-o cu un deget lung, îngălbenit de tutun.

— Droguri, a spus doamna Grayson.

— În sensul strict al cuvântului, a spus Grayson, ca și cum cuvântul i-ar fi oferit libertatea de-a vorbi. Almore era și rămâne un doctor pentru drogați. Fiica noastră ne-a lămurit în privința asta. Almore a fost furios.

— Ce vreți să spuneți prin doctor de drogați, domnule Grayson?

— Vreau să spun: un doctor care se ocupă în special de oamenii care trăiesc pe muchia de cuțit a crizei de nervi, ca rezultat al beției și a altor excese. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri și sedative tot timpul. Soseşte însă clipa când un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze și îi trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atât timp cât curg banii, cât pacienții rămân în viață și sunt destul de conștienți, chiar dacă în timpul tratamentului bărbații sau femeile devin sclavii drogului. O practică bănoasă – a spus el pe un ton moralizator – și bănuiesc primejdioasă pentru un doctor.

— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. Sunt o groază de bani în afacerea asta. Cunoașteți pe cineva numit Condy?

— Nu, dar știm cine era. Florence l-a bănuit a fi sursa narcoticelor lui Almore.

— Posibil, am spus. Probabil că nu voia să dea prea multe rețete pe numele lui. L-ați cunoscut pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată. Știam însă cine era.

— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery s-ar fi putut să-l șantajeze pe doctorul Almore?

Era o idee nouă pentru el. Și-a plimbat mâna prin creștetul capului, apoi pe față și a lăsat-o în sfârșit pe genunchiul osos.

— Nu. De ce ar trebui să știm?

— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie să-i fi sărit în ochi și lui Lavery.

— E Lavery un astfel de om?

— N-am idee. N-are nicio sursă de venit vizibilă și nici serviciu. Se învârte peste tot, mai ales printre femei.

— E o posibilitate, a spus Grayson. Astfel de lucruri pot fi făcute foarte discret. A zâmbit trist. Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire a

căror scadență a trecut de mult. Investiții aparent fără bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aștepta la investiții fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit trecute în capitolul pierderilor, dar n-au fost trecute de frica de-a nu atrage atenția fiscului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu ușurință.

M-am uitat la doamna Grayson. Mâinile ei încetaseră o clipă să mai lucreze. Terminase de cârpit șase perechi de ciorapi. Labele lungi și osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.

— Ce s-a întâmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?

— Nu cred că există dubii. Soția lui era foarte necăjită. Zicea că îi dăduseră o băutură cu droguri într-un bar unde stătea la masă cu un polițist. Zicea că o mașină a poliției îl aștepta vizavi de bar ca să pornească mașina și că a fost ridicat pe loc. A mai spus că la închisoare a fost anchetat foarte superficial.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Talley a spus aceste lucruri soției sale când a fost arestat. Era de așteptat să-i spună așa ceva.

— Nu-mi vine cred că poliția e coruptă, a spus Grayson. Dar astfel de lucruri se întâmplă și o știm cu toții.

— Dacă au comis o greșeală neintenționată în anchetarea morții fiicei dumneavoastră, n-au fost încântați la gândul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulți dintre ei și-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut că Talley nu urmărea decât un șantaj, atunci n-aveau să-și bată prea mult capul cu felul cum l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovadă serioasă, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aibă și, mai ales, să aflăm ce căuta.

— Nu știm unde se află, a zis Grayson. A primit o pedeapsă de șase luni care însă a expirat de mult.

— Ce se întâmplă cu soția lui?

Grayson s-a uitat la nevastă-să care a spus scurt:

— Westmore Street, numărul 1618 în Bay City. Eustace și cu mine i-am trimis niște bani. O duce greu...

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun și am spus:

— Cineva l-a împușcat pe Lavery azi-dimineață în camera lui de baie.

Mâinile plinuțe ale doamnei Grayson s-au oprit pe marginea coșului de cusut. Grayson rămase cu gura căscată. Înghiți în sec, ca în prezența morților. Greu de găsit o mișcare mai lentă decât cea cu care și-a dus pipa la gură.

— Firește, e greu să-ți închipui – a zis el și a lăsat fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic și palid – că doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sunt tentat să cred că are de-a face, am spus. Hotărât, locuiește la o mică distanță de locul crimei. Poliția crede că soția clientului meu l-a împușcat. Au dovezi solide împotriva ei când au să dea de ea. Dar dacă Almore are sau nu are de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să reiasă din ancheta asupra morții fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decât douăzeci și cinci la sută ca să mai comită una, a spus Grayson.

Vorbea ca și cum ar fi reflectat mult la asta.

— Firește. Dar care să fie motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, a spus el trist. O fată nechibzuită și dificilă. Era cheltuitoare și extravagantă, trăncănind prea mult și prea tare și purtându-se în general prostește. O astfel de soție poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i așa, Lettie?

S-a uitat la soția lui, care însă nu i-a întors privirea. Doamna Grayson a înfipt un ac într-un ghem rotund de lână și a rămas tăcută.

Grayson a oftat și a continuat:

— Suntem tentați să credem că doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui și că Florence l-a amenințat cu un scandal public. Nu-și putea îngădui așa ceva, nu credeți? Un scandal poate duce ușor la un altul.

— Cum a comis crima?, am întrebat.

— Cu morfină, firește. Era expert în administrarea ei. Iar când ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj și a dat drumul la motorul mașinii. Știți că nu s-a făcut autopsie.

Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecție în noaptea aceea.

Am dat din cap, iar el s-a aplecat satisfăcut, trecându-și mâna pe față și lăsând-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat și acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vârstă, stând acolo liniștiți, dar tot mai plini de ură, la un an și jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încântați. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză, am spus:

— Credeți multe din aceste lucruri pentru că așa doriți. Există însă întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis și că mușamalizarea a avut drept scop să-l apere pe Condy și tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei ședințe publice.

— Prostii, a spus Grayson furios. El a omorât-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-aveți cum să știți acest lucru. S-ar fi putut să fi luat drogul chiar ea. În acest caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putință să se fi trezit la miezul nopții, să se fi privit în oglindă și să fi văzut diavoli arătând-o cu degetul. Astfel de lucruri se întâmplă.

— Cred că ne-ai răpit destul timp, a spus Grayson.

M-am sculat în picioare. Le-am mulțumit la amândoi, m-am îndreptat spre ușă, apoi am spus:

— Ce altceva ați mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, a bombănit Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acțiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Condy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar fi putut să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decât o manevră a poliției din Bay City. O să dați de Condy în altă parte, dacă știți unde să căutați. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre ușă din nou, dar Grayson s-a urnit din fotoliu și m-a urmat. Fața lui galbenă se înroșise.

— N-am vrut să te insult, a spus el. N-ar trebui să ne chinuim, gândindu-ne la asta tot timpul.

— Cred că ați fost amândoi foarte răbdători, am spus. A mai fost și altcineva vârât în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

A clătinat din cap și s-a uitat înapoi la soție. Mâinile ei rămăseseră nemișcate, ținând un ciorap pe ciuperca de cârpit. Își ținea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că asculta ceva, dar nu pe noi.

— Așa cum mi s-a relatat accidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeași persoană cu care se bănuiește că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, a spus doamna Grayson brusc. N-am văzut-o niciodată, dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Am lăsat-o să se gândească o clipă.

— Mildred și... nu mai țin minte celălalt nume, a spus ea și și-a închis brusc gura.

— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamnă Grayson?

A zâmbit încântată și a dat din cap.

— Firește, Mildred Haviland. Mai ții minte, Eustace?

Eustace nu mai ținea minte. Ne-a privit ca un cal care a nimerit în alt grajd. A deschis ușa și a spus:

— Ce importanță mai are?

— Ați spus că Talley era un om mic de statură?, am persistat eu. Sunteți siguri că nu era o matahală violentă cu apucături arogante?

— O, nu!, a spus doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vârstă mijlocie, cu păr șaten și cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.

— Se pare c-a avut nevoie de ea, am spus.

Grayson mi-a întins o mână osoasă pe care am strâns-o. Am avut sentimentul că dau mâna cu o bară.

— Dacă pui mâna pe el – a spus el și și-a mușcat cu furie pipa – vino să ne vezi și o să te plătim pentru munca făcută. Vreau să spun, dacă pui mâna pe Almore.

I-am răspuns că știam la ce se referea, dar că nu-i voi cere niciun ban.

M-am întors pe coridorul liniştit. Liftul funcţiona fără ajutorul cuiva şi avea pe jos o mochetă de un roşu închis. Mirosea a oameni bătrâni, a văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalou mic de lemn în dosul unei case mai mari. Nu se vedea niciun număr pe casa mică, dar cea din faţă avea scrisă pe ea numărul 1618 alături de uşă şi o lumină discretă în spatele anunţului. O alee de ciment strâmtă ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuinţa avea o verandă mică, cu un scaun pe ea. Am păşit pe verandă şi am sunat.

N-a răsunat în adâncurile casei. În dosul plasei de la intrare uşa era deschisă, iar înăuntru nu se vedea nicio lumină. O voce arţăgoasă a spus din întuneric:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea a devenit indiferentă şi fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un râs. Sau poate doar înghiţise în sec.

— Foarte bine, a zis ea. Asta cât mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sunteţi doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de aici şi lasă-mă în pace, a spus vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vârât nasul în plasa de la intrare şi am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcţia de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea ca stă pe spate şi se uită la tavan. Era complet nemişcată.

— Sunt bolnavă, a spus vocea. Am avut destule necazuri. Plecă de aici și lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soții Grayson, am spus.

A urmat o scurtă tăcere, dar nici o mișcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama ușii cu plasă și m-am uitat înapoi pe aleea strâmtă spre stradă. Peste drum se afla o mașină cu luminile de poziție aprinse. Mai erau și alte mașini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba, da, îi cunoașteți, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace!, a strigat vocea.

— Am nevoie de informații, am spus. Și am să le obțin. În mod calm, dacă pot. Sau făcând tapaj, dacă nu se poate în mod calm.

— Un alt copoi, nu-i așa?

— Știi că nu sunt copoi, doamnă Talley. Soții Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon și întreabă-i.

— Nu-i cunosc, a răspuns vocea, iar dacă i-aș cunoaște, n-am telefon. Cară-te, copoiule, sunt bolnavă. Sunt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sunt un detectiv particular din Los Angeles și am vorbit cu soții Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soțul dumitale.

Femeia de pe pat a râs stins, și sunetul aproape că n-a ajuns până la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îți jur! Ai găsit ceva! George Talley găsise și el ceva... odinioară.

— Poate găsește din nou, dacă știe cum să-și joace cărțile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ți mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama ușii și m-am scărpinat în bărbie. Pe stradă cineva a făcut un semn cu o lanternă. Nu știu de ce. Părea să fie lângă mașina mea.

Conturul pal al feței de pe sofa s-a mișcat și a dispărut. În dosul lui a apărut părul. Femeia se întorsese cu fața la perete.

— Sunt obosită, a spus ea cu o voce înăbușită, căci se adresa peretelui. Sunt foarte obosită. Întinde-o dom'le! Fii bun și întinde-o!

— Pot să vă ajut cu niște bani?

— Nu simți mirosul de țigări de foi?

Am tras aer adânc în piept. N-am simțit nici un miros de țigări de foi.

— Au fost aici, au fost aici două ore. Dumnezeule, cât sunt de obosită de toate astea! Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley...

S-a întors pe sofa și conturul vag al feței a apărut din nou. Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă mai bate la cap, a spus ea. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ți spun. Chiar dacă aș avea, tot nu ți-aș spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuință. În orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puțină liniște și să mă odihnesc. Așa că întinde-o și lasă-mă în pace!

— Îngăduiți-mi să intru. Putem discuta situația. Sunt convins că pot să vă dovedesc...

S-a întors brusc pe sofa și și-a pus picioarele pe podea. Vocea i-a devenit mânioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înțeles, am spus grăbit. Am să încerc să vă las cartea mea de vizită între uși. Ca să nu uitați cine sunt. S-ar putea să vă răzgândiți.

Am scos cartea de vizită și am vârât-o în crăpătura dintre uși.

— Atunci vă doresc noapte bună, doamnă Talley.

Nu mi-a răspuns. Ochii ei m-au privit din cameră, vag strălucitori în întuneric. Am coborât de pe verandă și am apucat-o pe aleea strâmtă spre stradă.

Vizavi, motorul torcea lin în mașina cu luminile de poziție aprinse. Motoarele torceau lin în mii de mașini, pe mii de străzi, pretutindeni.

M-am suit în Chryslerul meu și am pornit motorul.

25

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a orașului. M-am îndreptat spre nord. La primul colț am trecut hurducăind peste niște șine de cale ferată abandonate și am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor mașini vechi zăceau în poziții grotești, ca pe un câmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părți de mașini ruginite păreau enorme. Maldărele se înălțau în aer, cu poteci printre ele.

În oglinda retrovizoare au apărut faruri. Au crescut. Am apăsat pe accelerator, am scos cheile din buzunar și am deschis torpedoul mașinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 și l-am pus lângă picior.

După terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coșul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nicio mișcare, nicio lumină.

Mașina din urma mea s-a apropiat. Urletul înăbușit al unei sirene a sfâșiat tăcerea nopții. Sunetul s-a răspândit până la periferia unui teren de golf aflat în paragină și s-a întins la răsărit și la apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Mașina din urmă a înaintat foarte repede și farul uriaș și colorat de pe acoperiș a luminat brusc și orbitor drumul.

Mașina m-a ajuns și a încercat să-mi taie drumul. Am frânat brusc Chryslerul, am trecut în dosul mașinii poliției și am descris un semicerc la câțiva centimetri de cealaltă mașină. Am accelerat în direcția opusă. În dosul meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrâșnetul unui motor înfuriat, în timp ce farul roșu se rotea și mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea și se apropiau rapid. Nu mi-a venit nicio idee cum să scap de acolo. Doream să ajung într-un loc unde erau case și oameni care să iasă și să

privească şi poate să-şi amintească mai târziu. N-am reuşit. Maşina poliţiei m-a ajuns din urmă şi o voce aspră a răcnit:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împuşcat!

Am tras la marginea drumului şi am acţionat frâna de mână. Am vârât la loc revolverul în torpedoul maşinii şi l-am închis. Maşina poliţiei s-a oprit brusc înaintea aripii din stânga a maşinii mele. Un tip gras s-a dat jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoşti sirena poliţiei? Dă-te jos din maşină! M-am dat jos şi am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mână.

— Arată-mi permisul de conducere!, a zbierat el cu o voce ascuţită ca lama unui cuţit.

Am scos permisul de conducere şi i l-am înmânat. Celălalt poliţai din maşină s-a strecurat afară din spatele volanului, s-a apropiat de mine şi mi-a luat permisul. L-a luminat cu lanterna şi a citit:

— Îl cheamă Marlowe, a zis el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— Ah, da?, a spus Cooney. Atunci nu cred că am să am nevoie de asta. Şi-a vârât arma în toc şi l-a încuiat. Cred că mă pot ocupa uşor de el. Cred că sunt în stare.

— Mergea cu optzeci şi cinci pe oră. A băut, nici vorbă.

Celălalt poliţai s-a aplecat înainte cu un rânjet politicos.

— Aş dori să-ţi miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, a zis el înţelept, nu-i chiar beat criţă. Trebuie s-o recunosc. E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, a zis Dobbs. S-a îndreptat spre maşina lor şi s-a întors cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. A ridicat-o în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Mi-a întins sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am spus.

— Să nu zici asta!, a răcnit Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbăcit bine.

Am luat sticla, i-am deşurubat dopul şi am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteţi folosi mereu de manevra asta, am zis.

— E opt și douăzeci și șapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs s-a dus la mașina lor și a scris ceva în foaia de raport. Am ridicat sticla și i-am spus lui Cooney:

— Insiști să beau asta?

— Nu. Poate c-ai vrea să-ți dansez din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gâtlejul și am umplu gura cu whisky. Cooney s-a repezit și mi-a dat un pumn în stomac. Am scuipat whisky-ul și m-am aplecat cu respirația tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau și am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicându-se în fața mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate și l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mâna stângă i-a acoperit fața, a scos un urlet și mâna dreaptă s-a repezit la tocul pistolului. Dobbs s-a repezit la mine din cealaltă parte și a făcut o mișcare scurtă cu brațul. Bâta lui m-a lovit din spate peste genunchiul stâng, piciorul mi-a paralizat și m-am prăbușit la pământ scrâșnind din dinți și scuipând whisky.

Cooney și-a luat mâna de pe fața însângerată.

— Dumnezeule!, a strigat el cu o voce groasă și oribilă. Sânge! Îmi curge sânge! A răcnit dement și s-a pregătit să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decât în umăr. M-a durut destul de rău și acolo.

Dobbs s-a vârât între noi și a spus:

— Ajunge, Charlie, hai să nu exagerăm...

Cooney a făcut trei pași înapoi, s-a bălăbănit, s-a așezat pe scara mașinii și și-a luat capul în mâini. A bâjbâit după o batistă și s-a șters atent pe față.

— Doar un minut, a spus el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut și atât...

— Calmează-te, a spus Dobbs. Ajunge. Nu încurca lucrurile. A balansat bâta încet pe lângă picior. Cooney s-a sculat de pe scara mașinii și a înaintat împleticindu-se. Dobbs a întins mâna și l-a împins înapoi cu un gest blând.

Cooney a încercat să-i îndepărteze mâna.

— Vreau sânge, a mârâit el. Vreau neapărat să văd mult sânge!

— Nici vorbă!, a răspuns Dobbs tăios. Calmează-te. Am obținut ce doream.

Cooney s-a întors și s-a îndreptat spre cealaltă parte a mașinii lor. S-a sprijinit de mașină bombănind prin batistă. Dobbs mi-a spus:

— În picioare, amice.

M-am ridicat și mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvâcnea ca o maimuță nebună.

— Intră în mașină, a zis Dobbs, în mașina noastră. M-am dus și m-am suit în mașina poliției.

— Condu cealaltă mașină, Charlie, a zis Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniță!, a răcnit Cooney. Dobbs a ridicat sticla de whisky de pe jos, a aruncat-o peste gard și s-a strecurat alături de mine în mașină. A apăsat pe accelerator.

— O să te coste. N-ar fi trebuit să-l lovești.

— De ce nu?

— E cumsecade, a zis Dobbs. Doar puțin cam violent.

— Dar n-are haz, am spus, n-are deloc haz.

— Păstrează asta pentru tine. Mașina poliției a început să se miște. Ai să-i rănești amorul propriu.

Cooney s-a trântit în Chryslerul meu, a pornit motorul și a demarat de parcă ar fi dorit să distrugă mașina. Dobbs mi-a ocolit ușor mașina și a luat-o spre nord de-a lungul fabricii de cărămizi.

— Are să-ți placă noua noastră închisoare, a zis el.

— Pe ce motiv sunt arestat?

A reflectat o clipă, conducând ușor mașina cu o mână și uitându-se în oglinda retrovizoare ca să se asigure că Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R., cum spuneam: „A Băut Rău."

— Ce se întâmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub amenințarea cu bătaia și lovit cu o bâtă în timp ce eram inofensiv? Nu poți să folosești nimic din asta în raport?

— Nu-ți bate capul, a zis el plictisit. Nu-ți închipui că asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curățat orașul, am spus. Am crezut că s-au îngrijit ca oamenii cumsecade să se poată plimba noaptea fără să poarte o vestă antiglonț.

— S-a mai curățat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite.

— Nu pomeni de asta, am spus, riști să-ți pierzi cartea de membru în sindicatul poliției.

— Să-i ia dracu, a spus el și a râs. În două săptămâni intru în armată.

Întreaga întâmplare se încheiase pentru el. Nu mai însemna nimic. A luat-o ca pe ceva firesc. Nici măcar nu-i părea rău.

26

Blocul cu celule era aproape nou. Zidurile de oțel, ca și ușa vopsită în gri, de crucișător, erau pline de urme proaspete de tutun de mestecat care desfigura ici și colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vârât în tavan și apărat de un panou de sticlă groasă gravată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse și un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenușiu închis. Întrucât dormea la o oră atât de vreme și nu puțea a whisky, ca și alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-a făcut să cred că aveam de-a face cu un client închis acolo de mult.

M-am așezat pe patul de dedesubt. Mă cercetaseră de arme, dar nu-mi goliseră buzunarele. Am scos o țigară și mi-am frecat umflătura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea a radiat până la gleznă. Whisky-ul pe care îl scuipasem pe haină mirosea a stătut. Am ridicat haina și am suflat fum de tutun în ea. Fumul a plutit în jurul pătratului de sticlă luminată din tavan. O femeie a urlat undeva, foarte departe, într-o altă aripă a închisorii. Locul unde mă aflam era tăcut ca o biserică.

Femeia a continuat să urle, indiferent unde se găsea. Urletul ei avea un sunet ascuțit, subțire, ireal, ca urletul coioților la lumina lunii, deși îi lipsea nota de bocet a coioților. După o vreme, urletul a încetat.

Între timp, am fumat două țigări și am pus mucurile în mica toaletă din colț. Omul din patul de deasupra a continuat să sforăie. Nu-i puteam vedea decât părul uleios ce-i ieșea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Dormea grozav.

M-am așezat din nou pe pat. Era făcut din niște lame de oțel acoperite cu o saltea subțire și tare. Două cearșafuri de un cenușiu-închis stăteau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Bay City era un oraș foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aș fi locuit și eu acolo, aș fi crezut și eu la fel. M-aș fi uitat la golful albastru splendid, la faleză, la clubul de iaht, la străzile liniștite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă și cu puieți în fața aleii de la garaj. Cunoșteam o fată care locuia pe strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostimă. Îi plăcea Bay City.

Nu s-ar fi gândit niciodată la mahalalele de negri și de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale traficului feroviar interurban. Și nici la bombele de prin port la sud de faleză, la sălile de dans oribile, puțind a sudoare de pe marginea șoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la fețele înguste și șirete ce spionau de deasupra ziarelor în holurile mult prea liniștite ale hotelurilor, la hoții de buzunare, la escrocii, puștamalele, derbedeii care-i atacau pe beți, la peștii și travestiții de pe promenada pavată cu dușumea de lemn.

M-am apropiat de ușă. Vizavi nu se vedea nici o mișcare. Luminile de pe coridor ardeau slab, iar celulele erau învăluite în tăcere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Nouă și cincizeci și patru de minute. Venise vremea să merg acasă, să-mi pun papucii și să joc o partidă de șah. Venise vremea să beau ceva rece și să fumez o pipă, calm și pe îndelete. Venise vremea să stau cu picioarele în sus și să nu mă gândesc la nimic. Venise vremea să încep să casc peste revista pe care o citeam. Venise vremea să fiu o ființă omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea

altceva de făcut decât să se odihnească, să respire aerul nopții și să-și liniștească creierii pentru a doua zi.

Un bărbat într-o uniformă gri-albastră de închisoare a înaintat pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uși. S-a oprit în fața celulei mele, a descuiat ușa și m-a privit dur, cu expresia pe care sunt convinși că trebuie s-o poarte veșnic, veșnic, veșnic. Sunt polițai, frate, sunt dur, ai grijă ce faci, frate, sau te tăbăcesc de-ai să te târăști pe mâini și pe genunchi, frate, așa că dă-i drumul și spune-ne adevărul, frate, hai, să nu uităm că suntem brutali, că suntem polițai și că facem ce vrem cu golanii ca tine.

— Afară!, a spus el.

Am ieșit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez și am pornit spre o ușă lată de oțel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut pe inelul de oțel. După o vreme, am intrat printr-o altă ușă de oțel, vopsită pe dinafară ca să pară de lemn și de culoarea unui crucișător gri pe dinăuntru.

Degarmo stătea la birou discutând cu sergentul de gardă. Și-a întors spre mine ochii lui de un albastru metalic și a spus:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îți place închisoarea noastră?

— Îmi place mult.

— Căpitanul Webber vrea să-ți vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Știi și alte cuvinte în afară de „plăcere"?

— Nu acum și nu aici.

— Șchiopătezi puțin, te-ai împiedicat de ceva?

— Mda. M-am împiedicat de o bâtă de polițist. Bâta a sărit și m-a lovit în dosul genunchiului stâng.

— Ce păcat, a zis Degarmo inexpresiv. I-ați lucrurile de la biroul de primire.

— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.

— Atunci e bine.

— Firește, am spus. E bine.

Sergentul de serviciu şi-a înălţat capul cu păr des şi încâlcit şi m-a privit lung.

— Ar trebui să vezi nasul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. Întins pe faţă ca marmelada pe pâine.

— Ce s-a întâmplat?, a zis Webber distrat. A fost într-o încăierare?

— N-am de unde să ştiu, a răspuns sergentul de serviciu. Poate c-a fost aceeaşi bâtă care a sărit şi l-a pocnit şi pe el.

— Pentru un sergent de serviciu trăncăneşti prea mult, a zis Degarmo.

— Un sergent de serviciu trăncăneşte întotdeauna mult prea mult, a zis sergentul de serviciu. D-asta nu-i locotenent la secţia de crime.

— Vezi cum suntem aici?, a zis Degarmo. O familie mare şi fericită.

— Cu zâmbete mari pe faţă, a zis sergentul de serviciu, cu braţele larg deschise în semn de bun venit şi cu pumnii strânşi ca nişte bolovani.

Degarmo mi-a făcut semn şi am ieşit din încăpere.

27

Căpitanul Webber şi-a împins peste birou nasul ascuţit şi strâmb spre mine şi a spus:

— Ia loc.

Am luat loc în jilţul de lemn cu spătar rotund şi mi-am mutat piciorul stâng de la marginea lui ascuţită. Era un birou încăpător, ordonat, într-un colţ al clădirii. Degarmo stătea la capătul biroului cu picioarele încrucişate, frecându-şi călcâiul şi uitându-se pe fereastră.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna dumitale, a continuat Webber. Mergeai cu optzeci şi cinci pe oră într-o zonă rezidenţială şi ai încercat să te sustragi poliţiei care ţi-a semnalizat cu sirena şi cu farul să te opreşti. Ai folosit un limbaj insultător şi ai lovit un poliţist în faţă.

N-am spus nimic. Webber a luat un chibrit de pe birou, l-a rupt în două și a aruncat bucățelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei?, m-a întrebat el.

— N-am citit raportul poliției, am răspuns. Mergeam probabil cu cincizeci și cinci de mile într-o zonă rezidențială sau, oricum, în oraș. Mașina poliției era parcată în fața casei pe care o vizitasem. M-a urmărit când am plecat și nu știam atunci că era o mașină a poliției. Nu aveau niciun motiv întemeiat să mă urmărească și nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, și n-am încercat decât să ajung într-o parte mai bine luminată a orașului.

Degarmo și-a mutat privirea ca să se uite la mine fix, posomorât și inexpresiv. Webber a scrâșnit din dinți nerăbdător.

— După ce ți-ai dat seama că era o mașină a poliției, a spus el, ai făcut stânga împrejur în mijlocul străzii și ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuție scurtă și onestă, a spus Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuții deschise.

— Polițaii erau parcați în fața casei unde locuiește soția lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraș. Voiam să-l văd. Degarmo știe de ce voiam să-l văd.

Degarmo a scos un chibrit din buzunar și a început să-i sugă liniștit capul. A dat afirmativ din cap fără să-și schimbe expresia. Webber nu l-a privit.

— Ești un om prost, Degarmo, am spus. Tot ce faci e prostesc și făcut prostește. Când te-ai legat de mine ieri în fața casei lui Almore ai făcut pe nebunul când nu exista nici un motiv ca să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios când nu exista nimic care să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci și aluzii ca să-mi arăți cum puteam să-mi satisfac curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ți apăra prietenii, n-aveai decât să-ți ții gura până când acționam. N-aș fi acționat deloc și ai fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street?, a zis Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am spus. George Talley s-a ocupat de cazul Almore până când a fost arestat şi acuzat că era beat la volan.

— Eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore!, s-a răstit Webber. Şi nici nu ştiu cine l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaşte cazul Almore şi nu-i place să discute despre el. Până şi băieţii din maşina poliţiei ştiu de el. Cooney şi Dobbs n-aveau niciun motiv să mă urmărească, în afară de cazul c-o vizitasem pe soţia unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam nici măcar cu cincizeci şi cinci de mile pe oră când au început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte că aveau să mă bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gândesc la asta.

Webber s-a uitat brusc la Degarmo. Ochii duri şi albăstrui ai lui Degarmo erau aţintiţi la peretele din faţa lui.

— Şi nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decât după ce m-a forţat să beau whisky şi apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam ca să se verse pe haină şi să miros a băutură. Asta nu-i prima oară când auzi de manevra lor, nu-i aşa?

Webber a rupt un alt chibrit. S-a lăsat pe spate şi s-a uitat la încheieturile mici şi încordate ale mâinilor. Apoi l-a privit din nou pe Degarmo şi a spus:

— Dac-ai să ajungi vreodată şeful poliţiei, poate mă ţii şi pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decât cu câteva zgârieturi. Am glumit puţin cu el. Dacă nu ştie să apreciez o glumă...

— Tu le-ai spus lui Cooney şi Dobbs să meargă acolo?, l-a întrebat Webber.

— Păi e adevărat, a zis Degarmo. Nu văd de ce trebuie să ne batem capul cu aceşti tipi curioşi care vin aici să răscolească gunoiul, să-şi justifice ocupaţia şi să escrocheze doi oameni bătrâni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecţie bună.

— Asta-i deci părerea ta?, l-a întrebat Webber.

— Asta-i părerea mea!, a replicat Degarmo.

— Mă întreb de ce au nevoie oamenii ca tine, a zis Webber. În acest moment cred că au nevoie de puțin aer curat. Vrei să iei puțin aer curat, locotenente?

Degarmo a deschis gura încet.

— Vreți să spuneți să mă car?

Webber s-a aplecat înainte și bărbia lui ascuțită și mică a părut că taie aerul ca prova unui crucișător.

— Vrei să fii așa de amabil?

Degarmo s-a sculat lent, având pete roșii în obraji. A lăsat o mână grea pe birou și s-a uitat la Webber. A urmat un moment de tăcere încordată.

— În regulă, domnule căpitan, a spus el. Dar vă înșelați...

Webber nu i-a răspuns. Degarmo s-a îndreptat spre ușă și a ieșit. Webber a așteptat ca ușa să se închidă înainte de a vorbi din nou.

— Spui că poți să faci legătura între afacerea Almore de acum un an și jumătate și împușcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă știi foarte bine că soția lui Kingsley l-a împușcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery dinainte de-a fi împușcat. Într-un fel cam ciudat, poate chiar superficial. Dar destul ca să te pună pe gânduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decât îți închipui, a spus Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soției lui Almore și nici măcar nu eram șeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineață, sunt convins că de atunci ai auzit multe despre el.

I-am povestit tot ce auzisem atât de la domnișoara Fromsett, cât și de la soții Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi șantajat pe doctorul Almore?, m-a întrebat el când am încheiat. Și că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decât o posibilitate. Nu mi-aș face meseria, dacă aș ignora-o. Legăturile care există—dacă există—între Lavery și Almore, s-ar putea să fi fost adânci și primejdioase, sau simple relații sau chiar și mai puțin. Din câte știu sigur e cu putință să nu-și fi adresat cuvânte niciodată. Dar dacă

n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atât de brutal cu cineva care arată interes față de el? S-ar putea să fie doar o coincidență că George Talley a fost arestat pentru beție la volan tocmai când începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidență că Almore a chemat un polițai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui și că Lavery a fost împușcat mai înainte să am șansa de a discuta din nou cu el. Dar nu-i o coincidență că cei doi polițiști supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuși și capabili să-mi producă neplăceri dacă mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, a zis Webber. N-am terminat ancheta acelui incident. Vrei să faci o plângere?

— Viața e prea scurtă ca să scriu plângeri împotriva polițiștilor.

S-a crispat puțin.

— Atunci să uităm ce s-a întâmplat și să trecem totul pe seama unei lecții, a spus el. Și, din câte am înțeles, nici n-ai fost acuzat oficial, așa că ești liber să pleci când vrei. În locul tău, l-aș lăsa pe căpitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery și de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Și de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care s-ar putea s-o aibă cu o femeie numită Muriel Chess găsită ieri înecată într-un lac lângă Puma Point?

— Crezi că există o astfel de legătură?, m-a întrebat el ridicând sprâncenele.

— S-ar putea să n-o cunoști sub numele de Muriel Chess. Presupunând c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întâlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea când a fost găsită moartă în garaj și care, presupunând c-ar fi existat dovezi compromițătoare, ar fi fost în măsură să le știe și să fie mituită sau forțată să plece din oraș curând după eveniment.

Webber a luat două chibrituri și le-a rupt. Ochii lui mici și tăioși erau pironiți asupra mea.

— În acel moment, am continuat eu, dai de o coincidență fundamentală, singura pe care sunt dispus s-o recunosc în această afacere. Mildred Haviland a întâlnit un om, Bill

Chess, la un bar din Riverside și, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el și s-au dus să trăiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i după mine o coincidență adevărată. Nu poate fi nimic altceva, ci doar o coincidență de bază, fundamentală. Totul decurge din ea.

Webber s-a sculat de la birou, s-a apropiat de vasul cu apă rece și a băut două pahare. A strâns în mână paharul de carton, l-a făcut ghemotoc și l-a aruncat într-un coș maro de metal de sub rezervorul cu apă rece. S-a apropiat de fereastră și a rămas în picioare, uitându-se la golf. Eram înaintea măsurilor de camuflaj pentru război și în golful cu iahturi se vedeau o mulțime de lumini.

S-a înapoiat încet la birou și și-a reluat locul. A început să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotărâre.

— Nu văd ce sens are să faci legătura, a spus el lent, între ceva care s-a petrecut acum și o întâmplare de acum un an și jumătate.

— În regulă atunci, am spus. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul?, m-a întrebat el când m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliției, a spus el aproape blând, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Așa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim și avem tot felul de necazuri.

— Știu asta, i-am răspuns. Am știut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, a spus el. Ia loc. Dacă vrei să vâri și afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărțile pe masă și să vedem ce avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus și m-am așezat din nou.

28

Bănuiesc că unii oameni își închipuie că suntem niște șnapani, a spus Webber calm. Presupun că își închipuie că dacă cineva își omoară soția, mă caută la telefon și-mi spune: „Salut, căpitane. Am un cadavru în camera de zi și îmi stă în cale. Și mai am și cinci sute de dolari la îndemână." Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc până vin cu o pătură".

— Nu-i chiar așa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuți cu Talley când te-ai dus aseară să-l vezi?

— Știa ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinții ei l-au angajat ca să continue investigația, deși el nu le-a spus niciodată ce anume știa.

— Și ai crezut c-are să-ți spună ție?, m-a întrebat Webber sarcastic.

— În orice caz, merita să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă și el s-a purtat brutal cu tine.

— S-ar putea să fie oarecum adevărat.

— Talley era un șantajist de mâna a doua, a spus Webber disprețuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de a scăpa de el era justificat. Așa c-am să-ți spun eu ce știu. Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.

— Un pantof de seară?

— Exact, a spus el zâmbind discret, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde din catifea, cu mici pietre prețioase pe toc. Era comandat unui tip din Hollywood, specializat în pantofi de scenă și alte lucruri de genul asta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.

— De ce era important pantoful, domnule căpitan?

— Florence avea două perechi, identice, comandate în același timp. Se pare că nu-i ceva neobișnuit. În cazul că un pantof se strica sau un bețiv te călca pe picior... S-a oprit și a zâmbit vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.

— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am spus.

Webber s-a lăsat pe spate și a răpăit pe brațele fotoliului. A așteptat.

— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat. Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Și să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare și-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.

— Ei și?

— Și să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-și facă vizitele. Așa c-a luat pantoful nepurtat, considerându-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.

Webber a dat afirmativ din cap.

— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliția. După ce l-a luat constituia doar o dovadă că Talley era o canalie.

— Să fi făcut o analiză a monoxidului de carbon din sângele ei?

— Da, și era monoxid de carbon. De asemenea, polițiștii care au anchetat cazul s-au declarat mulțumiți de aparențe. N-a existat niciun semn de violență. S-au declarat mulțumiți că doctorul Almore nu-și omorâse soția. Poate că s-au înșelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială.

— Cine a condus ancheta?

— Cred că știi răspunsul la întrebare.

— Când a sosit poliția, nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?

— Când a sosit poliția nu lipsea un pantof. Trebuie să-ți amintești că doctorul Almore se întorsese acasă ca urmare a telefonului dat de Lavery mai înainte de sosirea poliției. Tot ce știm despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut să fi luat pantoful nepurtat din casă. Ușa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecția la această presupunere e că n-avea de unde să știe că exista un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuși capabil de așa ceva. Era un ticălos șiret și băgăcios. Dar mi-e greu să-l acuz că știa totul.

Ne uitam unul la altul şi reflectam la cele spuse.

— Afară de cazul – a zis Webber încet – că acea infirmieră a lui Almore a fost complicea lui Talley în planul de a-l şantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei istorii. Există însă şi multe împotriva ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?

— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal, care arăta şi se comporta ca Degarmo, a mers acolo acum câteva săptămâni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care seamănă cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca şi sprâncenele, dar există o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor. Îşi spunea De Soto şi a afirmat că e un poliţist din Los Angeles. Nu există nici un poliţist la Los Angeles numit De Soto. Când Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. C-avem de-a face cu Degarmo e uşor de stabilit. Al doilea motiv e un lănţişor de gleznă, făcut din aur şi cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabana lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soţul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat:

Al, lui Mildred. 28 iunie 1938. Cu toată dragostea!

— S-ar putea să fie un alt Al şi o altă Muriel, a spus Webber.

— Nu eşti convins de asta, domnule căpitan.

S-a aplecat înainte şi a făcut o gaură în aer cu degetul mare.

— De fapt, ce-ţi propui să dovedeşti cu toate astea?

— Îmi propun să dovedesc că soţia lui Kingsley nu l-a împuşcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Şi de Mildred Haviland. Şi, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soţia lui Kingsley a dispărut din cauză că s-a întâmplat ceva care a speriat-o îngrozitor şi că s-ar putea să aibă sau nu informaţii culpabile, dar că n-a omorât pe nimeni. Dacă dovedesc asta, am promişi cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Fireşte că e, a spus Webber şi a dat din cap. Şi sunt omul care să te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am

dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Nu te pot ajuta însă să dai vina pe unul din băieții mei.

— Te-am auzit spunându-i Al lui Degarmo. Eu încă mă gândeam la Almore, îl cheamă Albert. Webber s-a uitat la degetul mare.

— Almore n-a fost niciodată căsătorit cu ea, a spus el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredințez că i-a făcut zile fripte. Multe din lucrurile rele pe care le face se datorează căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvânt. După o clipă am vorbit.

— Încep să înțeleg lucruri de a căror existență n-am știut. Ce fel de femeie era?

— Deșteaptă, abilă și depravată. Știa cum să se poarte cu bărbații. Știa cum să-și facă toanele cu ei. Degarmo e în stare să te omoare dacă spui ceva urât despre ea. Femeia a divorțat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo știe c-a murit?

Webber a rămas neclintit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce-avea să facă dacă era aceeași femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul din munte, după câte știu.

M-am sculat și m-am aplecat peste biroul lui.

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumești cu mine, nu-i așa?

— Nu. Câtuși de puțin. Așa sunt unii bărbați și unele femei reușesc să-și facă mendrele cu ei. Dacă îți închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă un rău, atunci să știi că bați câmpii.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi fost cu putință cu condiția ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoștea regiunea bine.

— Ține toate aceste lucruri între noi, a zis el. Aș dori să rămână confidențiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună și am plecat. M-a urmărit cu privirea când am ieșit din cameră. Părea jignit și trist. Chryslerul se afla în parcajul poliției, alături de clădire, cu cheia în contact și cu aripile intacte. Cooney nu-și ținuse promisiunea.

Am plecat înapoi la Hollywood şi m-am dus la apartamentul meu din blocul Bristol. Era târziu, aproape de miezul nopţii. Holul verde ivoriu era tăcut, cu excepţia unui telefon care suna într-una din odăi. Suna insistent şi tot mai tare în timp ce mă apropiam de uşă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă până la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lângă perete. Trebuie să fi sunat de cel puţin zece ori până să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul şi am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă şi obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost?, s-a răstit el. Încerc de o oră să dau de dumneata.

— În regulă. Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a telefonat.

Am strâns telefonul în mână, am tras aer în piept şi l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuaţi, am spus.

— Nu sunt departe de dumneata. Am să ajung acolo în cinci sau şase minute. Pregăteşte-te de plecare. Apoi a închis telefonul.

Am rămas pe loc, cu telefonul în aer, la jumătatea distanţei dintre ureche şi aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet şi m-am uitat la mâna care îl ţinuse. Era încă deschisă, dar ţeapănă, ca şi cum ar fi ţinut încă aparatul.

29

La miezul nopţii am auzit o bătaie discretă în uşă. M-am dus şi am deschis. Kingsley părea mai mare decât un cal, îmbrăcat cu un palton sport bej. În jurul gâtului avea un fular verde cu galben, vârât neglijent sub gulerul ridicat. Purta o pălărie maro închis trasă peste frunte, de sub borul căreia ochii lui semănau cu cei ai unui animal bolnav.

Domnișoara Fromsett îl însoțea. Purta pantaloni, sandale și un palton verde deschis. Era fără pălărie și părul ei avea un luciu ciudat. În urechi îi atârnau cercei făcuți dintr-o pereche de gardenii mici artificiale, una peste alta, câte două în fiecare ureche. „Guillerlin Regal. Șampania Parfumurilor" a pătruns în cameră odată cu ea.

Am închis ușa și le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are să ajute probabil.

Domnișoara Fromsett s-a așezat într-un fotoliu. Și-a încrucișat picioarele și s-a uitat după țigări. A găsit una și a aprins-o cu o mișcare largă și pretențioasă, apoi a zâmbit trist unui colț din tavan.

Kingsley a rămas nemișcat în mijlocul odăii, încercând să-și miște bărbia. M-am dus în bucătărioară și am amestecat trei băuturi. M-am întors și le-am oferit. Am luat-o pe a mea lângă masa de șah.

— Ce-ai mai făcut și ce-ai pățit la picior?, m-a întrebat Kingsley.

— M-a pocnit un polițai. Un cadou al secției de poliție din Bay City. E un tratament pe care ți-l servesc regulat acolo. Cât despre unde am fost... Am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Și, după expresia de pe fața dumneavoastră, cred c-am să mă întorc acolo în curând.

— Habar n-am despre ce vorbești, m-a repezit el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

S-a așezat pe scaun cu paharul în mână. Și-a încordat degetele de la mâna dreaptă, apoi a vârât-o în palton. A scos-o ținând în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, a spus el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reușit să strâng decât atât. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea ușor. Trebuie să plece din oraș.

— Din ce oraș?

— De undeva din Bay City. Nu știu precis. Are să te întâlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului", pe bulevardul Arguello la întretăierea cu strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnișoara Fromsett. Privea colțul tavanului, de parcă n-ar fi venit decât de formă.

Kingsley mi-a aruncat plicul care a căzut pe masa de şah. M-am uitat înăuntru. Era, evident, plin de bani. Partea asta a poveştii era uşor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii şi bronz deschis.

— De ce nu-şi încasează cecul personal?, am spus. Orice hotel l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar banii. Contul ei de la bancă e blocat sau ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa!, a spus Kingsley furios. Are neplăceri, nu ştiu ce fel de neplăceri. Afară de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu ştiam. Nu avusesem prea mult timp la îndemână ca să ascult transmisiunile prin radio ale poliţiei.

— N-are să rişte să încaseze un cec, a spus Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă. Şi-a ridicat încet privirea spre mine şi m-a fixat cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită să încercăm să înţelegem ce se întâmplă atunci când nu-i nimic de înţeles. Aşadar, e la Bay City. Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou şi poliţaiul ăla de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Domnişoara Fromsett n-a voit ca soţia mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-a lăsat însă un număr de telefon unde să poată fi sunată.

M-am uitat la domnişoara Fromsett, care îşi coborâse privirea din tavan şi o fixase pe vârful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca nişte perdele trase. Kingsley a continuat:

— N-am vrut să vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Cred că nu mai există nicio îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery.

Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am spus, căci el una spune şi alta gândeşte. Nu-mi place ideea că soţia dumneavoastră are poliţia pe urme. A trecut multă vreme de când lumea asculta convorbirile poliţiei la radio ca să se distreze. Aşadar, a telefonat din nou. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Era aproape ora şase şi jumătate, a continuat Kingsley. A trebuit să rămânem la birou şi să aşteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întâmplat.

A întors capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, a spus domnișoara Fromsett. El se afla alături, dar n-a vorbit. Soția lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu păunul și m-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Câtuși de puțin. Complet calmă. Aș putea spune de un calm glacial. Și-a făcut toate socotelile. Și-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva care n-o cunoaște. Părea să-și dea seama că Derry, vreau să spun domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decât să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te referi.

— Avea să fie la „Salonul Păunului" cincisprezece minute după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata ai să fii acela care are să-i ducă banii. Va trebui să porți fularul lui Derry. L-am descris. Derry ține unele haine la birou și am dat de el acolo. E foarte ușor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca fasolea peste un galben de gălbenuș de ou. La fel de ușor de recunoscut ca atunci când aș fi intrat în restaurant cu o roabă colorată în roșu, alb și albastru.

— Pentru un descreierat, se comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, a spus Kingsley iritat.

— Ați mai spus asta, am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiți c-am să accept să merg acolo cu niște bani ca s-o ajut să fugă, atunci când știți c-o caută poliția.

Și-a încleștat mâna pe genunchi și și-a contractat fața într-un rânjet strâmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai de gând?

— Ne face pe toți trei complici după săvârșirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soțul ei și secretara lui particulară să iasă basma curată, dar ce-am să plătesc eu n-are să semene cu visurile de vacanță ale nimănui.

— Am să te recompensez, a spus el. Și nu suntem complici dacă ea n-a săvârșit nicio crimă.

— Sunt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aş discuta cu dumneavoastră. Iar pe deasupra, dacă ajung la concluzia că ea a săvârşit crima, am s-o dau pe mâna poliţiei.

— N-are să discute cu dumneata, a spus el.

Am luat plicul şi l-am vârât în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mână. Dacă plec imediat, aş putea ajunge acolo înainte de ora unu şi un sfert. După atâtea ore, toţi cei de la restaurant trebuie s-o cunoască cu ochii închişi.

— Şi-a vopsit părul şaten-închis, a spus domnişoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifici.

— Nu mă ajută să-mi închipui decât că e o clientă nevinovată.

Mi-am terminat băutura şi m-am ridicat. Kingsley a dat pe gât paharul, s-a ridicat, şi-a scos fularul de la gât şi mi l-a întins.

— Ce ai făcut ca să se ia poliţia după tine acolo?, m-a întrebat el.

— Am folosit nişte informaţii furnizate foarte amabil de domnişoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de afacerea Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliţia pândea casa. Talley era un detectiv angajat de soţii Grayson, am adăugat, uitându-mă la femeia înaltă şi brunetă. Poate că dumneata o să reuşeşti să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreţi să mă aşteptaţi aici?

— Mergem la mine acasă şi aşteptăm acolo un telefon de la dumneata, a spus Kingsley clătinând din cap.

Domnişoara Fromsett s-a ridicat şi a căscat.

— Nu, sunt prea obosită, Derry, mă duc la culcare.

— Ai să vii cu mine!, s-a răstit el. Trebuie să mă ajuţi, ca să nu înnebunesc.

— Unde locuieşti, domnişoară Fromsett?, am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce mă întrebi?

M-a privit curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata, mai încolo.

Figura lui Kingsley arăta foarte enervată, deşi avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul

gâtului și m-am dus la bucătărie să sting lumina. Când m-am întors, amândoi se aflau lângă ușă. Kigsley își pusese un braț în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită și cam plictisită.

— Așadar, sper..., a început el, făcând un pas înainte și întinzându-mi mâna. Ești un tip cumsecade, Marlowe.

— Cărați-vă! Cărați-vă! Cât mai departe de aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată și au plecat.

Am așteptat până am auzit liftul sosind și oprindu-se, ușile deschizându-se și închizându-se la loc, apoi zgomotul cablurilor care coborau. Am plecat și eu, am luat-o în jos pe scări, am intrat în parcajul de la subsol și m-am trezit din somn Chryslerul.

30

Salonul Păunului era un local strâmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul" avea o fațadă de cărămidă lucioasă și o lumină pală înconjura păunul de pe un vitraliu montat în zid.

Am ocolit un paravan chinezesc, m-am uitat de-a lungul barului și m-am așezat la marginea unui mic separeu. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roșu chinezesc, iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Într-un separeu, patru soldați cu ochi melancolici, sticloși și evident plictisiți, beau bere. În fața lor, un grup de două fete și doi tipi îmbrăcați strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să corespundă ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofâlcit, cu ochi răi și fața ca un os supt, a pus în fața mea pe masă un șervețel cu un păun pe el și mi-a servit un cocktail de rom Bacardi. L-am sorbit și m-am uitat la cadranul chihlimbariu al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu și jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete s-a ridicat brusc, s-a îndreptat spre ușă și a ieșit. Celălalt tip a spus:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuțită de fată a răspuns:

— L-am insultat? Îmi place asta! Mi-a făcut avansuri.

Vocea tipului a continuat plină de reproș:

— Dar nu trebuia să-l insulți, nu-i așa?

Unul dintre soldați a râs brusc și tare, apoi și-a șters râsul de pe față cu o mână bronzată și a mai băut din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte și se umflase, dar senzația de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu fața albă și ochii negri enormi, a intrat cu ziarele de dimineață și s-a strecurat pe lângă separeuri, încercând să vândă câteva mai înainte ca barmanul să-l dea pe ușă afară. Am luat un ziar și m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit și mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subțirică, cu păr șaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea, o bluză galbenă și palton gri a apărut de undeva și a trecut pe lângă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă fața ei îmi era familiară sau îmi evoca doar un tip standard de frumusețe mlădioasă și cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieșit pe ușa de la stradă dând ocol paravanului. Peste două minute, băiețelul mexican s-a întors, a aruncat o privire rapidă barmanului și s-a fofilat până a ajuns înaintea mea.

— Dom'le, a zis el și ochii i-au strălucit de intenții poznașe. Mi-a făcut un semn cu mâna să-l urmez și s-a strecurat din nou afară.

Mi-am terminat băutura și l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă și pantaloni negri stătea în fața magazinului de cadouri și se uita în vitrină. M-am dus și m-am instalat lângă ea.

M-a privit din nou. Avea o față albă și obosită. Părul îi părea mai mult întunecat decât șaten închis. Și-a mutat privirea și s-a adresat vitrinei:

— Dă-mi banii, te rog. Respirația ei a format o mică pată de ceață pe vitrină.

— Trebuie să știu cine ești.

— Știi cine sunt, a spus ea încet. Câți bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe. Dă-mi-i repede. Aștept de-o veșnicie să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii și ia-o în direcția opusă.

— Nu-i așa de simplu. Mi-am asumat un risc făcând asta. Vreau cel puțin să am satisfacția de a ști ce se întâmplă în ce mă privește.

— La dracu!, a replicat ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cât mai repede!

— N-a vrut să vină. A înțeles că nici măcar n-ai vrut să vorbești cu el la telefon.

— E adevărat, a spus ea și și-a lăsat capul pe spate.

— Dar va trebui să discuți cu mine. Nu sunt așa de înțelegător ca el. Fie discuți cu mine, fie discuți cu poliția. N-ai cum să scapi de asta. Sunt detectiv particular și trebuie să-mi asigur o oarecare apărare.

— Aha, ce nostim din partea lui! A angajat un detectiv particular și așa mai departe. Vocea ei avea o ușoară notă de dispreț.

— A făcut și el ce-a putut. Nu i-a fost prea ușor să știe ce să facă.

— Despre ce vrei să discuți?

— Despre dumneata. Ce-ai făcut, unde ai fost și ce plănuiești. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

A respirat din nou înspre geamul magazinului și a așteptat ca aburii răsuflării să dispară.

— Cred că ar fi mult mai bine, a spus ea cu aceeași voce rece și goală, dacă mi-ai da banii și ai lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

— Nu.

Mi-a aruncat o altă privire piezișă și atentă. A dat nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă așa vrei. Locuiesc în blocul Granada, la două străzi spre nord, pe strada 8, apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am mașină.

— Prefer să plec singură. S-a întors brusc și s-a îndepărtat.

A mers până la colțul străzii, a traversat bulevardul și a dispărut pe stradă sub un șir de pomi. M-am dus și m-am urcat în Chryslerul meu și i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni mașina.

Granada era o clădire urâtă pe un colț. Ușa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colțul și am văzut un glob albicios cu semnul „Garaj" pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut și mirosind a cauciucul mașinilor parcate în rând. Un tânăr negru, înalt și slab, a ieșit dintr-o gheretă de sticlă și s-a uitat la Chrysler.

— Cât mă costă să-mi las aici mașina o vreme? Mă duc la etaj.

A râs dubios și a spus:

— E cam târziu, patroane, mașina trebuie spălată. Un dolar.

— Cum îndrăznești...

— Un dolar, a spus el impasibil.

Am ieșit din mașină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se află în spate, lângă toaleta bărbaților.

Am urcat la etajul șase, m-am uitat la numerele de pe uși, am ascultat liniștea și am respirat aerul plajei care venea de la capătul coridorului. Blocul părea destul de decent. În fiecare apartament locuiau câte două doamne încântate că se aflau acolo. Așa se explica dolarul dat tânărului negru înalt și slab. Un excelent judecător de caracter, băiatul ăla!

Am ajuns la ușa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc și am lovit ușor cu piciorul în ușă.

31

Purta încă paltonul gri. S-a îndepărtat de ușă și am trecut pe lângă ea intrând într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete și cu un minimum de mobilier neinteresant. Pe o măsuță, lângă fereastră, o

lampă mică arunca o lumină galbenă, ştearsă. Fereastra era deschisă.

— Ia loc şi vorbeşte, mi-a spus fata.

A închis uşa şi s-a aşezat într-un balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am aşezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat ce atârna peste o arcadă. Ducea la debara şi la baie. La capătul ei se vedea o uşă închisă. Ducea la bucătărie.

Fata şi-a încrucişat gleznele, şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului şi m-a privit pe sub genele ei lungi. Sprâncenele îi erau subțiri, arcuite şi şatene ca şi părul. Avea o față calmă, plină de taine. Nu avea chipul unei femei care acționează inutil.

— De la Kingsley mi-am făcut o cu totul altă idee despre dumneata, am spus.

Buzele i s-au încordat puțin. N-a răspuns.

— Ca şi de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de astfel de baliverne, a spus ea. Ce vrei să ştii?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că eşti la curent.

— Da. Dama din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gât, l-am împăturit şi l-am vârât în buzunar. I-am spus:

— Aşadar, sunt puțin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Ştiu că ți-ai lăsat maşina la hotelul Prescott la San Bernardino, unde l-ai întâlnit pe Lavery. Ştiu c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decât banii pe care mi i-a trimis. Nu văd de ce te-ar putea interesa viața mea.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, a spus ea cu o voce obosită. M-am gândit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Aşa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgândit. I-am cerut să plece acasă şi să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă.

— A plecat acasă şi te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara şi am stat acolo câteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămână. Apoi la Pasadena. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

A ezitat puţin şi a spus:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu, după ce-am plecat de acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan?

Vocea i-a devenit uşor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvânt. N-ai ştiut că va fi foarte neliniştit?

— Oh, te referi la soţul meu, a spus ea rece. Am fost foarte neliniştită în ce-l priveşte. Avea să creadă că sunt în Mexic, nu-i aşa? Cât priveşte planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viaţa mea devenise un balamuc fără ieşire. Trebuia să fiu undeva singură şi să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake, încercând, de asemenea, să lămureşti lucrurile de una singură. Nu-i aşa?

S-a uitat în jos la pantofi, apoi la mine şi a dat din cap în semn de încuviinţare. Părul şaten cârlionţat i-a căzut peste obraji. A ridicat mâna stângă, a dat părul pe spate şi şi-a frecat tâmpla cu un deget.

— Se pare că am nevoie de locuri noi, a spus ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură. Un hotel, de exemplu.

— Şi cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu ştiu. De ce te-ai întors în orăşelul unde locuia Lavery?

Și-a mușcat încheietura mâinii și m-a privit lung.

— Voiam să-l văd din nou. Sunt nehotărâtă în privința lui. Nu-l iubesc și totuși poate că într-un fel îl iubesc. Nu cred c-aș dori să mă căsătoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă și locuitul prin hoteluri dubioase nu. Ți-ai trăit viața ani de zile cum ai vrut, nu-i așa?

— Trebuia să fiu singură, să lămuresc unele lucruri, a spus ea puțin disperată și și-a mușcat din nou încheietura mâinii. Fii bun, dă-mi banii și pleacă de aici.

— Firește. Imediat. Dar ești sigură că n-ai avut și un alt motiv să mergi la Little Fawn în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă.

A părut surprinsă. Dar oricine poate părea surprins.

— Dumnezeule, ce motiv să am? Idioata aia cu mutra ei inexpresivă nu însemna nimic pentru mine.

— M-am gândit că s-ar fi putut să te fi certat cu ea în legătură cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess?

A părut și mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Și-a lăsat capul pe spate și a râs fals și ireal.

— Dumnezeule, bețivul ăla cu mutra lui oribilă?! A devenit din nou serioasă. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu misterul asta?

— S-ar putea să fie un bețiv cu o mutră oribilă, am spus. Poliția însă îl bănuiește de crimă, că ar fi ucigașul soției sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Și-a umezit buzele, și-a lăsat capul într-o parte cu privirea ațintită asupra mea. Era o scenă calmă și scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului s-a strecurat în cameră și în jurul nostru.

— Nu mă mira, a spus ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Uneori se certau îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Există o posibilitate, am spus dând din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, a spus ea cu seriozitate, clătinând din cap înainte și înapoi. A fost exact cum ți-am relatat. Nimic altceva.

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i aşa?

— N-am cunoscut-o decât foarte puţin, a spus ea. Te asigur. Se ţinea de-o parte. La urma urmei...

— Nu cred că ştii, dar lucrase pe vremuri la cabinetul doctorului Almore...

A părut complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, a spus ea lent. Mi-a făcut câteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland şi fusese infirmieră la cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidenţă ciudată, a spus ea curioasă. Ştiu că l-a întâlnit pe Bill într-un bar din Riverside. Nu ştiu însă cum, sau în ce împrejurări ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci. Nu văd ce poate să însemne.

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidenţă. Se întâmplă! Poate că înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata. Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese asociată cu doctorul Almore la un moment dat, ca şi Lavery, care locuieşte peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

A reflectat la întrebare, apoi şi-a muşcat uşor buza.

— A întâlnit-o acolo, a spus ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— E normal, considerând ce fel de tip era.

— Nu cred că Chris avea de-a face cu doctorul Almore. O cunoştea pe soţia doctorului Almore. Nu cred că îl cunoştea câtuşi de puţin pe doctor. Aşa că n-avea cum s-o cunoască pe infirmiera de la cabinetul lui.

— Aşadar, nu există nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata. Cred că poţi să-ţi dai seama acum.

Am scos plicul, m-am ridicat şi i l-am pus pe genunchi. L-a lăsat acolo. M-am aşezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăţia în încurcătură, cu o notă de duritate şi amărăciune. Oamenii s-au înşelat mult asupra dumitale. Şi-au închipuit că eşti

o cretină descreierată, fără minte şi fără control. Dar s-au înşelat teribil.

S-a uitat fix la mine ridicând din sprâncene. N-a vorbit. Apoi un zâmbet şiret i-a săltat colţul gurii. A întins mâna după plic, a bătut cu el pe genunchi şi l-a pus pe masă. În tot acest timp continua să mă fixeze.

— Ai jucat excelent şi rolul damei Fallbrook, i-am spus. Când mă gândesc la asta, cred c-a fost totuşi niţel exagerat. Dar la timpul respectiv mi s-a părut perfect. Pălăria mov trebuie să fi arătat superb pe un păr blond, dar părea oribilă pe unul şaten nepieptănat, cu acel machiaj urât care avea aerul c-a fost făcut pe întuneric de cineva cu o mână scrântită, o persoană cu apucături nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci când mi-ai pus arma în mână... Ce fraier am putut să fiu!

A strâmbat din nas şi şi-a vârât mâinile în buzunarele adânci ale paltonului. A bătut cu tocul pantofului în podea.

— De ce te-ai mai întors? De ce ţi-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare?

— Îţi închipui că l-am împuşcat pe Chris Lavery?, a spus ea calmă.

— Nu-mi închipui. O ştiu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să ştii?

— Nu mai contează, am spus.

A râs, un râs ascuţit şi rece.

— Avea toţi banii mei, îmi golise poşeta. A luat până şi mărunţişul. D-asta m-am întors. Nu exista nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul şi sticla de lapte. Oamenii îşi pierd capul în astfel de situaţii. Dar nu l-am omorât şi nu văd de ce aş fi făcut-o. E mult mai sigur să-ţi păstrezi capul.

— Înţeleg, am spus, aşa că l-ai împuşcat cu o seară mai înainte. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, nu că ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu păr negru şi cu amice găsesc uneori timp seara să se bărbierească înainte de-a merge la culcare, nu-i aşa?

—Am auzit de asemenea lucruri, a spus ea aproape veselă. Şi ce-ai de gând să faci acum?

— Eşti o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mâna poliţiei. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. A zvârlit cuvintele aproape ritmat. Te întrebi de ce ţi-am dat revolverul fără cartuşe? De ce nu? Aveam un altul în poşetă, ca ăsta.

Mâna ei dreaptă a ieşit din buzunarul paltonului şi s-a îndreptat spre mine.

I-am rânjit. Nu cred că era cel mai sincer rânjet de pe lume, dar era un rânjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă şi o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povesteşte detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenţia de a-l împuşca imediat după aceea. Îşi pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împuşcă pe detectiv. Atât doar că ucigaşul n-o face. Se întâmplă întotdeauna ceva care să împiedice crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reuşit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, a spus ea încet, înaintând uşor spre mine pe covor. Să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ţi spun nimic, că nu se petrece nimic, că te împuşc...

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pare să-ţi fie frică, spuse ea şi îşi linse încet buzele, îndreptându-se spre mine foarte discret fără ca paşii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus mințind. E mult prea târziu, prea multă linişte, fereastra e deschisă şi revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul până la stradă e prea lung şi nu ştii să tragi cu arma. Ai să ratezi, probabil. Cum l-ai ratat şi pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te!, a spus ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. M-a împuns cu arma în piept. Uite, aşa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniştit. Ridică mâinile până la umeri şi nu te mişca. Dacă te mişti câtuşi de puţin, te împuşc.

Mi-am ridicat mâinile până la umeri. M-am uitat la armă. Limba mi se îngroşase, dar o mai puteam mişca.

M-a percheziționat cu mâna stângă, dar n-a găsit niciun revolver asupra mea. A coborât mâna și și-a mușcat buza, uitându-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, mi-a spus ea la fel de politicoasă, de parcă am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă aproape în tot ce faci, am spus. Hotărât, nu știi să manevrezi arma. Ești mult prea aproape de mine și, detest să menționez, dar mai e și amănuntul cu piedica armei care e încă trasă. Și de asta ai uitat.

Așa că s-a apucat să facă două lucruri în același timp: un pas lung înapoi, după care a cercetat cu degetul mare siguranța, fără să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple, pentru care nu era nevoie decât de o secundă. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că-i anticipam gândurile. Clipa de confuzie a zăpăcit-o.

A scos un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborât mâna dreaptă și i-am bușit fața de pieptul meu. Am lovit-o cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma i-a sărit din mână și a căzut pe podea. Fața i s-a zbătut, vârâtă în pieptul meu și cred c-a vrut să țipe.

Apoi a încetat să mai încerce să mă lovească cu piciorul și și-a pierdut complet echilibrul. Mâinile ei m-au atacat ca niște gheare. Am apucat-o de încheietura mâinii și am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decât ea. Așa că s-a hotărât să se lase moale și întregul trup i-a alunecat din mâna mea care îi ținea capul. A început să cadă și a trebuit să mă aplec și eu după ea.

Am auzit vag zgomotele luptei noastre pe podeaua de lângă sofa, răsuflări forțate, iar dacă o stinghie din podea a trosnit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdea trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur și n-am avut timp să reflectez la problemă. O siluetă s-a înălțat brusc în stânga, în afara razei mele vizuale. Mi-am dat seama că era un bărbat, un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena a explodat în foc și beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc și beznă și, puțin înainte de beznă, un sentiment acut de greață.

32

Miroseam a gin. Dar nu discret, ca atunci când aş fi băut patru sau cinci pahare într-o dimineaţă de iarnă ca să mă pot scula din pat, ci ca atunci când Oceanul Pacific ar fi fost gin curat şi m-aş fi aruncat în el de pe ţărm. Ginul era în păr, pe sprâncene şi sub bărbie. Era pe cămaşă. Miroseam a broaşte moarte.

Eram fără haină şi zăceam pe spate alături de sofa, pe covorul cuiva, uitându-mă la un tablou înrămat. Rama era din lemn poleit, moale şi ieftin şi arăta o parte dintr-un viaduct enorm de înalt şi de un galben aprins, peste care trecea o locomotivă neagră şi lucioasă care trăgea după ea un tren de un albastru de Prusia. Printr-una din arcadele măreţe ale viaductului se zărea o plajă galbenă, ticsită de oameni culcaţi la soare şi de umbrele de plajă în dungi. În apropiere se aflau trei fete cu parasolare de hârtie, una din ele îmbrăcată în roşu deschis, alta în albastru palid, iar cea de-a treia în verde. În spatele plajei era un golf rotund, mai albastru decât avea dreptul să fie vreodată un golf. Era năpădit de soare, pătat şi presărat cu pânze albe. După intrarea golfului se ridicau trei şiruri de munţi în trei culori contrastante: arămiu, auriu şi lavandă.

La baza tabloului era scris cu litere de tipar:

VIZITAŢI RIVIERA FRANCEZĂ CU TRENUL ALBASTRU.

Nici nu se putea un moment mai potrivit ca să pomeneşti de aşa ceva.

Am întins mâna obosit şi mi-am pipăit ceafa. Am simţit-o însângerată. M-a trecut un fior de durere în clipa când am atins-o şi fiorul s-a transmis până în călcâie. Am gemut, am transformat geamătul în mârâit, din mândrie profesională, sau ce mai rămăsese din ea. M-am întors încet, cu grijă şi m-am uitat la piciorul unui pat ce fusese coborât din perete. Unul din cele două, celălalt fiind încă sus. Modelul desenului de pe rama de lemn îmi era cunoscut. Tabloul atârnase deasupra sofalei şi eu nici măcar nu-l privisem.

Când m-am întors, o sticlă pătrată de gin s-a rostogolit de pe pieptul meu şi a căzut pe podea. Era transparentă ca apa şi era goală. Nu putea să fi fost prea mult gin în acea sticlă.

M-am ridicat în genunchi şi am stat în patru labe o vreme, răsuflând ca un câine care nu-şi poate termina masa, dar nici n-are chef s-o abandoneze. Mi-am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, aşa că m-am ridicat în picioare şi am descoperit că nu aveam pantofi.

Pantofii erau lângă perete, arătând cât pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrânisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsea în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ţi aminteşti, am spus. Într-o zi, ai să-ţi aminteşti totul. Şi n-are să-ţi placă.

Am văzut lampa de pe masa de lângă sofa. Apoi sofaua mare şi verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întâmplă întotdeauna câte ceva. Cui i-am spus astea? Unei fete cu o armă. O fată cu o faţă albă şi păr şaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem şi nimic altceva. Pe gât avea vânătăi întunecate. Gura îi era deschisă şi limba umflată o umplea şi mai dădea şi pe dinafară. Ochii i se holbaseră şi albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol, patru zgârieturi furioase rânjeau roşii în contrast cu albeaţa trupului. Zgârieturi adânci şi furioase lăsate de patru unghii mânioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era şi paltonul meu acolo. L-am tras afară şi l-am îmbrăcat. Ceva a foşnit sub degete în grămada de haine. Am scos din palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sunt toţi acolo. Nu prea aveam altceva ce să sper.

Am păşit încet pe vârful picioarelor, ca şi cum aş fi călcat pe gheaţă foarte subţire. M-am aplecat să mă frec în dosul genunchiului şi atunci m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul sau capul?

Pe coridor au răsunat paşi grei şi un zgomot înfundat de voci. Paşii s-au oprit. O mână brutală a bătut în uşă.

Am rămas pe loc rânjind la uşă, cu buzele întinse peste dinţi. Am aşteptat ca cineva să deschidă uşa şi să intre. Au încercat clanţa, dar nimeni n-a intrat. Ciocăniturile au reînceput şi s-au oprit. Vocile au început să bombăne. Paşii s-au îndepărtat. M-am întrebat cât avea să dureze până când intendentul va sosi cu un *paspartout*. Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera Franceză.

M-am dus la draperia veche, am tras-o şi am văzut un coridor scurt ce ducea la camera de baie. Am intrat şi am aprins lumina. Pe jos, două carpete, un covoraş de baie aşezat pe marginea căzii şi o fereastră jivrată în colţul odăii. Am închis uşa şi am rămas la marginea căzii, de unde am ridicat fereastra. Eram la etajul şase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul m-am uitat afară în beznă la o porţiune strâmtă a străzii cu pomi. Am privit de jur împrejur şi am observat că fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Până şi o capră obeză ar fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular snopit bine putea s-o facă, şi dacă da, care avea să fie răsplata.

În spatele meu, o voce oarecum distantă şi înfundată părea să recite litania poliţailor: „Deschide sau dobor uşa cu piciorul!" I-am rânjit vocii cu dispreţ. N-aveau să doboare uşa cu piciorul, fiindcă doborâtul unei uşi provoacă dureri la picior. Iar poliţiştii au o mare slăbiciune pentru picioarele lor. Picioarele lor fiind singurul lucru pentru care au slăbiciune.

Am înşfăcat un prosop de pe raft, am tras cele două părţi ale ferestrei şi m-am strecurat pe pervaz. M-am avântat spre pervazul de alături, ţinându-mă de fereastra deschisă. Aş fi reuşit cu un oarecare efort să împing în jos fereastra de alături, dacă n-ar fi fost zăvorâtă pe dinăuntru. Dar era zăvorâtă. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit până la Reno. Am înfăşurat prosopul pe mâna stângă şi am vârât mâna înăuntru ca să

răsucesc zăvorul. Jos pe stradă a trecut o maşină, dar nimeni n-a strigat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă şi m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul mi-a căzut din mână şi a fluturat în beznă, aterizând pe o peluză strâmtă între cele două aripi ale clădirii.

M-am căţărat pe fereastra celeilalte camere de baie.

33

Am coborât şi am bâjbâit prin întuneric, căutând uşa. Am deschis-o şi am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvăluind un dormitor cu două paturi de o persoană, făcute, dar fără ocupanţi.

Nu erau paturi de perete. Mă aflam într-un apartament mai mare. Am trecut pe lângă paturi până am ajuns la o uşă care dădea în camera de zi. Ambele odăi erau închise şi miroseau a stătut. Mi-am croit drum până la o lampă şi am răsucit comutatorul. Mi-am plimbat un deget pe marginea unei mese de lemn. M-am ales cu un strat subţire de praf, aşa cum se strânge chiar şi în camerele cele mai curate când sunt încuiate.

Camera avea o masă de sufragerie, un fotoliu de ascultat radioul, un raft de cărţi, o bibliotecă mare plină de romane legate şi cu copertele încă pe ele, o comodă înaltă din lemn întunecat, având pe ea un sifon şi o carafă de cristal cu whisky şi patru pahare cu dungi, aşezate cu gura în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături, într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel şi o femeie, ambii cu chipuri rotunde, sănătoase şi ochi veseli, care mă priveau de parcă nu le păsa că eram acolo.

Am mirosit whisky-ul. Era scotch şi am băut nitel. Ca urmare, capul a început să mă doară şi mai tare, dar restul corpului s-a simţit mai bine. Am aprins lumina în dormitor şi m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine

bărbăteşti făcute la comandă, o mulţime de haine. Eticheta croitorului din buzunarul interior al hainei m-a informat că numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la comodă, am scormonit puţin prin ea şi am dat de o cămaşă albastră, moale, care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe a mea, m-am spălat pe faţă şi pe piept, apoi mi-am curăţat părul cu un prosop umed şi am îmbrăcat cămaşa albastră. Am turnat din plin din loţiunea de păr a domnului Talbot şi mi-am folosit pieptenele ca să-mi pun părul în ordine. A gin nu mai miroseam decât vag, dacă mai miroseam.

Nasturele de sus al cămăşii nu intra în butonieră, aşa c-am răscolit din nou prin comodă unde am dat de o cravată de un albastru închis, din mătase creponată, pe care am înnodat-o în jurul gâtului. Mi-am pus paltonul la loc şi m-am privit în oglindă. Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru ora aceea din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atât de pedantă ca domnul Talbot, după cum arătau hainele.

Mi-am răvăşit puţin părul, mi-am strâns cravata, m-am întors la sticla de whisky şi am făcut ce-am putut în privinţa aspectului meu de om treaz. Am aprins una din ţigările domnului Talbot şi am sperat că doamna şi domnul Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine decât mine. Am sperat să apuc să mă întorc şi să-i vizitez.

M-am dus în camera de zi, cea care dădea pe coridor, am deschis uşa şi m-am aplecat prin deschizătură în timp ce fumam. N-am crezut că tentativa mea avea să reuşească. Socoteam că, rămânând acolo, poliţia avea să descopere cum am scăpat şi planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat a tuşit pe coridor şi mi-am scos capul şi mai mult. Am observat că mă privea. S-a îndreptat spre mine rapid. Era un om de statură mică şi cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliţie călcată recent. Avea păr roşcat şi ochii de un bronz-roşcat.

Am căscat şi am spus plictisit:

— Ce se întâmplă?

— Nişte probleme alături. Aţi auzit ceva?

— Mi s-a părut c-am auzit pe cineva bătând la uşă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam târziu, a zis el.

— Chestie de opinie. Aşadar, sunt probleme alături?

— O femeie. O cunoaşteţi?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, a spus el. Ar trebui s-o vedeţi acum... Şi-a dus mâinile la gât, şi-a bulbucat ochii şi a înghiţit neplăcut. Deci n-aţi auzit nimic?

— Nimic, cu excepţia bătăii în uşă.

— Mda. Şi cum vă numiţi?

— Talbot.

— Doar o clipă, domnule Talbot. Aşteptaţi aici o clipă.

S-a îndepărtat pe coridor şi s-a aplecat în deschizătura unei uşi prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent, omul din apartamentul de alături e aici.

Un om înalt a ieşit afară şi a rămas pe loc, uitându-se la mine. Un om înalt, cu păr ruginiu şi ochi foarte albaştri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriaşul de alături. Se numeşte Talbot.

Degarmo s-a uitat direct la mine, dar nimic în ochii lui albaştri, acizi, nu arăta că m-ar fi văzut mai înainte. A înaintat liniştit pe coridor, m-a împuns în piept cu mâna şi m-a împins îndărăt în cameră. Când eram la vreo doi metri de uşă, a spus peste umăr:

— Shorty, vino încoace şi închide uşa.

Poliţistul scund a intrat şi a închis uşa.

— Ce surpriză, a spus Degarmo indolent. Ţine-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty şi-a deschis brusc tocul negru al pistolului şi într-o secundă avea arma în mână. S-a lins pe buze.

— Aha, a zis el încet, fluierând puţin. Cum de-ai ştiut, domnule locotenent?

— Ce să ştiu?, l-a întrebat Degarmo cu ochii aţintiţi asupra mea. Ce te gândeai să faci amice, să cobori să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, a zis Shorty, un criminal obsedat sexual. I-a smuls hainele, apoi a strangulat-o cu mâinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai ştiut?

Degarmo nu i-a răspuns. A rămas pe loc, balansându-se puțin pe călcâie, cu o expresie goală și dură de granit.

— Sigur, el e criminalul, a spus Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost aerisită de multe zile. Și uită-te la praful de pe rafturile alea de cărți. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin... Stai să mă uit o clipă, îmi dai voie, domnule locotenent?

A alergat din cameră în dormitor. L-am auzit răscolind. Degarmo a rămas impasibil.

Shorty s-a întors.

— A intrat pe fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Și pute îngrozitor a gin acolo. Mai ții minte cum mirosea celălalt apartament a gin când am intrat înăuntru? Uite cămașa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

A ridicat cămașa în sus. Aerul s-a parfumat imediat. Degarmo s-a uitat în gol, apoi a pășit înainte, mi-a deschis violent paltonul și a privit cămașa pe care o purtam.

— Știu ce-a făcut, a zis Shorty. A furat una din cămășile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda. Degarmo și-a ținut mâna pe pieptul meu, apoi a lăsat-o să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aș fi fost un buștean.

— Percheziționează-l, Shorty.

Shorty a alergat în jurul meu pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, a zis el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, a spus Degarmo. E arestatul nostru dacă sosim la post înaintea lui Webber. Idiotul de Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, a zis Shorty, plin de îndoieli. Se zice c-ai fost suspendat, sau așa ceva.

— Și ce-am pierdut?, a întrebat Degarmo.

— Eu, unul, pot să-mi pierd uniforma, a zis Shorty.

Degarmo l-a privit plictisit. Polițistul scund a roșit, iar ochii lui aurii-roșcați au devenit nervoși.

— În regulă, Shorty, du-te și cheamă-l pe Reed.

Poliţistul scund s-a lins pe buze.

— Spune-mi ce să fac, domnule locotenent, şi sunt omul dumitale. Nu trebuie neapărat să ştiu c-ai fost suspendat.

— O să-l luăm jos doar noi doi, a spus Degarmo.

— Sigur.

Degarmo m-a împuns în bărbie cu degetul.

— Un criminal obsedat sexual, a spus el calm. Asta-i bună!

Mi-a zâmbit răutăcios, mişcând doar colţurile gurii lui late şi brutale.

34

Am ieşit din apartament şi am luat-o în direcţia opusă apartamentului 618. Lumina răzbătea încă pe uşa deschisă. Doi poliţişti în civil stăteau în faţa uşii şi fumau cu ţigările ascunse în palmă, de parcă ar fi bătut vântul. Din apartament se auzeau voci discutând aprins.

Am dat colţul coridorului şi am ajuns în faţa liftului. Degarmo a deschis uşa de serviciu de lângă lift şi am început să coborâm, etaj după etaj, treptele de ciment care răsunau. În holul de la parter, Degarmo s-a oprit, a pus mâna pe clanţă şi a ascultat. S-a uitat peste umăr.

— Ai maşină?, m-a întrebat el.

— E în garajul din subsol.

— Bună idee.

Ne-am continuat drumul în jos până am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slăbănog a ieşit din micul lui birou şi i-am dat tichetul primit. Pe furiş, tânărul a aruncat o privire uniformei de poliţist purtată de Shorty. N-a spus nimic. A arătat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul maşinii. M-am suit alături de el, iar Shorty s-a aşezat în spate. Am urcat rampa şi am ajuns în aerul rece şi umed al nopţii. O maşină mare cu două semnalizatoare pe acoperiş s-a îndreptat spre noi de la câteva

străzi depărtare. Degarmo a scuipat pe fereastră şi a luat-o în direcţia opusă.

— Trebuie să fie Webber. A întârziat din nou la înmormântare. De data asta i-am făcut figura, Shorty.

— Nu-mi prea place chestia, domnule locotenent, pe bune că nu-mi place.

— Nu-ţi pierde curajul, fiule, s-ar putea să ajungi din nou la secţia de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujbă, a spus Shorty.

Curajul îl părăsea repede.

Degarmo a condus în forţă vreo zece străzi, apoi a încetinit niţel. Shorty a spus încurcat:

— Bănuiesc că îţi dai seama ce faci, domnule locotenent, pentru că ăsta nu-i drumul spre comisariat.

— E adevărat, a spus Degarmo, nici n-a fost vreodată.

A încetinit mult şi a ajuns pe o stradă rezidenţială cu case mici, identice, aşezate pe parcele mici, identice. A frânat uşor, a tras maşina la trotuar, cam pe la jumătatea străzii. Şi-a aruncat un braţ peste spătar şi a întors capul spre Shorty.

— Crezi că individul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Nu cred, a zis Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E una în buzunarul din stânga al maşinii, am spus.

Shorty a bâjbâit după ea, am auzit un zgomot metalic, apoi a apărut raza albă a lanternei.

— Uită-te atent la ceafa lui, a spus Degarmo.

Raza de lumină s-a deplasat uşor apoi s-a oprit. Am auzit răsuflarea poliţaiului scund din spatele meu şi am simţit-o pe ceafă. Ceva mi-a atins umflătura de pe cap. Am gemut. Lumina s-a stins şi întunericul de pe stradă a năvălit din nou înăuntru.

— Bănuiesc c-a fost adus în stare de inconştienţă de o lovitură, domnule locotenent. Nu mai înţeleg nimic.

— Ca şi femeia, a spus Degarmo. Nu se vede bine, dar umflătura e acolo. A fost lovită ca să poată fi dezbrăcată şi zgâriată înainte de-a fi ucisă. Aşa, ca zgârieturile să sângereze. Apoi a fost strangulată. Iar toate astea n-au făcut nici

cel mai mic zgomot. De ce să facă? În apartament nu există telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde să știu? Un individ a telefonat și a spus că o femeie a fost asasinată în blocul Granada, în apartamentul 618, pe strada 8. Reed căuta un fotograf când ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea voce groasă, ca și cum și-ar fi ascuns-o. N-a lăsat niciun nume.

— Perfect, a spus Degarmo. Dacă ai fi omorât femeia, cum ai fi plecat de acolo?

— Aș fi ieșit pe ușă, a spus Shorty. De ce nu? Aha!, urlă el la mine brusc, ia spune, de ce n-ai ieșit pe ușă?

Nu i-am răspuns. Degarmo a spus impasibil:

— Nu te-ai fi cățărat pe fereastra unei camere de baie de la etajul șase, iar apoi n-ai fi dat buzna printr-o altă fereastră într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimerești peste niște oameni dormind, nu-i așa, Shorty? N-ai fi pretins că ești locatarul apartamentului și nu ți-ai fi pierdut o groază de timp cu chematul poliției, nu-i așa? La naiba, fata putea să zacă acolo o săptămână întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i așa, Shorty?

— Nu cred, a zis Shorty precaut. Nu cred c-aș mai fi telefonat. Doar că maniacii ăștia sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu-s oameni normali, ca noi. Criminalul putea să fi avut un complice, iar acesta să-l fi bușit ca să-și piardă cunoștința și să-l lase drept fraier la locul crimei.

— Nu-mi spune că te-ai gândit la toate astea de unul singur, a mârâit Degarmo. Stăm aici și tipul care știe toate răspunsurile stă și el cu noi și nu scoate un cuvânt. Și-a întors spre mine capul lui mare și m-a fixat cu privirea. Ce făceai acolo?

— Nu mai țin minte. Se pare că lovitura de la ceafă m-a năucit.

— Te-ajutăm noi să-ți amintești, a spus Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la câțiva kilometri de aici, unde e liniște și ai să te poți uita la stele ca să-și amintești. Te asigur c-ai să primești...

— Nu spune așa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la comisariat și să ne ținem de reguli.

— La dracu cu regulile!, a spus Degarmo. Îmi place tipul. Vreau să am o discuție lungă și dulce cu el. Tre' doar să-l împingi un pic, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, a spus Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la comisariat.

— Nu te oprește nimeni, fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty a rămas tăcut o clipă.

— În regulă, a spus el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. A deschis ușa mașinii și a ieșit pe trotuar. Cred că știi că va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, a spus Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data următoare când înghite un hamburger, spune-i să mă aștepte.

— Nu mai înțeleg absolut nimic, a spus polițaiul cel scund. A trântit ușa mașinii. Degarmo a pornit motorul și până să ajungă la capătul străzii avea deja șaizeci de mile pe oră. După alte două străzi, atinsese șaptezeci și cinci. A încetinit când a ajuns la bulevard, a apucat-o spre răsărit și a început să conducă cumpătat, cu viteza legală. Câteva mașini întârziate au trecut pe lângă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineții timpurii.

După o vreme, am ieșit din oraș și Degarmo mi-a spus calm:

— Vorbește. Poate ne înțelegem.

Mașina a ajuns la vârful unei pante lungi și a început să coboare prin curțile ca niște parcuri ale Spitalului Veteranilor. Lămpile electrice cu trei brațe erau nimbate din cauza ceții ce se lăsase în timpul nopții. Am început să vorbesc.

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară și mi-a spus c-a primit vești de la soția lui la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent niște bani. Sugestia lui a fost ca eu să mă duc și s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice și că voi fi la restaurantul „Păunul", între strada 8 și Arguello, timp de cincisprezece minute după fiecare oră fixă. La orice oră.

Degarmo a spus încet:

— Trebuia s-o întindă şi asta înseamnă ca avea un motiv serios, cum ar fi, de pildă, o crimă.

Şi-a ridicat mâinile încet, apoi le-a lăsat la loc pe volan.

— M-am dus acolo la câteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus că-şi vopsise părul şaten. A trecut pe lângă mine ieşind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decât într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză şi putea să nu semene cu ea. A trimis un băieţaş mexican să mă cheme afară. Voia banii, dar n-avea chef de discuţie. Voiam să aflu ce s-a întâmplat cu ea. În cele din urmă a înţeles că va trebui să discute, aşa că mi-a spus că stă în blocul Granada. Mi-a cerut s-o aştept zece minute înainte de-a o urma.

— Timp destul ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sunt sigur c-a fost vârâtă în el. Nu dorea să vin sus în camera ei şi nu dorea să vorbească. Şi totuşi, ar fi trebuit să ştie c-aveam să-i cer o explicaţie oarecare înainte de a-i da banii, aşa încât refuzul ei putea să fi fost trucat ca să cred că avea control asupra situaţiei. Ştia să joace roluri. Am descoperit-o pe pielea mea. În orice caz, m-am dus şi am discutat. Tot ce mi-a spus n-avea sens până am ajuns la secvenţa cu împuşcarea lui Lavery. Atunci a început să aibă sens – şi încă prea mult. I-am spus că intenţionam s-o dau pe mâna poliţiei.

Westwood Village, cu excepţia unei staţii de benzină, deschisă toată noaptea, ca şi a câtorva ferestre îndepărtate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric şi se îndepărta de noi spre nord.

— Aşa c-a scos o armă, am spus. Cred c-avea intenţia s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine şi am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, şi m-a pocnit în cap. Când m-am trezit din leşin, crima fusese comisă.

— Ai apucat să-l vezi pe cel care te-a pocnit?, m-a întrebat Degarmo încet.

— Nu. Am simţit sau am văzut pe jumătate că era un bărbat – încă unul vânjos. Iar asta în timp ce zăceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben cu verde şi i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme astă-seară.

Degarmo s-a uitat la fular. L-a ridicat sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiți prea repede. Îți sare în ochi de la prima privire. Kingsley, așadar! Asta-i bună! Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cineva a bătut la ușă. Eram încă amețit, nu prea conștient și puțin speriat. Fusesem stropit cu gin, pantofii și haina îmi fuseseră scoase și probabil puteam și arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forța o femeie și apoi ar fi strangulat-o. Așa c-am ieșit pe fereastra camerei de baie, m-am cățărat cât am putut, iar restul îl cunoști.

— De ce n-ai rămas liniștit în apartamentul în care ai intrat?

— La ce bun? Cred că și un polițist din Bay City ar fi descoperit după o vreme cum am ajuns acolo. Șansa mea ar fi fost să plec înainte de-a se descoperi cadavrul. Dacă nu era nimeni acolo, aveam o șansă să ies din clădire.

— Nu cred, a zis Degarmo. Dar știu de ce n-ai avut mult de pierdut când ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce a omorât-o Kingsley, dacă el a omorât-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înșela, îi provoca o groază de neplăceri, îi punea slujba în primejdie, iar acum mai omorâse și pe cineva. De asemenea, ea controla banii și Kingsley dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut că soția lui, cu toți banii ei, ar fi putut să scape basma curată și la urmă să râdă de el. Dacă nu ieșea basma curată și ajungea la închisoare, banii ei îi rămâneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorțeze ca să scape de ea. Deci sunt destule motive pentru a comite o crimă. Mai era și posibilitatea de-a face din mine țapul ispășitor. N-avea să țină, dar avea să creeze confuzie și amânări. Dacă asasinii n-ar crede că vor reuși să scape de bănuieli, foarte puține crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie și altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou. Chiar dacă soțul s-a dus s-o vadă, totuși s-ar putea să fie altcineva. Cineva care să-l fi putut omorî și pe Lavery.

— Dacă vrei să vezi lucrurile în felul ăsta...

— Nu-mi place în niciun fel, a spus el şi a întors capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muştruluiala de la comisia poliţiei. Dacă nu-l rezolv, voi spune adio oraşului. Ai zis că sunt prost? Perfect, sunt prost! Unde ai spus că locuieşte Kingsley? Ştiu ceva: să-i fac pe oameni să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord până la poalele dealurilor. Pe stânga, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar ştiu cum sunt numerele caselor.

Mi-a înapoiat fularul galben cu verde.

— Ţine-l în buzunar, până o să i-l arătăm.

35

Era o casă albă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În faţa ferestrelor de jos, de la intrare, se aflau grilaje de fier forjat. O peluză netedă se întindea până la uşa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo s-a dat jos din maşină, a luat-o de-a lungul peluzei şi s-a uitat la aleea care ducea la garaj. A înaintat pe alee şi colţul casei l-a ascuns privirii. Am auzit zgomotul unei uşi de garaj care se ridica, apoi o bufnitură când a coborât. Degarmo a reapărut în colţul casei, a clătinat din cap în direcţia mea şi a luat-o pe peluză spre intrarea principală. A apăsat cu degetul mare pe butonul soneriei, a scos o ţigară din buzunar şi a pus-o în gură.

S-a întors de la uşă ca să-şi aprindă ţigara şi flacăra chibritului i-a săpat dâre adânci pe faţă. După o vreme s-a făcut lumină în spaţiul de deasupra uşii. Fereastra de observaţie din uşă s-a deschis. L-am văzut pe Degarmo cum îşi arată insigna de poliţist. Încet şi prudent, uşa s-a deschis. Degarmo a intrat.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina s-a aprins în dosul unor ferestre, apoi s-a stins din nou. Degarmo a ieşit din casă

şi, în timp ce se îndrepta spre maşină, lumina de deasupra uşii s-a stins şi întreaga casă s-a cufundat din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo a rămas lângă maşină, fumând şi uitându-se la colţul străzii.

— În garaj e o maşină mică, a spus el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spune că nu l-au văzut de azi-dimineaţă. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-au spus adevărul. Webber şi un tip de la serviciul de amprente au fost acolo azi după-amiază târziu şi pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie Kingsley?

— Oriunde, am spus. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci să vorbeşti mai întâi cu amica lui. Se numeşte Adrienne Fromsett şi locuieşte în Bryston Tower, pe Sunset Place. În centru, departe de aici, lângă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă?, m-a întrebat Degarmo, strecurându-se la volan.

— Se ocupă de secretariat la birou şi de el în afară de birou. Dar nu e o funcţionară proastă. E deşteaptă foc şi are stil.

— În situaţia în care se află va avea nevoie de amândouă, a spus Degarmo. A condus pe Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci şi cinci de minute am sosit în faţă la Bryston Tower, o clădire de stuc alb, cu lămpi ornamentale în curtea din faţă, plină de curmali înalţi. Intrarea era în formă de L pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg şi pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stil Ali Baba, destul de încăpătoare pentru a vârî înăuntru tigri. La un birou şedea un funcţionar de noapte cu una din acele mustăţi care îţi rămân sub unghii.

Degarmo a trecut val-vârtej pe lângă biroul lui, îndreptându-se spre liftul în faţa căruia stătea pe un scaun un bătrân obosit, aşteptând vreun client. Funcţionarul a lătrat la Degarmo ca un câine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine aţi dori să vedeţi?

Degarmo s-a sucit pe călcâie şi l-a privit cu uimire.

— A zis cumva „aţi dori"?

— Da, dar nu-i din vina lui. Există o astfel de expresie, am spus.

Degarmo s-a lins pe buze.

— Ştiu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o ţin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la şapte-şaisprezece. Ai vreo obiecţie?

— Sigur, a răspuns glacial funcţionarul. Nu anunţăm oaspeţii la... – a ridicat braţul şi l-a întors elegant pentru a se uita la ceasul de mână – la ora patru şi douăzeci şi trei de minute dimineaţa.

— Asta mi-am spus şi eu, a răspuns Degarmo. Aşa că n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Şi-a scos insigna din buzunar şi a ridicat-o astfel încât lumina să se răsfrângă pe emailul albastru cu auriu. Sunt locotenent de poliţie.

Funcţionarul a dat indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine să vă anunţ. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo şi domnul Marlowe.

— 716. Asta înseamnă domnişoara Fromsett. O clipă...

A păşit în dosul unui paravan de sticlă. L-am auzit vorbind la telefon şi apoi, după o pauză destul de lungă, s-a întors şi a dat din cap.

— Domnişoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— E o mare uşurare, a spus Degarmo. Şi nu-ţi mai bate capul să-l informezi şi pe intendentul clădirii ori să-l trimiţi sus. Sunt alergic la intendenţi.

Funcţionarul a zâmbit vag şi rece şi am intrat în lift.

Etajul şapte era răcoros şi liniştit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am ajuns în cele din urmă la o uşă cu numărul 716 scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lângă uşă, un buton ivoriu. Degarmo a apăsat pe el, în apartament au răsunat bătăi ca de pendulă şi uşa s-a deschis.

Domnişoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. Purta papuci mici de casă cu ciucuri şi tocuri înalte. Părul îi atârna degajat şi atrăgător. Îşi ştersese crema de pe faţă şi folosise doar puţin fond de ten.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat într-o cameră cam strâmtă. Pe pereţi erau multe oglinzi ovale superbe. Odaia avea mobilă stil, cenuşie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea o mobilă obişnuită. Domnişoara Fromsett s-a aşezat pe un mic fotoliu delicat, s-a aplecat pe spate şi a aşteptat ca cineva să vorbească.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus. Îl căutăm pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar fi.

Mi-a vorbit fără să mă privească.

— E ceva urgent?

— Da, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem să ştim unde e Kingsley, cucoană, a spus Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia l-a privit cu o totală lipsă de expresie. S-a uitat la mine şi a spus:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întâmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întâlnit-o, aşa cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutăm. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Când m-am trezit din leşin, femeia fusese omorâtă.

— Omorâtă?

— Omorâtă.

Şi-a închis ochii frumoşi şi colţurile gurii s-au strâns. Apoi s-a ridicat cu o mişcare bruscă din umeri, s-a apropiat de o măsuţă cu suprafaţa de marmură şi cu picioare delicate. A luat o ţigară dintr-o cutie mică de argint sculptat, a aprins-o şi s-a uitat în jos la măsuţă. Flacăra chibritului din mână a tremurat tot mai lent până s-a stins şi atunci l-a pus într-o scrumieră. S-a întors şi s-a aşezat cu spatele la măsuţă.

— Presupun c-ar trebui să plâng, sau mai ştiu eu ce, a zis ea. Nu cred că am nici cea mai mică reacţie la ce s-a întâmplat.

— Nu mă interesează reacţiile dumitale, a spus locotenentul. Ne interesează unde e Kingsley. Poţi să ne spui sau

nu? Indiferent de ce faci, scuteşte-ne de teatru. Te-ai hotărât ce-ai de gând să faci?

— Locotenentul e de la poliţia din Bay City?, m-a întrebat ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnişoara Fromsett s-a întors spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreţ.

— În acest caz nu are mai mult drept să fie aici, decât orice alt mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo a privit-o ameninţător. A rânjit, a traversat camera şi şi-a întins picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Mi-a făcut un gest cu mâna.

— În regulă. Încearcă-ţi norocul cu ea. Am să obţin tot ajutorul de care am nevoie de la poliţie, dar până am să ajung să le explic, au să treacă săptămâni.

— Domnişoară Fromsett, dacă ştii unde e sau unde s-a pregătit să plece, am să te rog să ne spui, am zis. Înţelegi că trebuie găsit?

— De ce trebuie?

Degarmo şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Dama asta are haz. Poate c-ar trebui să ţinem secret faţă de el împrejurarea că soţia lui a fost omorâtă.

— Are mai mult decât haz, am spus.

Degarmo a devenit serios şi şi-a muşcat degetul mare. A examinat-o cu obrăznicie din cap până în picioare.

— Doar pentru a-l informa?, a spus ea.

Am scos fularul galben şi verde din buzunar, l-am scuturat şi i l-am arătat.

— Acest fular a fost găsit în apartamentul unde a fost omorâtă. Cred că l-ai mai văzut.

S-a uitat la fular, apoi la mine, lipsită de expresie.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata, domnule Marlowe, mai ales după ce n-ai fost un detectiv foarte priceput, a zis ea.

— Am mare nevoie de încredere şi sper s-o obţin. În ce priveşte priceperea mea, nu ştii despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, a zis Degarmo. N-aveţi nevoie decât de nişte acrobaţi care să vă urmeze. Iar în clipa de faţă...

Femeia l-a întrerupt, ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorâtă?

— A fost strangulată, apoi dezbrăcată şi zgâriată.

— Derry nu-i capabil de aşa ceva, a spus ea liniştită.

Degarmo a pufnit dispreţuitor.

— Nimeni nu ştie ce-are să facă altul, cucoană. Orice poliţist ştie asta.

Femeia a refuzat să-l privească. Cu aceeaşi voce calmă m-a întrebat:

— Vrei să ştii unde m-am dus după ce-am plecat de la apartamentul dumitale şi dacă m-a condus acasă... asta vrei să ştii?

— Da.

— Pentru că dacă-i aşa, n-ar fi avut destul timp să meargă la plajă şi s-o omoare. Asta-i problema?

— O mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasă, a spus ea încet. A luat un taxi pe Hollywood Boulevard, cam la cinci minute după ce-am părăsit locuinţa dumitale. Nu l-am mai văzut de atunci. Presupun că s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearcă să ofere amicului ei un alibi mai solid, a spus Degarmo. Dar sunt tot felul de oameni, nu-i aşa?

— Voia să mă conducă, dar era foarte departe de unde locuia şi eram amândoi obosiţi, mi-a spus domnişoara Fromsett. Îţi spun toate astea pentru că ştiu că nu va conta câtuşi de puţin. Dacă ar avea vreo importanţă, nu ţi-aş spune.

— Aşa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, a spus ea clătinând din cap. Nu ştiu de cât timp avea nevoie. Nu îmi dau seama cum ar fi putut să ştie unde să meargă. Nu o ştia de la mine şi nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus. Ochii ei negri m-au aţintit, cercetându-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o aşteptai?

Am împăturit fularul şi l-am pus la loc în buzunar.

— Am dori să ştim unde se află acum...

— Nu-ţi pot spune pentru că nu am nici o idee. Ochii ei urmăriseră fularul până la buzunarul meu. Au rămas fixaţi pe buzunar. Spui c-ai fost lovit şi că ţi-ai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Da, lovit de cineva care stătuse ascuns după o draperie. Suntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a amenințat cu revolverul și m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu există nicio îndoială că ea l-a împușcat pe Lavery.

Degarmo s-a sculat brusc.

— E un joc nostim, amice, a bombănit el, dar nu folosește la nimic. Hai s-o întindem.

— Așteaptă o clipă, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnișoară Fromsett, ceva care îl preocupa foarte mult. Așa mi s-a părut astă-seară. Să presupunem că știa mai mult decât am înțeles noi, decât am înțeles eu, și cunoștea lucruri care aveau să se întâmple. Ar fi trebuit să meargă într-un loc liniștit și să încerce să ia o decizie. Nu crezi?

M-am ridicat și am așteptat, uitându-mă într-o parte la nerăbdătorul Degarmo. După un moment, femeia a spus impasibilă.

— Nu cred c-ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva. Nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar fi putut să aibă nevoie de timp ca să reflecteze.

— Într-un loc ciudat, un hotel, de pildă, am spus, gândindu-mă la povestea care îmi fusese relatată la hotelul Granada. Sau chiar un loc și mai liniștit decât un hotel.

M-am uitat în jur după telefon.

— E în dormitor, a spus domnișoara Fromsett, înțelegând imediat ce căutam.

Am traversat odaia și am ieșit pe ușa de la capătul ei. Degarmo m-a urmat îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu și roz pal. În odaie se afla un pat mare fără ramă și o pernă pe care se vedea urma rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în perete, cu două panouri de oglindă deasupra. O ușă deschisă lăsa să se vadă dalele violete din camera de baie. Telefonul era pe o noptieră de lângă pat.

M-am așezat pe marginea patului și am netezit locul unde stătuse capul domnișoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul și am cerut o convorbire interurbană. Când operatorul a intrat pe fir, i-am cerut să mă pună în legătură cu șeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă.

Am pus telefonul la loc în furcă şi mi-am aprins o ţigară. Degarmo m-a privit furios, cu picioarele desfăcute, neobosit şi gata să fie agresiv.

— Şi acum?, a mârâit el.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întrebi îţi dă şi răspunsul. Eu o conduc, afară de cazul că vrei s-o conducă poliţia din Los Angeles.

A frecat un chibrit de muchia degetului mare, l-a privit cum arde, apoi a încercat să-l stingă suflând puternic în el, cu singurul rezultat că flacăra s-a înclinat. A aruncat chibritul, a vârât altul între dinţi şi a început să-l sugă. După o clipă, a sunat telefonul.

— Aveţi legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton s-a auzit pe fir.

— Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ţii minte?

— Fireşte că te ţin minte, fiule. Sunt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deşi nu ştiu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poţi să-i vezi maşina lângă cabană sau lumina în casă. Şi ai grijă să rămână pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poţi s-o faci?

— N-am nici un motiv să-l opresc dacă vrea să plece, a spus Patton.

— Am să vin în compania unui poliţist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privinţa unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

S-a lăsat o tăcere adâncă. Patton a spus:

— Ai de gând să faci pe şmecherul cu mine, fiule?

— Nu, cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.

— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, a zis el.

Am închis telefonul. Degarmo rânjea.

— Dama ţi-a făcut un semn pe care nu l-am observat?

M-am ridicat de pe pat.

— Nu, am încercat doar să înțeleg ce-a gândit Kingsley. Nu e un criminal cu sânge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut că s-ar putea să meargă în cel mai liniștit și mai îndepărtat loc pe care îl știe doar ca să-și revină. În câteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta dacă ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.

— Afară de cazul că-și trage un glonț în cap, a spus Degarmo calm. Tipii de teapa lui sunt în stare.

— Nu-l poți găsi până nu dai de el.

— E adevărat.

Ne-am întors în camera de zi. Domnișoara Fromsett a scos capul pe ușa bucătăriei, spunându-ne că făcea cafea și voia să știe dacă vrem și noi. Am băut cafeaua și am rămas pe loc, întocmai ca cei care își conduc amicii la gară.

Telefonul lui Patton a sosit în aproximativ douăzeci și cinci de minute. Casa lui Kingsley era luminată și afară se afla parcată o mașină.

36

Am luat micul dejun la Alhambra și am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe șoseaua 70 și am început să trecem de camioane în regiunea deluroasă de la țară. Eram la volan. Degarmo stătea gânditor în colț, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Am privit primele șiruri de portocali alergând pe lângă noi ca spițele unei roți. Am ascultat plânsetul cauciucurilor pe șosea și m-am simțit obosit și puhav din cauza lipsei de somn și a excesului de emoție.

Am ajuns la lunga pantă de la sud de San Dimas, care urca și apoi cobora brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceață și începutul celei de semideșert, unde dimineața soarele e ușor și uscat ca vechiul sherry, fierbinte ca furnalele la prânz și unde temperatura cade ca o cărămidă furioasă la venirea nopții.

Degarmo şi-a vârât un chibrit în colţul gurii şi a spus aproape batjocoritor:

— Webber m-a muştruluit aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. S-a uitat la mine, dar eu m-am uitat în altă parte. A fluturat o mână pe fereastră.

— N-aş locui în regiunea asta oribilă, nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbâcsit până să se facă dimineaţă.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard şi ai să vezi şapte kilometri cu cei mai frumoşi arbuşti grevillea din lume.

După o vreme a spus:

— În ce mă priveşte, nu-i pot deosebi de o gură de incendiu.

Am ajuns în centrul oraşului şi am luat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul splendidului parc. Degarmo s-a strâmbat la arbuştii grevillea.

După o vreme a spus:

— Prietena mea s-a înecat în lacul ăla de munte. De când am aflat, nu mai sunt om. Mă înfurii tot timpul. Dacă pun mâna pe individul ăsta, Chess...

— Ţi-ai făcut destule probleme, am spus, atunci când i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorât-o pe soţia lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mişcat capul şi că şi-a aţintit privirea asupra mea. Nu ştiam ce făcea cu mâinile. Nu ştiam ce expresie avea. Cuvintele i-au scăpat printre dinţii strânşi împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce, ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Şi nici tu n-ai înnebunit. Ştii la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat şi nu s-a dus singură în garaj. Ştii c-a fost dusă acolo. Ştii că din pricina asta Talley a furat pantoful de seară care nu călcase pe aleea betonată. Ştii că Almore i-a făcut o injecţie în braţ soţiei lui când se afla la tripoul lui Condy şi că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoştea efectul injecţiilor în braţ, aşa cum tu ştii să maltratezi derbedeii care n-au bani şi nici unde să doarmă. Ştii că Almore nu şi-a omorât soţia cu

ajutorul injecției de morfină, și că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc pe care l-ar fi folosit. Dar știi că altcineva a făcut-o și că Almore și-a dus soția la garaj și a lăsat-o acolo, încă în viață, ca să respire monoxidul de carbon, dar din punct de vedere strict medical era la fel de moartă ca atunci când ar fi încetat să mai respire. Știi toate astea, nu-i așa?

— Ascultă, amice, cum ai reușit să rămâi în viață atâta vreme?, a spus Degarmo încet.

— Evitând să mă las dus cu tot felul de tertipuri și încercând să nu mă sperii de polițaii brutali. Numai o canalie ar fi făcut ce-a făcut Almore, numai o canalie și un om foarte speriat, cu o conștiință încărcată, care îl mustra. Din punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crimă. Nu cred că această istorie a fost lămurită vreodată. Nici vorbă c-ar fi avut mari dificultăți să dovedească faptul că soția lui fusese într-o comă atât de adâncă încât nimeni nu i-ar mai fi putut veni în ajutor. Dar, ca o chestiune pur practică, știi că cea care a omorât-o a fost o femeie.

Degarmo a râs. Era un râs neplăcut care îți scrijelea nervii, fără veselie și mai ales fără sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard și am cotit spre răsărit din nou. Am simțit că se răcorise, deși Degarmo transpira. Nu-și putea scoate haina fiindcă avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore și soția lui știa asta. Îl amenințase. Am aflat asta de la părinții ei. Infirmiera, Mildred Haviland, știa despre morfină, de unde s-o obțină, de câtă avea nevoie și mai ales câtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore și a pus-o în pat. Era ocazia perfectă să încarce o seringă cu patru sau cinci grame de morfină și s-o injecteze unei femei inconștiente în același loc unde o injectase și Almore. Avea să moară în perioada în care Almore era plecat, iar el avea să se întoarcă și s-o găsească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soției sale o doză mortală. Doar cineva care cunoștea împrejurările în care se petrecuse crima. Doar tu știai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decât ești ca să cred că nu știai. Ai mușamalizat afacerea.

Erai încă îndrăgostit de Muriel. Ai speriat-o şi ai convins-o să plece din oraş, din raza primejdiei, din apropierea ta, şi ai muşamalizat lucrurile pentru ea. Ai lăsat criminalul să scape. De ce te-ai dus sus la lac s-o cauţi?

— De unde să ştiu unde s-o caut?, spuse el aspru. Vrei să-ţi baţi capul şi să-mi explici şi mie?

— Cu plăcere, am spus. Muriel se plictisise de Bill Chess, de beţiile lui, de nervii lui şi de o viaţă mizerabilă. Avea însă nevoie de bani ca să-şi înceapă viaţa în altă parte. Se credea în siguranţă şi îl avea pe Almore la mână cu ceva care putea fi folosit fără probleme. I-a scris cerându-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum şi nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activităţii ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decât s-o solicite. Dar n-a sosit nicio scrisoare şi nimeni n-a făcut legătura între ea şi Mildred Haviland. N-aveai decât o poză veche şi apucăturile tale urâte nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ţi-a spus că încercase să stoarcă bani de la Almore?, a întrebat Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gândesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi ştiut cine a fost Muriel Chess şi ţi-ar fi dat o indicaţie, ai fi ştiut unde s-o cauţi şi ce nume folosea. Dar n-ai ştiut. Aşadar, informaţia a venit de la singura persoană de la munte care ştia cine era ea, iar această persoană era Muriel. Aşa c-am presupus că i-a scris lui Almore.

— În regulă, a spus el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă şi mă priveşte. Dar aş proceda la fel în aceleaşi împrejurări.

— Perfect, am spus. Nu am intenţia să şantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îţi spun toate astea tocmai ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu e vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus toate aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai.

— Am isprăvit să te mai urăsc. Nu mai am acest sentiment. Îi urăsc cu putere pe unii oameni, dar nu pentru mult timp.

Treceam prin zona viticolă, un ținut nisipos și deschis la poalele zdrențuite ale dealurilor. Curând am sosit la San Bernardino și am trecut prin oraș fără să oprim.

37

La Crestline, la 1.700 de metri înălțime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Când ne-am întors în mașină, Degarmo și-a scos arma din tocul de la subsuoară și s-a uitat la ea. Era un Smith and Wesson calibrul 38 pe un cadru de 44, o armă ucigătoare, cu forța unui revolver calibrul 45 și cu raza de acțiune mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e un tip înalt și voinic, dar nu e un tip dur.

Și-a pus arma la loc bombănind. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers pe serpentine și de-a lungul unei prăpăstii abrupte și înalte, îngrădită de un gard alb de metal, iar alteori de pereți de bolovani enormi legați cu lanțuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalți, iar mai târziu pe culmi unde stejarii nu mai erau atât de înalți, în schimb pinii deveneau din ce în ce mai înalți. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit mașina și santinela și-a mutat arma și s-a apropiat de fereastra mașinii.

— Ridicați toate geamurile înainte de a intra pe pod.

Am întins mâna să ridic geamul de pe partea mea. Degarmo i-a arătat insigna.

Santinela l-a privit cu o expresie cu totul impasibilă.

— Vă rog să ridicați toate geamurile, a spus el cu tonul de dinainte.

— Prostii, băiete, a spus Degarmo. Prostii, soldățelule.

— E ordin, a spus santinela. Mușchii maxilarului i s-au contractat ușor. Ochii lui cenușii și triști s-au ațintit asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom'le. Ridică geamul!

— Ce faci dacă-ți zic să sari în lac?, a mârâit Degarmo.

— Aș fi în stare să sar, a răspuns el. Mă sperii ușor. A lovit patul puștii cu o mână bătătorită.

Degarmo s-a întors și a ridicat geamul de pe partea lui. Am intrat pe dig. La mijloc era o altă santinelă, apoi încă una la capătul opus. Prima santinelă trebuie să le fi făcut vreun semn. Santinelele ne-au privit cu ochi atenți, lipsiți de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit, apoi în jos, printre poienele cu iarbă aspră. Aceiași pantaloni de damă bătători la ochi, șorturi foarte scurte și baticuri țărănești ca acum două zile, aceeași briză ușoară, același soare auriu și cer curat și albastru, același miros de conuri de pin, aceeași dulceață răcoritoare a verii la munte. Dar asta se întâmplase acum o sută de ani, ceva împietrit în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, am ocolit stâncile uriașe și am trecut de cascada ce clipocea. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă și mașina lui Patton se afla pe drum, cu fața la lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în mașină. Anunțul de pe parbriz continua să te informeze:

REALEGEȚI-L PE JIM PATTON.
E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ.

Alături de mașina lui și cu fața îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o șapcă de vânătoare. Am oprit mașina în spatele mașinii lui Patton, am încuiat-o și am ieșit. Andy a ieșit și el din mașină și a rămas cu privirea ațintită inexpresiv asupra noastră.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Va aștepta. Nu și-a luat încă micul dejun, a spus Andy.

Am urcat drumul până la platou, iar Andy s-a suit la loc în mașină. Dincolo de platou, șoseaua cobora până la lacul

mic şi albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea fără viaţă.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo l-a privit în tăcere. Apoi a dat violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înşfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus.

Ne-am continuat drumul şi Patton s-a ridicat din dosul unei stânci. Purta aceeaşi veche pălărie Stetson, pantaloni kaki şi o cămaşă încheiată până la gâtul lui gros. Steaua de la buzunarul stâng al cămăşii avea încă un colţ îndoit. Şi-a mişcat fălcile încet, mestecând.

— Mă bucur să te văd din nou, a spus el fără să se uite la mine şi privindu-l pe Degarmo. A întins mâna şi i-a strâns laba masivă. Ultima oară când te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat tocmai corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că ştiam cine era în fotografia dumitale, şi asta chiar de la bun început.

Degarmo a dat din cap şi n-a spus nimic.

— De asemenea, dacă aş fi fost mai atent şi aş fi acţionat ca lumea, ne-am fi scutit de o groază de neplăceri, a zis Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viaţă. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întâmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sunt omul care să aibă remuşcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos aici şi să-mi spui ce-ar trebui să facem acum?

— Noaptea trecută, joi, soţia lui Kingsley a fost asasinată în Bay City, a spus Degarmo. Aş dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuieşti?, l-a întrebat Patton.

— Desigur, a bombănit Degarmo. Patton şi-a frecat gâtul şi s-a uitat peste lac.

— N-a ieşit deloc din cabană. E posibil să mai doarmă. Azi-dimineaţă devreme m-am furişat în jurul cabanei. Se auzea un radio şi zgomotul făcut de cineva care foloseşte pahare şi o sticlă. M-am ţinut departe de el. Am făcut bine?

— Hai să mergem acolo, a spus Degarmo.

— Ai o armă, domnule locotenent?

Degarmo s-a pipăit la subsuoara stângă. Patton m-a privit. Am clătinat din cap în semn că nu aveam armă.

— Kingsley s-ar putea să aibă armă, a spus Patton. N-am chef de împuşcături pe aici, domnule locotenent. Nu-mi foloseşte la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu e-n firea oamenilor de pe aici. Am impresia că eşti tipul care scoate repede arma.

— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, a spus Degarmo. Dar vreau să vorbesc cu individul ăsta.

Patton s-a uitat la Degarmo, apoi la mine, iar înapoi la Degarmo şi a scuipat în lături o groază de tutun de mestecat.

— N-am auzit încă nimic care să merite măcar să ne apropiem de el, a zis Patton cu încăpăţânare.

Aşa că ne-am aşezat jos şi i-am relatat ce s-a întâmplat. A ascultat în tăcere fără să clipească. În sfârşit, mi-a spus:

— Mi se pare că ai o metodă ciudată de-a trata cu oamenii. Personal, cred că sunteţi greşit informaţi, băieţi. Să mergem să vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneţi voi e adevărat şi că Kingsley ar avea o armă şi ar fi disperat. Am burta mare, deci e o ţintă uşoară.

Ne-am ridicat de jos şi am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Când am ajuns la micul ponton, am spus:

— Ia-i făcut cumva autopsia, domnule şerif?

— Femeia s-a înecat, nici vorbă, a spus el şi a dat din cap. Pot spune că sunt mulţumit de felul cum a murit. N-a fost înjunghiată, împuşcată şi nici n-a avut capul sfărâmat sau mai ştiu eu ce. Corpul încă avea urme pe el, dar sunt prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.

Degarmo a părut uimit şi furios.

— Bănuiesc ca n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, a adăugat Patton cu blândeţe. E greu de acceptat. Ţinând seama c-ai cunoscut-o bine pe doamnă.

— Hai să mergem acolo şi să vedem ce-i de făcut, a zis Degarmo.

Ne-am continuat drumul pe marginea lacului şi am ajuns la cabana lui Kingsley. Am urcat treptele masive. Patton a traversat veranda şi s-a apropiat de uşă. A încercat să deschidă uşa cu plasă. Nu era prinsă în cârlig. A deschis-o şi a încercat cealaltă uşă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo

apucase uşa cu plasă şi o trăsese într-o parte. Patton a deschis uşa şi am intrat în încăpere.

Derrace Kingsley zăcea în fundul unui fotoliu, lângă căminul rece şi ţinea ochii închişi. Alături pe masă se afla un pahar gol şi o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lângă sticlă era plină de mucuri. Peste ele se aflau două pachete de ţigări făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere erau închise. Aerul se încinsese şi mirosea a stătut. Kingsley purta un jerseu, iar faţa îi era îmbujorată şi umflată. Sforăia. Mâinile îi atârnau moi pe lângă braţele fotoliului, atingând podeaua cu degetele.

Patton s-a apropiat cam la un metru de el şi l-a privit mult timp înainte de a vorbi:

— Domnule Kingsley, a spus el, iar apoi pe un ton calm şi echilibrat a adăugat: trebuie să discut cu dumneata.

38

Kingsley a tresărit, a deschis ochii şi i-a rotit fără să mişte capul. S-a uitat la Patton, apoi la Degarmo şi în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflaţi, dar o luminiţă se strecura în ei. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat pe obraji.

— Dormeam, a spus el. Am adormit acum câteva ore. Cred că eram beat criţă. În orice caz, mai beat decât mi-ar plăcea să fiu. Şi-a lăsat mâinile să atârne.

— Dânsul e locotenent la poliţia din Bay City. Vrea să vă vorbească, a spus Patton.

Kingsley i-a aruncat lui Degarmo o scurtă privire, apoi şi-a mutat-o asupra mea. Când a vorbit din nou vocea îi era lucidă, calmă şi moartă de oboseală.

— Aşa că i-ai lăsat să pună mâna pe ea, a spus el.

— Aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns.

Kingsley a reflectat în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisă uşa de la intrare. A ridicat jaluzelele la cele două ferestre din faţă şi le-a săltat. S-a aşezat într-un scaun

lângă una din ferestre şi şi-a încleştat mâinile pe burtă. Degarmo a rămas în picioare, privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soţia dumitale e moartă, a spus el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley l-a privit fix şi şi-a umezit buzele.

— O iau uşor, nu-i aşa?, a spus Degarmo. Arată-i fularul.

Am scos fularul galben cu verde şi i l-am fluturat în faţă. Degarmo a ridicat degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley a recunoscut dând din cap. Şi-a umezit din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l laşi în urmă, a zis Degarmo. Răsufla puţin cam greu. Nările i s-au strâns şi riduri adânci i s-au săpat în colţul gurii.

Kingsley a răspuns foarte liniştit.

— Unde l-am lăsat? Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe strada 8 în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ţi spun ţi se pare cunoscut?

Kingsley şi-a ridicat foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci?, a spus el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus dând din cap. N-aveam de gând să-i dau banii decât dacă discuta cu mine. A recunoscut că l-a omorât pe Lavery. A scos o armă şi plănuia să-mi ofere acelaşi tratament. Până la urmă, m-a primit totuşi în apartament, dar cineva a ieşit din dosul unei draperii şi m-a pocnit în cap fără să-l văd. Când m-am trezit din leşin, ea murise.

I-am povestit cum arăta, iar apoi ce am făcut şi ce mi se întâmplase.

M-a ascultat fără să i se clintească vreun muşchi pe faţă. Când am terminat de vorbit, a făcut un gest vag spre fular.

— Ce-are a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley a reflectat la cele spuse. Nu părea să sesizeze foarte repede implicaţiile. S-a lăsat pe spătarul fotoliului şi şi-a rezemat capul.

— Continuă, a spus el în sfârşit. Presupun că-ţi dai seama ce vorbeşti. Eu, unul, nu înţeleg nimic.

— Bine, fă pe prostul, a spus Degarmo. Ai putea să începi prin a ne spune cum ţi-ai petrecut timpul începând de aseară, după ce ţi-ai dus amica acasă.

— Dacă te referi la domnişoara Fromsett, a zis Kingsley calm, n-am condus-o acasă. S-a dus acasă cu un taxi. Aveam şi eu de gând să merg acasă, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit că voiajul, aerul nopţii şi liniştea, ar putea să mă ajute să-mi recapăt cumpătul.

— Asta-i bună!, rânji Degarmo. Să-ţi recapeţi cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Să-mi recapăt cumpătul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba!, zise Degarmo, fleacuri precum strangularea soţiei şi zgârierea ei nu-ţi produceau prea multe griji, nu-i aşa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai prezentat încă nicio dovadă.

— Ah, nu?, răspunse Degarmo întorcându-se brusc spre Patton. Dar acest fular, borţosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedeşte nimic, nimic din ce-am auzit, a spus Patton împăciuitor. Şi nici nu sunt aşa de borţos cum pretinzi, doar rotunjor.

Degarmo s-a îndepărtat de el dezgustat. L-a ameninţat cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai fost deloc la Bay City, a spus el aspru.

— Nu. De ce să mă fi dus? Marlowe se ocupă de afacere. Şi nu pricep ce tot îi dai cu fularul ăla. Nu eu îl purtam, ci Marlowe.

Degarmo a devenit pe loc extrem de furios. S-a întors foarte încet şi m-a privit mânios şi încruntat.

— Nu pricep, a zis el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu putinţă ca cineva să-şi bată joc de mine! Cineva ca tine!

— Nu, ţi-am spus doar că fularul era în apartament şi că l-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme acasă. Asta părea să fie tot ce voiai să auzi. Aş fi putut adăuga că mai

târziu am purtat eu fularul, astfel încât femeia să mă poată recunoaşte mai uşor.

Degarmo s-a îndepărtat de Kingsley şi s-a sprijinit de peretele de lângă cămin. Şi-a tras buza de jos cu degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Mâna dreaptă îi atârna leneşă pe lângă trup, cu degetele crispate.

— Ţi-am zis că n-am văzut decât o fotografie a doamnei Kingsley. Unul dintre noi trebuia să fie în stare să-l identifice pe celălalt. Fularul părea elementul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deşi nu ştiam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley. E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietăreasa casei, a răspuns el.

— Aşa mi-a spus în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo a scos un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, despre înfăţişarea ei aiurea, precum şi despre arma descărcată pe care o ţinuse în mână şi pe care mi-o dăduse mai târziu. Când am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley mai înainte de-a informa poliţia despre ce s-a întâmplat.

— Au să te adore pentru asta, a spus Degarmo cu un rânjet rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cât îl plăteşti pe detectivul ăsta ca să muşamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obişnuit, a răspuns Kingsley plat. Şi o primă de cinci sute de dolari dacă ar putea dovedi că soţia mea nu l-a omorât pe Lavery.

— Ce păcat că nu va încasa prima, a spus Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Una din acele tăceri încordate ce aşteaptă să fie sfâşiată de bubuitul tunetului. Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer, grea, solidă ca un zid. Kingsley s-a mişcat puţin în fotoliu şi după o lungă pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Faţa lui Patton era o bucată de lemn. Îl privea calm pe Degarmo. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo privea un punct între ochii mei, dar nu părea conştient că se mai afla cineva în odaie. Ca şi cum ar fi privit spre ceva foarte îndepărtat, un munte dincolo de o vale.

După o perioadă lungă de tăcere, Degarmo a spus:

— Nu cred. Nu ştiu nimic despre nevasta lui Kingsley. Din câte îmi dau seama n-am văzut-o nicicând... până aseară.

Şi-a coborât puţin privirea şi m-a spionat gânditor.

— Şi n-ai văzut-o nici aseară. Pentru că era moartă de o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă în Granada Apartments era Mildred Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Şi pentru că doamna Kingsley a murit cu mult înainte de împuşcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorât.

Kingsley şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului, dar n-a scos nici un sunet, absolut nici un sunet.

39

S-a lăsat o altă tăcere grea. Patton a rupt-o vorbind în felul lui grijuliu şi tărăgănat:

— Asta-i o afirmaţie cam iresponsabilă, nu-i aşa? Nu crezi că Bill Chess şi-ar recunoaşte propria soţie?

— După o lună de stat în apă? Era îmbrăcată în hainele soţiei lui Bill şi purta una din bijuteriile ei ieftine. Cu părul ei blond, la fel ca al soţiei lui, şi fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigaşe. A plecat. S-au certat! Hainele şi maşina ei au

dispărut. În timpul cât a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă de la ea. Habar n-avea unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blondă de înălțimea soției lui. Firește, ar fi putut exista diferențe și dacă ar fi iscat bănuieli, aceste diferențe ar fi fost cercetate și descoperite. Dar nu era nici un motiv să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viață. Fugise cu Lavery. Își lăsase mașina la San Bernardino. Trimisese soțului o telegramă de la El Paso. Era în siguranță în ce-l privește pe Bill Chess. Nu-și bătea capul cu el. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta, a spus Patton. Dar dacă aș fi făcut-o, n-ar fi fost decât una din acele idei care îți vin brusc și de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerat.

— În mod superficial da, dar numai în mod superficial, am răspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieșit la iveală din lac timp de un an, sau deloc, afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess dispăruse și nimeni n-avea să-și piardă vremea căutând-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley era însă cu totul altă poveste. Avea bani, legături și un soț neliniștit. Cineva avea s-o caute, așa cum s-a întâmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănuielile. S-ar fi putut să treacă luni până să descopere ceva. Lacul ar fi trebuit golit, iar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că a aplecat de la lac, a coborât în oraș și a ajuns până la San Bernardino, iar că de acolo a luat trenul spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Și chiar dacă ar fi fost drenat, ar fi existat o șansă foarte reală ca trupul descoperit să nu fie identificat cum trebuie.

Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soției. Din câte îmi dau seama putea fi chiar condamnat pentru asta și atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfârșit. Crystal Kingsley ar fi lipsit și ar fi rămas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întâmplat ceva și că nu mai era în viață. Dar nimeni n-a știut unde sau cum s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut să nu avem această discuție.

Lavery e cheia misterului. Fusese la hotelul Prescott din San Bernardino în noaptea când se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea maşina lui Crystal, care purta hainele lui Crystal şi, firește, ştia cine era. Dar nu avea de unde să ştie că se întâmplase ceva grav. Nu avea cum să ştie că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului maşina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit şi am aşteptat ca cineva să spună ceva. N-a vorbit nimeni. Patton stătea nemişcat pe scaunul lui, cu mâinile lui plinuțe şi fără păr încleştate confortabil pe burtă. Kingsley şi-a înclinat capul pe spate şi a rămas nemişcat cu ochii pe jumătate închişi. Degarmo s-a sprijinit de peretele de lângă cămin, încordat, alb la față şi rece, un om dur, solemn, cu gânduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley înseamnă c-a omorât-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Ştim cine era în realitate şi ce fel de femeie era. Omorâse mai înainte, apoi să căsătorise cu Bill Chess. Fusese infirmieră în biroul doctorului Almore, amanta lui, şi o omorâse pe soția lui Almore într-o manieră atât de abilă, încât Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusese, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliția de la Bay City care fusese destul de fraier ca să-i muşamalizeze crima. Aşa îşi recruta bărbații, făcându-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de ce-o face, dar datele despre ea o dovedesc. Ce a fost în stare să facă cu Lavery e o probă perfectă. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soția lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbații s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul de femeie care să vadă aşa ceva şi să zâmbească. Era în acelaşi timp scârbită complet de viața ei de la lac, trebuie să fi fost, şi voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obțină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus la lac s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poți fi niciodată sigur. Avea dreptate când nu putea fi singură de tine, nu-i aşa Degarmo?

Degarmo şi-a mişcat picioarele pe duşumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemână, amice, a spus el încruntat. Termină-ţi discursul cât mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia maşina lui Crystal Kingsley, ca şi identitatea ei, sau mai ştiu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soţia lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut şi bijuterii care eventual puteau fi transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară un act normal, ba chiar agreabil. Iată ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite şi la ocazia avută.

Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill, iar el plecase să se îmbete. Îl cunoştea pe Bill, ştia cât putea să se îmbete şi cât avea să lipsească. Îi trebuia timp. Timpul, da, era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri întregul plan cădea baltă. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile şi să ducă maşina la Coon Lake unde avea să le ascundă pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess şi s-o ducă jos la lac. În ce priveşte crima, îmi închipui c-a făcut-o pe Crystal să se îmbete sau a lovit-o în cap şi a înecat-o în cada din cabană. Un lucru simplu şi logic. Era infirmieră şi ştia cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omeneşti. Ştia să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămânea decât să-l mute unde voia, în zona adâncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care ştia să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat în hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce mai avea nevoie, s-a suit în maşina lui Crystal şi a plecat. Iar la San Bernardino a dat de prima problemă, şi anume Lavery.

Lavery o cunoştea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă şi nici un motiv să presupunem că o cunoştea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac şi era probabil din nou în drum spre lac atunci când a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întâlnirea de la lac. Lavery avea să găsească o cabană încuiată, dar ar fi fost în stare să înceapă să discute

cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu ştie sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Aşa încât, dacă trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare să-l identifice. Atunci şi-a fixat atenţia asupra lui Lavery, ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care suntem siguri în privinţa lui Lavery era că nu putea rezista să nu facă curte femeilor. Cu cât erau mai multe, cu atât mai bine. Lavery era o pradă uşoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Aşa că s-a dus la el şi l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso şi de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil că nu avea nicio alegere. El voia să se întoarcă acasă, iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze.

Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea să distrugă toate indiciile că soţia lui Kingsley plecase cu adevărat de la Little Fawn Lake. Când ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viaţa lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declaraţii de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, şi nu au fost, dar când s-ar fi decis să spună întregul adevăr, acela putea fi crezut pentru că putea fi controlat. Aşa că a început căutarea lui Crystal Kingsley şi Lavery a fost împuşcat imediat în camera de baie, chiar în noaptea ce a urmat discuţiei mele cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineaţă. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am crezut-o. Cred mai degrabă că bănuia că avea banii lui ascunşi undeva sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm şi să se asigure că totul era în ordine şi îndreptat în direcţia voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să aducă în casă ziarul de dimineaţă şi sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors şi am dat de ea acolo, şi mi-a jucat o comedie care m-a prostit de tot.

— Dar cine a omorât-o, fiule?, a spus Patton. Am impresia că nu crezi că Kingsley a făcut-o.

M-am uitat la Kingsley şi am spus:

— Mi-aţi spus că n-aţi vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întâmplă cu domnişoara Fromsett? Ea a crezut că vorbeşte cu soţia dumitale?

Kingsley a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi fost foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea părea reținută și schimbată. N-am avut nicio bănuială atunci. Când am intrat în această cabană aseară, am simțit că ceva nu era în regulă. Era prea curat, prea multă ordine și totul aranjat. Crystal nu lăsa astfel lucrurile în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri prin toată casa, sticle și pahare în bucătărie. Mi-am închipuit că soția lui Bill ar fi putut să facă ordine, apoi mi-am amintit că soția lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusese prea ocupată să se certe cu Bill și să fie omorâtă sau să se sinucidă, indiferent de alternativă. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot pretinde că am ajuns într-adevăr la o concluzie.

Patton s-a ridicat de pe scaun și s-a dus pe verandă. S-a întors ștergându-se pe buze cu batista lui crem. S-a așezat la loc și s-a aplecat pe coapsa stângă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreaptă. L-a privit gânditor pe Degarmo. Degarmo se afla lângă perete, încordat și rigid, ca o stană de piatră. Mâna dreaptă îi atârna de-a lungul trupului cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine a omorât-o pe Muriel, a zis el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise și o urâse, cineva care avea prea mult simțul răspunderii polițienești pentru ca s-o lase să scape și să comită și alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze și să îngăduie ca povestea să iasă la suprafață. Cineva ca Degarmo.

40

Degarmo și-a îndreptat spinarea și s-a îndepărtat de perete. Mâna lui a făcut o mișcare bruscă, rapidă, care s-a încheiat cu apariția în palma lui a unui revolver. Îl ținea cu un gest degajat, cu țeava îndreptată spre podeaua din fața lui. A vorbit fără să mă privească:

— Poate că ai şi o mică dovadă care să susţină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Dar nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelor draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră şi a stat tăcut cum numai un poliţai ştie să tacă. Cineva care avea o bâtă de poliţist. Cineva care ştia c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ţii minte? Cineva care ştia că femeia ucisă fusese şi ea lovită cu bâta, deşi lovitura nu era vizibilă, cineva care se ocupase de anchetă pentru a şti acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o la piele şi i-a zgâriat trupul cu furia sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viaţa un iad. Cineva care are sânge şi piele sub unghii, destul ca un investigator să-şi dea seama de unde provine. Bănuiesc că n-ai să-l laşi pe Patton să se uite la mâna dumitale, Degarmo.

Degarmo a ridicat mâna dreaptă şi a zâmbit.

Un zâmbet lat şi fad.

— Şi cum aş fi putut să ştiu unde s-o găsesc?, a întrebat el.

— Almore a văzut-o intrând sau ieşind din casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos şi de asta te-a chemat când a văzut că rămân pe loc. În ce priveşte aflarea adresei ei, n-aş putea să-ţi spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore şi s-o urmăreşti sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operaţie obişnuită pentru un poliţist.

Degarmo a dat din cap şi a rămas tăcut o clipă, adâncit în gânduri. Faţa îi era sumbră, iar în ochii lui albaştri, metalici lucea o lumină pală de amuzament. În odaie aerul era cald şi încordat, ameninţând cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puţin conştient de asta decât eram noi.

— Aş vrea să plec, a spus el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un poliţai de duzină n-are să pună laba pe mine. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu-i cu putință, fiule, a spus Patton calm. Știi că trebuie să te arestez. Niciuna din aceste acuzații nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci de aici.

— Ai o burtă mare și nostimă, Patton. Sunt un bun țintaș. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să găsesc o cale, a spus Patton și și-a trecut mâna prin păr împingând pe spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă o cale și nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de râs în ținutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din munții ăștia. De asta l-am adus aici.

Patton a vorbit cu seriozitate:

— Cineva s-ar putea să fie rănit, dacă încercăm să-l arestăm. N-ar fi drept. Dacă cineva ar trebui s-o facă, eu sunt acela.

— Ești un om cumsecade, Patton, a spus Degarmo rânjind. Am să pun arma la subsuoară și o luăm de la început. Sunt în stare de așa ceva.

Și-a vârât arma la subsuoară. Stătea cu brațele bălăbănind, cu bărbia împinsă puțin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi ațintiți asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sunt așezat, s-a plâns el. Nu sunt atât de rapid ca tine, în orice caz. Atât că nu vreau să par fricos. M-a privit trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vârât. Părea jignit, confuz și cam neajutorat.

Degarmo și-a lăsat puțin capul pe spate și a râs. În timp ce râdea, mâna i s-a repezit din nou la armă.

N-am văzut mișcarea lui Patton deloc. Odaia a răsunat brusc de tunetul Coltului său.

Brațul lui Degarmo a zvâcnit într-o parte. Revolverul Smith and Wesson i-a zburat din mână și s-a lovit cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Și-a scuturat mâna amorțită și a privit-o cu uimire.

Patton s-a ridicat încet. A mers agale prin cameră și a lovit cu piciorul arma lui Degarmo, făcându-i vânt sub un scaun. Degarmo își sugea sângele de sub încheietură.

— Mi-ai dat o şansă, a spus Patton trist. N-ar fi trebuit să-i dai vreodată o şansă unui om ca mine. Am fost ţintaş de frunte de mai mulţi ani decât eşti tu pe lume, fiule.

Degarmo a dat din cap, şi-a îndreptat spatele şi a pornit spre uşă.

— Nu face asta, a spus Patton calm.

Degarmo şi-a continuat drumul. A ajuns la uşă şi a împins paravanul de plasă. S-a uitat înapoi la Patton, iar faţa i se albise de tot.

— Am să plec, a spus el. N-ai decât un mijloc de-a mă opri. Adio, borţosule.

Patton n-a mişcat niciun deget.

Degarmo a ieşit pe uşă. Paşii lui au răsunat grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din faţă şi m-am uitat afară. Patton nu s-a mişcat. Degarmo a coborât treptele şi a pornit spre vârful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred s-o folosească chiar dacă ar avea-o, răspunse Patton calm. N-are niciun motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de şansă, a spus el. Mă avea la cheremul lui. A trebuit să-i răspund. Dar cam meschin. N-are să fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i tipul clasic de criminal. Ţi-ai încuiat maşina?

— Andy se apropie de cealaltă parte a digului, am spus, dând din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbeşte.

— Poate că va lua maşina lui Andy, a spus Patton trist.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat eu. M-am uitat înapoi la Kingsley. Îşi ţinea capul în mâini cu privirea în podea. M-am uitat din nou pe fereastră. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era pe la jumătatea drumului pe dig, mergând încet şi uitându-se din când în când peste umăr. Din depărtare s-a auzit zgomotul unei maşini care pornea. Andy s-a uitat la cabană, apoi s-a întors şi a început să alerge pe zid.

Zgomotul motorului s-a stins. Când nu s-a mai auzit deloc, Patton a spus:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou şi să dăm nişte telefoane.

Kingsley s-a ridicat brusc, s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu o sticlă de whisky. Şi-a turnat o duşcă serioasă şi a dat-o pe gât, stând în picioare. A făcut un gest cu mâna şi a păşit greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

41

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze şoseaua, când am primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieşit şi ne-am suit în maşina lui Patton şi Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului până la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem şi am ajuns la sergentul care ne aştepta lângă clădirea comandamentului.

Sergentul ne-a indicat să-l urmăm, a pornit Jeepul şi am mers cam o sută de metri pe şosea până am ajuns la un punct unde câţiva soldaţi stăteau pe marginea peretelui stâncos şi se uitau în jos. Mai multe maşini se opriseră şi un grup de oameni se adunase lângă soldaţi. Sergentul s-a dat jos din Jeep, iar Patton, Andy şi cu mine am coborât din maşină şi ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, a spus sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu maşina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovit. Cel de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul şi-a mestecat guma şi s-a uitat în jos la poalele canionului.

— În asemenea situaţii avem ordin să tragem, a spus el. Santinela a tras. A arătat spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici şi-a pierdut direcţia.

La vreo treizeci de metri de picioarele canionului se afla o maşină zdrobită de marginea unei uriaşe stânci de granit.

Era dată aproape peste cap şi puţin aplecată. Jos erau trei oameni. Deplasaseră maşina atât cât să se poată vedea ceva înăuntru.

Ceva care fusese cândva un om.

Sfârşit

Cuprins

Somnul de veci 3
Doamna din lac 201

editura Adevărul holding

S.C. Adevărul Holding S.R.L.,
Str. Fabrica de Glucoză nr. 21, sector 2, Bucureşti.
Director general: Răzvan Cornețeanu
Director executiv: Ioana Voicu
Director adjunct: Carmen Dincă
Telefon: 021.407.76.40; Fax: 021.407.76.42

Toate drepturile asupra ediţiei de faţă sunt rezervate exclusiv editurii S.C. Adevărul Holding S.R.L. Reproducerea parţială sau integrală a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Ediţie publicată în colaborare cu Editura Fabulator.

Tehnoredactor:	Puiu Enache
Corectori:	Stelian Ciocoiu
	Laura Cobuz
Ilustrator:	Florian Marina

Tipar executat de Grafica Veneta

Preţul de vânzare conţine 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România în contul deschis la BCR Unirea, Bucureşti cu nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001.